

СТИВЪН БРУСТ ДЖЕРЕГ

Част 1 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

Убиецът.

За младеж с бърз ум и още по-бърза сабя съществуват много начини да напредне в света. Влад Талтош избра пътя на наемния убиец. Към другите си качества той добави две неща: беглите познания във вещерството — презряно на Драгара, но само глупак би се отказал от такова оръжие.

Второто бе постоянният му спътник, млад джерег, чиито жилави криле и отровни зъби са винаги под команда на Влад, а не нечовешкият му разум е психонично свързан с неговия. Влад никога не ще съжали за вещерската сделка, която сключи с майката на своя джерег: „Предлагам на яйцето ти дълъг живот и прясно, кърваво мясо без борба, и му предлагам своето приятелство. Искам неговата помощ в начинаниета си. И неговата мъдрост и приятелство.“

*На моите родители, които разбират професионализма
много по-добре от мен, всяко.*

*Благодаря на:
Стивън Бонд
Рийн Бруст
Лий Пелтън
Джон Роби
и
Джон Стенли
затова, че са, които са.*

*И специални благодарности на Ейдриан Морган, която
изпъна платното и ми зае четките си.*

Стивън Карл Золтан Бруст

*Нека нощият вятър на
джунглата спре
твоя устремен полет, ловкиньо.*

*Лъх вечерен във вещерски ум
съдините ни нека сплете.*

*О, джерег! Помогни ми.
Покажи ми къде е яйцето.*

ПРОЛОГ

Има прилика, ако ми бъде позволена грубата метафора, между усещането за вледеняващ полъх и усещането за острие на нож, когато едното или другото те погали по тила. С малко усилие мога да събудя спомени и за двете. Вледеняващият полъх несъмнено ще се окаже приятният спомен. Например:

Бях единадесетгодишен и почиствах масите в ресторана на баща ми. Вечерта бе спокойна, заети бяха само две от масите. Няколко клиенти току-що си бяха тръгнали и отивах при масата, на която бяха седели.

Масата в ъгъла беше заета от двойка. Мъж и жена. И двамата драгари, разбира се. По някаква причина заведението ни рядко се посещаваше от човеци; навсярно защото и ние бяхме човеци, а те не искаха да се излагат, или нещо такова. Баща ми гледаше да си няма работа с други „източняци“.

На масата до отсрещната стена седяха трима. И тримата мъже, драгари. Забелязах, че на масата, която почиствах, няма оставен бакшиш, и чух как някой зад гърба ми изпъшка.

Обърнах се тъкмо в мига, в който главата на единия от тримата цопна в блюдото му с кълка от лиорн с червени чушки. Този път баща ми ме беше оставил аз да направя соса и първата безумна мисъл, която ми хрумна, бе, че много съм го подлютил.

Другите двама станаха невъзмутимо, като че ли изобщо не бяха притеснени за приятеля си. Тръгнаха към вратата и разбрах, че се канят да излязат, без да си платят. Озърнах се за баща ми, но той беше отзад, в кухнята.

Погледнах отново към масата — чудех се дали да притичам да помогна на задавилия се, или да спра другите двама, които се канеха се да се измъкнат, без да покрият сметката.

И тогава видях кръвта.

От гърлото на нещастника, чието лице бе цопнало в чинията, се показваше дръжката на кама. Много бавно ме осени какво е станало и

реших: не, от двамата излизачи си господа пари няма да искам.

Не побягнаха, дори не се разбързаха. Минаха най-спокойно покрай мен към вратата. Останах на място като замръзнал. Мисля, че не съм дишал дори. Изведнъж усетих много ясно как бие сърцето ми.

Нечии стъпки спряха точно зад мен. Все така замръзнал, призовах Вийра, богинята — демон.

И в този момент в тила ми се опря нещо студено и твърдо. Толкова бях замръзнал, че не можах и да трепна. Щях и очите си да затворя, стига да можех. Но не, бях ги опулил право напред. В онзи момент не го осъзнах, но драгарката ме гледаше и понечи да стане. Забелязах я, когато мъжът с нея поsegна да я спре, но тя бутна ръката му.

После чух тих, почти копринен глас в ухото си.

— Нищо не си видял. Ясно?

Ако тогава имах сегашния си опит, щях да разбера, че не съм в сериозна опасност — ако имаше намерение да ме убие, щеше вече да го е направил. Но го нямах и затова потръпнах. Усещах, че не бива, но не можах да се удържа. Драгарката вече почти бе стигнала до нас и непознатият сигурно я забеляза, защото ножът изведнъж се махна и чух отдалечаващи се стъпки.

Треперех неудържимо. Високата драгарка леко ме докосна по рамото. Забелязах на лицето ѝ съчувствие. Такова изражение на драгар не бях виждал никога и то по своему ми се стори не по-малко страшно от току-що преживяното. За малко щях да залитна и да падна в прегръдките ѝ, но се овладях. Осъзнах, че ми говори — тихо и нежно.

— Спокойно, отидаха си. Нищо няма да те сполети. Само се успокой, всичко ще е наред...

Баща ми влетя от кухнята.

— Влад! — извика ми. — Какво става тук. Защо...

Спра — видя трупа. Чух как повърна и изпитах срам за него. Тогава ръката на рамото ми се стегна. Усетих, че спирам да треперя, и погледнах момичето пред мен.

Момиче? Въщност изобщо не можех да преценя възрастта ѝ. Тя беше драгарка и можеше да е някъде между сто и хиляда години. Беше облечена в черно и сиво. Знаех, че това означава, че е от дома Джерег. Спътникът ѝ, който вече се приближаваше към нас, също беше джерег. Тримата, които бяха седели на другата маса, бяха от същия дом. В това

нямаше нищо особено; в ресторанта ни идваха драгари предимно от дома Джерег и по-рядко от Текла (всеки драгарски дом носи името на едно от тукашните същества).

Спътникът ѝ застана зад нея.

— Влад ли се казваш? — попита ме тя.

Кимнах.

— Аз съм Кийра. — Само кимнах. Тя отново се усмихна и се обърна към спътника си. Платиха си сметката и излязоха. Върнах се да почистя оцапаното от мъртвия. И от баща ми.

„Кийра — помислих. — Няма да те забравя“.

Когато пристигнаха стражите на Феникс, бях отзад, в кухнята, и чух баща ми да казва, че не, никой не е видял какво е станало, всички сме били отзад. Но така и не забравих усещането за студения нож, опрян в тила ми.

А другият пример...

Бях на шестнайсет и газех през джунглите на Адриланка. Градът бе някъде на стотина мили и беше нощ. Харесваше ми усещането за самота и лекият страх, стегнал стомаха ми при мисълта, че мога да се натъкна на див дзур, лиорн или, Вийра да ми е на помощ, на дракон.

Земята под ботушите ми пращаше от скършените клони и мляскаше, щом нагазех в кал. Никакво усилие не полагах да стъпвам тихо; надявах се, че шумът, който вдигам, ще подплаши всеки звяр, който би могъл да изплаши мен. Странна логика. Сега ми убягва.

Погледнах нагоре, но нямаше пролука в облачната пелена, загърнала Драгарската империя. Дядо ми беше разправял, че в източната ни родина небето не било така оранжево-червено. Казвал ми беше, че нощем човек можел да види там звезди и аз ги бях виждал през неговите очи. Той можеше да си отваря ума за мен и го правеше често. Беше част от метода му на обучение във вещерството. Същият метод, който ме доведе тогава, на шестнайсет години, в джунглите.

Небето огряваше джунглата достатъчно, за да виждам пътя си. Не обръщах внимание на драскотините по лицето и ръцете си от гъстия листак. Стомахът ми бавно се успокои от гаденето, която изпитах след телепортирането, довело ме тук.

Давах си сметка, че в това се крие голяма ирония: да приложа драгарското магьосничество, за да стигна тук, където можех да направя следващата стъпка в обучението си във вещерството. Наместих вързопа на гърба си и пристъпих на някаква поляна.

Реших, че може би ще ми свърши работа. Груб, обрасъл с гъста трева кръг с диаметър около четиридесет стъпки. Обиколих го бавно и много предпазливо, напрегнал очи за най-малките подробности. Само това оставаше, да се спъна в някое гнездо на криота.

Но полянката беше пуста. Отидох в средата и съмъкнах вързопа. Измъкнах малкия черен мангала, торбичка въглища, черна свещ, благоуханна пръчица, умряла текла и шепа сухи листа. Листата бяха от растението джарънт, свещено за някои религии в Изтока.

Смачках грижливо листата на прах; после минах по обиколката на поляната, като хвърлях от праха пред себе си. Върнах се в средата. Там поседях малко, извършвайки ритуала с отпускането на всеки мускул по тялото, докато не изпаднах почти в транс. След като тялото ми се отпусна, на ума ми не остана нищо друго, освен да го последва. Щом се подгответих, сложих въглищата в мангала — бавно, парче по парче. Задържах за миг-два всяко: опипвах ръбчетата им и повърхността, като оставях саждите да се отъркат в шепата ми. При вещерството всяко нещо може се превърне в ритуал. Преди да е започнало същинското заклинание, подготовката трябва да се извърши подобаващо. Човек, разбира се, винаги може да изключи съзнанието си, да се съсредоточи върху очаквания резултат и да се надява. Шансовете за успех по този начин не са много добри. Странно, но когато се извърши по подходящ начин, вещерството е много по-удовлетворяващо от чародейството.

След като бучките въглища се наместиха точно както трябва, поставил между тях благоуханната пръчка. Взех свещта и загледах фитила дълго и упорито — карах го да пламне със силата на волята си. Можех, разбира се, да използвам кремък или чародейство дори, за да го запали, но по този начин умът ми се настройваше на нужната вълна.

Предполагам, че и настроението на нощната джунгла е било благосклонно; само след минута-две видях от свещта да се вдига пушек, скоро последван от пламъче. Доволен бях също, че не усетих следа от душевното изтощение, съпътстващо изпълнението на по-

голямо заклинание. До много скоро запалването на една свещ щеше да ме направи твърде слаб за психоничен контакт.

„Уча се, дядо“.

След това със свещта запалих въглените и вложих в тях волята си, за да се разгори хубав огън. Щом се разгоря, оставил свещта на земята. Вдишах приятно сладката миризма на уханната пръчица. Притворих очи. Кръгът смачкани листа на джарънт щеше да ме пази от случайни зверове, които можеха да ме притеснят. Зачаках.

След известно време — не знам колко — отново отворих очи. Жаравата в мангала грееше. Уханието изпълваше въздуха. Звуците на джунглата не проникваха през границите на полянката. Бях готов.

Взрях се дълбоко в тлеещите въглени и като отмервах дъха си, заговорих заклинанието — много бавно, както ме бяха учили. Изричах всяка дума и я *отпращах* — пращах я към дълбините на джунглата, колкото можех по-надалече и по-ясно. Беше старо заклинание, както ме бе уверявал дядо ми, и беше използвано непроменено в Източа от хиляди години.

Изстрадвах всяка дума, всяка нейна сричка, изследвах я, оставях езика и устните ми да се задържат над всеки звук и да го вкусят, оставях ума си да проникне най-дълбоко в съдържанието на всяка мисъл, която изпращах с думите. След като всяка поредна дума напуснеше устните ми, тя се запечатваше в съзнанието ми и се превръщаше сякаш в живо същество.

Последните звуци замряха в джунглата на нощта и отнесоха със себе си късче от мен.

Сега вече наистина се почувствах изтощен. Както винаги, при правенето на толкова силно заклинание, трябваше да се опазя да не изпадна в пълен транс. Задишах бавно и дълбоко. Като в сън, вдигнах мъртвата текла и я сложих така, че да я виждам, докато седя. После зачаках.

Мисля, че само след няколко минути чух плясък на криле близо до мен. Отворих очи и видях до умрятлата текла джерег — гледаше ме.

Гледахме се известно време, после предпазливо посегнах и откъснах хапка от жертвоприношението си.

Джерегът беше среден на ръст, женска — малко голяма за женска. Ако заклинанието ми бе подействало, щеше да е женска. Разтегът на крилото й бе приблизително от рамото ми до китката, а от

змийската ѝ глава до опашката — малко по-малко. Раздвоеният език пробяга над трупчето на гризача, после откъсна малко парче месо, сдъвка и го глътна. Заяде го много бавно — наблюдаваше ме как я гледам.

След като се уверих, че всичко е направено както трябва, започнах да настройвам ума си за психоничен контакт. И да се надявам.

И той скоро дойде. Усетих как ме прониза малка, питаща мисъл. Оставил я да се усили. Да стане ясна.

„Какво искаш?“ Чух го със смайваща яснота.

Сега вече настъпваше същинското изпитание. Ако този джерег бе дошъл заради заклинанието ми, щеше да е женски, с гнездо с яйца, и предложението ми нямаше да го предизвика за яростна атака. Окажеше ли се случайно минаващ джерег, щях да се окажа в сериозна беда. Носех си за всеки случай няколко билки, които можеха да ме опазят от отровата на джерег. Но можеха и да не ме опазят.

„Майко — помислих в отговор, колкото можех по-ясно. — Искам едно от яйцата ти“.

Не ме нападна иолових озадачеността, примесена с гняв, предизвикана от предложението ми. Добре. Значи все пак заклинанието ми я беше довело и най-малкото щеше да изслуша какво ѝ предлагам. Усетих как в мен се надига възбуда и бързо се постараах да я потуша. Съредоточих се върху джерега пред мен. Тази част също бе ритуал по своему, но не съвсем. Всичко зависеше от това какво джерегът мисли за мен.

„Какво — попита ме тя — му предлагаш?“

„Предлагам му дълъг живот — отвърнах ѝ. — Прясно, кърваво месо без борба, и му предлагам приятелството си“.

Животното помисли дълго и ми отвърна: „А какво ще искаш от него?“

„Ще поискам да ми помога в начинанията ми, доколкото е по силата му. Ще поискам мъдростта му и ще поискам приятелството му“.

Мина известно време, без да се случи нищо. Тя стоеше над оглозганиите останки на теклата и ме гледаше. После ми каза: „Идвам при теб“.

И джерегът запристиъва към мен. Ноктите му бяха дълги и остри, ала по-полезни за бягане, отколкото за бой. След като се е нахранил до насита, един джерег често разбира, че е много натежал, за

да полети, и затова трябва да бяга, за да се отскубне от неприятелите си.

Стоеше пред мен и ме гледаше право в очите. Беше странно — да съзирам разум в тези дребни като мъниста змийски очи и да общувам почти по човешки със същество, чийто мозък бе не по-голям от първата свивка на пръста ми. Изглеждаше някак неестествено... и така си беше, но го разбрах много по-късно.

След малко джерегът отново „заговори“.

„Почакай тук“, каза ми. Обърна се и разпери прилеповите си криле. Трябваше да потича две-три стъпки, за да може да излети, а аз отново останах сам.

Сам...

Зачудих се какво ли щеше да каже баща ми, стига да беше жив, за да може да каже нещо. Нямаше да го одобри, разбира се. Вещерството за него беше прекалено „източно“, а той изцяло се беше отдал на усилието си да бъде драгар.

Баща ми умря, когато бях на четиринайсет. Майка си така и не познавах, но татко ми измърморваше от време на време за „вещицата“, за която се бил оженил. Малко преди кончината си пропиля всичко, което бе припечелил за четиридесет години поддържане на ресторант, в усилието си да стане още повече драгар — купи си титла. И така, ние станахме граждани и се оказахме свързани с Имперския глобус. Връзката ни позволяваше да прилагаме чародейство, практика, която баща ми подкрепяше. Намери някаква магьосница от Лявата ръка на Джерег, която се съгласи да ме учи, и ми забрани да практикувам вещерство. После намери и един учител по саблерство, който пък се съгласи да ме учи в майсторството на сабята според драгарския стил. Баща ми ми забрани да уча бойното изкуство на Изтока.

Но дядо ми още беше жив. Един ден му обясних, че дори като порасна, ще съм твърде нисък и slab, за да съм ефикасен със сабя по начина, по който ме учат, и че магьосничеството не ме интересува. Той не упрекна баща ми дори с една дума, но се залови да ме учи на източна фехтовка и вещерство.

След като баща ми умря, дядо беше доволен, че съм усвоил чародейството достатъчно, за да мога да се телепортирам; не знаеше колко ме болеше след тези шеметни пренасяния в пространството. Не знаеше колко често ми се налагаше да прилагам вещерството, за да

скрия отоците, оставени ми от драгарски негодници, които ме хващаха сам и се стараеха да ми покажат какво мислят за претенциозните източници. И със сигурност така и не разбра, че Кийра ме учеше най-вече да се движа тихо, да минавам през тълпата все едно, че не съществувам. Тези умения също използвах. Излизах с по-дебела тояга нощем, намирах някой от мъчителите си сам и го оставях с няколко счупени кокала.

Не знам. Ако се бях постарал малко повече в магьосничеството, сигурно щях да стана достатъчно добър, за да спася баща ми. Не знам.

След смъртта му ми стана по-лесно да намирам време за учене на вештерство и фехтовка, въпреки че към грижите ми се добави и поддържането на ресторант. Започнах да ставам доста добър като вештер. Всъщност толкова добър, че накрая дядо ми каза, че вече не може да ме научи на нищо повече, и ми даде указания как да направя следващата си стъпка сам. А следващата стъпка, разбира се, беше...

Тя се върна на поляната с плясъка на жилавите си криле. Този път долетя право при мен и кацна пред кръстосаните ми крака. В десния си ноктест крак стискаше малко яйце.

Едва успях да потисна възбудата си. Беше се получило! Протегнах дясната си ръка едва след като се уверих, че не трепери. Яйцето падна в шепата ми. Топлината му леко ме изненада. Големината му бе толкова, че да се вмести в разтворената ми длан. Пъхнах го грижливо под кожения си елек, до гърдите си.

„Благодаря ти, майко — изпратих ѝ мисълта си. — Дано животът ти е дълъг, храната обилна и децата ти — много“.

„А на теб — отвърна тя, — дълъг живот и добър лов“.

„Не съм ловец“, казах ѝ.

„Ще бъдеш“, отвърна тя. После се обърна, разпери криле и отлетя.

През следващата седмица на два пъти насмалко щях да счупя яйцето, което носех неизменно до гърдите си. Първия път се спречках с двама побойници от дома Орка; на втория бях понечил да понеса кутия с подправки, опряна на гърдите ми, докато шетах из ресторант.

Двата неприятни случая ме потресоха и реших, че повече няма да допусна да се случи нищо, което би изложило скъпоценното яйце на

опасност. За да се опазя от инциденти като първия, се научих на дипломация. За да избегна случаи като втория, продадох ресторанта.

Ученето на дипломация се оказа най-трудното. Природните ми инстинкти изобщо не ме тласкаха в тази посока и трябваше непрекъснато да съм нащрек. Но в един момент установих, че мога да се държа съвсем любезно с драгар, който ме обижда. Понякога си мисля, че това, повече от всичко друго, ме подготви за по-сетнешните ми успехи.

Продаването на ресторанта ми донесе по-скоро облекчение, отколкото печалба. Бях го поддържал сам, откакто се спомина баща ми, и се справях достатъчно добре, за да си изкарвам препитанието, но кой знае защо, така и не можех да се възприема като кръчмар.

Това обаче много остро ме изправи пред проблема с какво ще се препитавам — от утре нататък и през целия си живот. Дядо ми предложи да му стана ортак във вещерския му занаят, ала си давах сметка, че услугите му не се търсят много и че самият той едва свързва двата края. Получих предложение и от Кийра, която бе готова да ме учи на професията си, но източните крадци не взимат добра цена от драгарските прекупвачи. Освен това дядо ми нямаше да одобри, ако станех крадец.

Проблемът ми си остана нерешен и известно време преживявах от полученото за ресторанта. Няма да споменавам колко взех за него; все още бях много млад. Наложи се да се преместя в друг квартал, защото жилището над ресторанта щеше да се заеме от новия му собственик.

Купих си също и оръжие — много лека рапира, изработена по моя мярка от майстора ковач на дома Джерег, който ме оскуба безсъвестно. Беше достатъчно здрава, за да парирам атаките на по-тежкия драгарски меч, но твърде лека, за да върши работа в рипостите, с които един източен фехтовач може да изненада драгарски майстор на меча, който най-вероятно не знае нищо повече от атака-отбиване-атака.

Така, с неясно бъдеще, не ми оставаше нищо, освен да си седна на задника и да започна да се грижа за яйцето.

Около два месеца след като бях продал ресторанта, седях на една маса за игра на карти и правех малки залози в едно от заведенията,

достъпни за източняци. Тази нощ бях единственият човек там. Играеше се на четири маси.

Чух връва от съседната маса и тъкмо се канех да се обърна, когато нещо се тресна в стола ми. За миг изпаднах в паника, че може да счупя яйцето до гърдите ми, и се надигнах. Паниката премина в гняв и без да му мисля, вдигнах стола и го строших в главата на мъжа, който ме беше съборил. Той се свлече и не помръдна. Онзи, който го беше бълснал, ме изгледа, сякаш се мъчеше да реши дали да ми благодари, или да ме нападне. Още държах единния крак на стола. Вдигнах го и зачаках да предприеме нещо. После нечия ръка ме стисна за рамото и усетих познатия вече мраз на тила си.

— Тук не е място за свади, негоднико — изръмжа нечий глас зад дясното ми ухо. Кипнах и почти се извърнах, за да цапардосам в лицето кучия син въпреки ножа, който беше опрял във врата ми. Но обучението, на което сам се бях подложил, изби отгоре и рекох спокойно:

— Моите извинения, благородни сър. Уверявам ви, че няма да се повтори.

Отпуснах дясната си ръка и дървеният крак падна на пода. Нямаше смисъл да се опитвам да му обяснявам какво бе станало, ако не го беше видял — още по-малко, ако беше. Възникнеше ли проблем, в който е замесен източняк, изобщо не питаха кой е виновният. Останах неподвижен.

Скоро усетих как ножът се отдръпна от врата ми.

— Прав си — каза гласът. — Няма да се повтори. Пръждосвай се оттук и да не съм те видял повече.

Кимнах. Оставил залога си на масата и излязох, без да поглеждам назад.

Успокоих се някъде на път към дома. Случката ме притесни. Реших, че изобщо не биваше да го удрям оння. Бях се оставил на страх да ме подведе и бях реагирал, без да мисля. Не биваше да го допускам повече.

Докато се качвах по стълбите към жилището си, умът ми се върна на стария проблем — какво да правя. На онази маса бях оставил монети на suma почти колкото един златен империал, наема за половин седмица. А талантите ми като че ли се свеждаха единствено до

вещерство и в това да набия някой драгар. Не мислех, че ще мога да пробутам на пазара едното или другото.

Отворих вратата и се отпуснах на кревата. Извадих яйцето от пазвата си да го подържа малко, колкото да си успокоя нервите... и се вцепених. На него имаше малка пукнатина. Трябваше да е станало, когато се ударих в масата, макар да си мислех, че не е пострадало.

Ей тогава, на онези шестнайсет години, разбрах какво значи „ярост“. Обля ме нажежен до бяло огън и си спомних лицето на драгара, който беше бълснал другия в мен и беше убил яйцето ми. Разбрах, че съм способен на убийство. Смятах да го намеря кучия му син и да го убия. Нямаше място за съмнение — вече бе мъртъв. Станах и тръгнах към вратата, с яйцето в шепата си...

... и отново спрях.

Нещо не беше наред. Изпитвах нещо, което бе невъзможно да определя, нещо, което пронизваше преградата на яростта ми. Какво беше това? Погледнах яйцето и изведнъж разбрах. Обля ме вълна на облекчение.

Макар да не бях го съзнавал, по някакъв начин се бях домогнал до психонична връзка със съществото под черупката на яйцето. Усетих нещо да тече през нея, на някакво ниво, а това означаваше, че моят джерег все още е жив.

Гневът се изцеди от мен толкова бързо, колкото ме беше обзел, и ме остави разтреперан. Върнах се насред стаята, наведох се и положих яйцето на пода, колкото можех по-леко.

Заопипвах през връзката и успях да определя чувството, протичащо по нея... решимост. Съвсем сурова, груба цел. Никога не бях влизал в контакт с толкова самотна целеустременост. Смаях се, че едно толкова нищожно същество е способно на такова могъщо чувство.

Отстъпих назад, предполагам заради някакво свое неосъзнато желание да го оставя да се окопити, и зачаках. Последва едва чуто „тап, тап“ и пукнатината се ушири. После изведнъж яйцето се разчути и грозното дребно влечухо лежеше между разсипалите се парчета от черупката. Крилцата му бяха прилепени плътно до телцето, очите бяха затворени. Крилцата не бяха по-големи от палеца ми.

То... то? Той, разбрах изведнъж. Той се опита да се размърда. Не успя. Отново понечи да тръгне. Не стигна доникъде. Чувствах, че

трябва да направя нещо, ала представа нямах какво. Очите му се отвориха, но като че ли не се съсредоточиха върху нещо определено. Главата му лежеше на пода, раздвижи се, клюмна... горкият.

Опипах с ума си по връзката към него и този път долових объркане и малко страх. Постарах се да му отвърна с чувство за топлина, закрила и други такива. Пристъпих бавно и посегнах към него.

Изненадващо, той, изглежда, забеляза жеста ми. Но явно не го свърза с мислите, които му изпращах, защото усетих бърз изблик на страх и той се опита да се отдръпне. Не успя и го вдигнах — много предпазливо и нежно. Заради което получих две неща: първото си ясно послание от него и първото ухапване от джерег. Ухапването бе много малко, а и отровата му беше твърде слаба, за да ми подейства, но явно имаше остри зъбки. А посланието се оказа смайващо ясно...

„Мама?“

Така. Мама. Помислих малко и се опитах да му отвърна.

„Не. Тати“, казах му.

„Мама“, съгласи се той.

Спрая да се бори и сякаш се отпусна в ръката ми. Разбрах, че е изтощен, и си дадох сметка, че аз също съм на предела на силите си. Плюс това и двамата бяхме гладни. И в този момент ме порази мисълта: „С какво ще го храня, по дяволите?“ През цялото време, докато го носех в пазвата си, знаех, че един ден ще се излюпи, но така и не бях съзнал напълно, че ей така, в един момент тук, в стаята си, ще имам истински, жив джерег.

Отнесох го в кухнята и се разтършувах. Да видим... мляко. Ще започнем с него.

Успях да извадя със свободната си ръка чинийка и да сипя в нея малко мляко. Поставих я на тезгяха и настаних джерега до нея, с глава в чинийката.

Той отпи няколко гълтки, като че ли без да се затрудни, а аз потърсих още малко и скоро се върнах с къс ястrebово крило. Поставих го в чинийката. Намери го почти веднага. Откъсна си едно парче (знаеше как да си използва зъбките — добре) и задъвка. Дъвка цели три минути, преди да прегълтне, но след като гълтна, хапката тръгна гладко надолу. Отдъхнах си.

След това изглеждаше повече уморен, отколкото гладен, затова го вдигнах и го отнесох до леглото. Легнах и го поставих на корема си. Скоро след това задрямах. Споделихме си приятни сънища.

На другия ден, някъде по пладне, някой дойде и почука на вратата. Отворих и го познах веднага. Беше същият, който въртеше комара предния ден и ми беше казал да не се вървам повече — с ножа, опрян на тила ми, за повече убедителност.

Нали съм си любопитен, поканих го да влезе.

— Благодаря — рече той. — Името ми е Нийлар.

— Моля седнете, милорд. Казвам се Влад Талтош. Вино?

— Не, благодаря. Няма да се задържам дълго.

— Както желаете.

Предложих му стол и седнах на леглото. Взех джерега в шепата си и го вдигнах. Нийлар вдигна вежди, но си замърча.

— Е, какво мога да направя за вас? — попитах.

— Забелязах — отвърна той, — че при вчерашната случка може би взех грешната страна.

Какво? Един драгар да се извинява на източник? Учудих се да не би да е настъпил свършкът на света. Това беше най-малкото безprecedентно в личния ми опит. Все пак бях едва шестнайсетгодишен човек, а той — драгар, може би на към хиляда години.

— Много мило, че ми го казвате, милорд.

Той махна пренебрежително.

— Ще добавя също така, че ми хареса начинът, по който се справихте.

Харесало му? На мен — не. Накъде биеше?

— Искам да кажа — продължи той, — че бих могъл да използвам такъв като вас, стига да приемете да работите за мен. Разбирам, че в момента си нямате работа и... — Сви рамене.

Имах да му задам поне хиляда въпроса, като се почне с „Как сте разбрали толкова много за мен и защо изобщо ви интересува?“ Но не знаех как точно да ги задам, затова казах:

— При цялото ми уважение, милорд, не разбирам какво бих могъл да правя за вас.

Той отново сви рамене.

— Първо, да предотвратявате неприятности като вчерашната. Също така, от време на време ми трябва помощ в събирането на дългове. Такива работи. Обикновено си имам двама души, които ми помагат в поддържането на заведението, но единият миналата седмица го сполетя нещастен случай, тъй че в момента помагачите са ми в недостиг.

Нешто в начина, по който произнесе „нещастен случай“, ми се стори странно, но не си направих труда да го питам какво има предвид.

— Отново при цялото ми уважение, милорд, не ми се струва, че един източник ще изглежда особено внушително срещу драгар. Не знам дали ще мога да...

— Убеден съм, че това няма да е проблем — прекъсна ме той. — Имаме обща приятелка и тя ме увери, че с такова нещо ще можете да се справите. Впрочем, дължа ѝ една-две услуги и тя ме помоли да помисля дали да не ви взема.

Тя? Нямаше никакво съмнение, разбира се. Кийра отново се бе погрижила за мен, благословено да е сърцето ѝ. Изведнъж работите ми станаха много по-ясни.

— Заплатата ви — продължи той — ще бъде четири империала седмично, плюс десет процента от всеки по-значителен дълг, за чието прибиране сте изпратен. Или по-точно половината от тях, тъй като ще работите с другия ми помощник.

Опаа! Четири златни на седмица? Това вече си беше повече, отколкото докарвах от ресторант! И комисиона, дори да я делим с...

— Сигурен ли сте, че този ваш помощник няма да възрази, че ще работи с чо... с източник?

Той присви очи.

— Това си е мой проблем. Впрочем, вече го обсъдих с Крейгар и той изобщо не възразява.

Кимнах.

— Ще трябва да си помисля.

— Чудесно. Знаете къде да ме намерите.

Кимнах и любезно го изпратих до вратата. След като затворих, погледнах джерега си и го попитах:

— Е, какво мислиш?

Не ми отговори, но пък и не очаквах да ми отговори. Седнах да помисля и да се подивя над въпроса дали бъдещето ми вече е решено, или е само отложено. После зарязах мисленето. Трябваше да решава по-важен въпрос: какво име да дам на джерега?

Нарекох го Лойош. Той ме наричаше „Мама“. Обучавах го. Хапеше ме. Бавно, в продължение на няколко месеца, добих имунитет към отровата му. Още по-бавно, в продължение на години, добих частичен имунитет към чувството му за хумор.

Докато навлизах с много препъване в работата си, Лойош ми помагаше. Отначало — малко, после — все повече. В края на краищата кой ще ти забележи още един джерег, летящ из града? Джерегът, от друга страна, може да забележи много неща.

Бавно, с течение на времето, придобих умения, положение, приятели и опит.

И точно както бе предсказала майка му, станах ловец.

ЦИКЪЛЪТ

*Феникс потъва в развала и чезне.
Дракон жадува за вис и за бездни.
Лиорнът рогат има по-страшна жаждса.
Тиаса сънува — коварство се ражда.
Ястreb от полет надолу се взира.
Дзур се промъква и сенките сбира.
Исола кланя се, после напада.
Цалмот все крепи се на косъм от ада.
Валиста руши и после съгражда.
Джерег поредната жертва изяджа.
Криотата хитра мрежи заплита.
Орка владее в морята водите.
Текла страхлива в тревата се крие.
Джегала на пръста си времето вие.*

*Амирата властва в играта красива...
И Фениксът личва от пепелта сива.*

1.

„УСПЕХЪТ ВОДИ ДО ЗАСТОЙ; ЗАСТОЯТ ВОДИ ДО ПРОВАЛ“.

Пъхнах отровната стрела в прореза от дясната страна на наметалото ми, до закопчалката. Не биваше да влиза съвсем направо, иначе щеше да е трудно да се извади бързо. Не биваше да се пъхне и много под ъгъл, иначе нямаше да остане място за гаротата. Трябаше да влезе... ей така.

На всеки два-три дни сменях оръжията. В случай, че ми се наложи да оставя нещо да стърчи от, върху или около някой труп. Не ми се щеше предметът, задържал се дълго по мен, да попадне в ръцете на вещер, който да го проследи до притежателя му.

Предполагам, че това би могло да се нарече параноя. Вещерите, които могат да се намерят в Драгарската империя, са адски малко, а и на вещерството тук не се гледа с добро око. Едва ли щяха да потърсят вещер, който да разследва смъртоносно оръжие и да се опита по него да стигне до убиеца — всъщност, доколкото знаех, това не се беше случвало от 243 години след края на Междуцарствието. Но държа на предпазливостта и грижата за подробностите. Това е една от причините, поради които още съм жив и мога да упражнявам параноята си.

Бръкнах за нова гарота, пуснах старата в кутията на пода и почнах да навивам жилката на стегнато кълбо.

— Даваш ли си сметка, Влад, че мина повече от година, откакто някой се е опитвал да те убие?

Вдигнах глава.

— Даваш ли си сметка, Крейгар — рекох, — че ако продължаваш да влизаш, без да съм те видял, най-вероятно някой ден ще ми се пръсне сърцето и ще им спестя цялата досада?

Той се изкиска.

— Не, сериозно говоря. Повече от година. Не сме имали неприятности, откакто онзи гадняр... как се казваше?

— Г'рантар.

— Тъй де, Г'рантар. Откакто се опита да завърти бизнеса си по Медникарска и ти го шкартира.

— Е, добре — рекох. — Оттогава всичко е кротко. И какво?

— Нищо — сви рамене той. — Просто не мога да разбера добър знак ли е това, или лош.

Изгледах седемстъпковата му фигура, удобно наместена пред черната стена на кантората ми. Крейгар си беше загадка. Беше с мен, откакто влязох в бизнеса на дома Джерег, и никога не бе проявили и най-малката неприязнь от това, че трябва да го командва „източник“. Работехме заедно вече няколко години и си бяхме спасявали кожите твърде често, така че между нас се бе породило нещо като доверие.

— Не разбирам защо трябва да е лош знак — казах му, докато пъхах гаротата в процепа ѝ. — Доказал съм се. Държа си територията без проблем, плащам си на когото трябва и само веднъж съм имал по-сериозен проблем с Империята. Вече съм приет. Все едно човек или не... — добавих, наслаждавайки се на двусмислието на фразата. — И не забравям, че съм известен повече като убиец, отколкото като нещо друго, тъй че защо някой ще иска да се отбива от пътя си, за да ми създава неприятности?

Той ме изгледа скептично.

— Точно затова продължаваш да вършиш „работата“, нали? — каза замислено. — За да не забравя никой какво можеш.

Свих рамене. Крейгар понякога ставаше по-откровен, отколкото ми харесваше, и това ме караше да се чувствам малко неловко. Предполагам, че той го усети, защото набързо превключи на предишната тема.

— Просто мислех дали целият този мир и тишина не значат, че не действаш толкова бързо, колкото би могъл, това е. Искам да кажа... виж — продължи той, — от едното нищо ти изгради шпионска мрежа, която е една от най-добрите в джерег...

— Не е вярно — прекъснах го. — Всъщност нямам никаква шпионска мрежа. Просто се намират доста хора, които са готови да ми дават информация от време на време, нищо повече. Не е същото.

Той махна пренебрежително.

— Не ми ги разправяй тия. Стигне ли се до източници на информация, все същото е. А имаш и достъп до мрежата на Мороулан,

която си е шпионски кръг в пълния смисъл на думата.

— Мороулан — изтъкнах — не е в джерег.

— Което е бонус. Означава, че можеш да научаваш неща от хора, които не биха работили с теб пряко.

— Е, добре. Давай.

— Така. Значи, имаме адски много наемници. А и нашите главорези са достатъчно печени, за да притеснят всеки. Казвам само, че трябва да използваме каквото имаме, нищо друго.

— Крейгар — казах, докато взимах тънката кама за хвърляне и я нагласявах в гънките на наметалото, — ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш защо трябва да искам някой да тръгне да ми съмъква кожата?

— Не казвам, че си длъжен — отвърна Крейгар. — Само се чудя дали това, че никой не го прави, означава, че сме сухи.

Пъхнах друга кама в канията от външната страна на дясното ми бедро. Къс нож за хвърляне, тънък като хартия и достатъчно малък, за да не се забележи дори когато седна. Прорезът в панталоните ми беше също толкова незабележим. Смятах, че е добър компромис между дискретността и бързината на достъп.

— Това, което казваш, е, че ти е досадно.

— Е, може би донякъде. Което не значи, че казаното не е истина. Поклатих глава.

— Лойош, можем ли да му вярваме на тоя тип? Омръзнало му и затова иска да ме убият.

Джерегът прелетя от перваза на прозореца и кацна на рамото ми. Почна да ме ближе по ухото.

— То пък и от теб една помощ.

Обърнах се отново към Крейгар.

— Не. Ако, и когато нещо възникне, ще се справим с него. Междувременно нямам никакво намерение да тръгвам на лов за дракони. Значи, ако това е всичко...

И мълъкнах. Най-после мозъкът ми проработи. Крейгар влиза в кантората ми без нищо наум, освен внезапното хрумване, че трябва да излезем на улицата и да забъркame някоя неприятност? О, не. Грешка. Твърде добре го познавах, за да го допусна.

— Е, добре — казах. — Изплюй го най-после. Какво става?

— Какво става ли? — попита той най-невинно. — Защо трябва да става нещо?

— Щото съм източняк, забрави ли? — казах саркастично. — Имаме усет за тия неща.

На устните му заигра лека усмивка.

— Нищо особено. Само едно съобщение от личния секретар на Демона.

Преглътнах „Демона“, както го наричаха, беше един от петимата членове на хлабавия „съвет“, който до известна степен държеше в ръцете си бизнеса на дома Джерег. „Съветът“, сбирщина от най-властните особи в дома, не беше съществувал официално до Междуцарствието, но самите тях ги имаше от много преди това. Ръководеха работите дотолкова, че да уреждат спорове в организацията и да се грижат нещата да не се оплескат толкова, че да се налага намесата на Империята. От Междуцарствието насам се бяха превърнали в нещо повече — бяха групата, възстановила дома, след като Империята започнала отново да функционира. Сега съществуваха с ясно определени задължения и отговорности и всеки, който вършеше нещо в организацията, им даваше част от прихода си.

Общо взето за Демона се признаваше, че е втората по важност личност в организацията. Последния път, когато се бях срещнал с лице от неговия ранг, беше в разгара на една война с други джерег и членът на съвета, с когото говорих, ми даде ясно да разбера, че трябва да се постараю нещата да се успокоят, за да не се „постарае“ той лично. Споменът ми от въпросната среща не беше от най-приятните.

— Какво иска? — попитах.

— Среща с теб.

— Говна. Двойна камара говна. Драконови говна. Някаква представа защо?

— Не. Но е изbral място за среща в нашата зона, ако това изобщо говори нещо.

— Не говори много — отвърнах. — Кое място?

— Ресторант „Синия пламък“ — отвърна той.

— „Синия пламък“, а? За какво ни подсеща това?

— Май си спомням, че си „работил“ там два пъти.

— Вярно. Много добро място да претрепеш някого. Високи сепарета, широки проходи, дискретно осветление и в район, където

хората предпочитат да си гледат своята работа и да не се бъркат в чуждата.

— Точно. Насрочи я за два следобед. Утре.

— Следобед?

Крейгар ме погледна озадачено.

— Точно така. Следобед. Тоест, когато повечето хора са се наобядвали, но още не са вечеряли. Трябваше и сам да загрееш.

Пренебрегнах сарказма му.

— Нещо ни се губи — рекох, метнах шурикена и го забих в стената до ухото му.

— Много смешно, Влад...

— Тихо. Значи какво правиш, за да убиеш професионален убиец? Особено някой, който много се грижи движенията му да не влизат в никакъв шаблон?

— Ами... определяш му среща. Точно като Демона.

— Точно. И, разбира се, полагаш всички усилия, за да събудиш подозренията му, нали?

— Ъъъ, *ти* може би го правиш. Аз не.

— Адски си прав! Искаш да изглежда като най-обикновена делова среща. А това значи, че искаш да му платиш обяда. А това означава, че не я уговоряш да речем за два следобед.

Той помълча известно време: мъчеше се да проследи малко заплетената ми логика.

— Е, добре — отстъпи накрая. — Съгласен съм, че е малко необично. Но защо?

— Де да знам. Виж какво: събери всичко, което можеш да научиш за него, донеси ми го тук и ще се опитаме да разберем. Може нищо да не значи, но...

Крейгар се усмихна, извади от вътрешния джоб на наметалото си малък бележник и започна да чете:

— Демона. Истинско име неизвестно. Младеж, вероятно на не повече от осемстотин години. Никой не е чувал за него преди Междуцарствието. Появил се е малко след като лично е убил двама или трима членове на стария съвет, оцелели след разрушението на град Драгара, мора и нашествията. Изградил организация от онова, което останало, и помогнал домът отново да започне да трупа приходи. Между другото, Влад — той вдигна очи към мен, — изглежда, че

идеята да се позволи на източници да си купуват титли в Джерег, е негова.

— Виж, това е интересно — рекох. — Значи трябва и да му благодаря, че баща ми има възможност да прахоса дохода от четиридесет години работа, за да го плюят като джерег в добавка на това, че го плюят като източник. Ще трябва да измисля как да му благодаря.

— Бих могъл да ти изтъкна — рече Крейгар, — че ако баща ти не беше купил тая титла, ти нямаше никакъв шанс да влезеш в бизнеса на дома.

— Может би. Продължавай.

— Няма много повече. Не че е стигнал съвсем до върха; по-точно е да се каже, че е стигнал донякъде и е обявил, че върхът ще е там, където е той. Сигурно помниш, че тогава работите бяха доста объркани. И разбира се, бил е достатъчно твърд и достатъчно добър, та планът му да зацепи. Доколкото мога да преценя, не е имал сериозни заплахи за властта си, откакто се е добрал дотам. Има навика да забелязва потенциалните си врагове, докато още са слаби, и да се отървава от тях. Всъщност... помниш ли онзи, Лайънър?

Кимнах.

— Е, мисля, че е дошло косвено от Демона. Така и няма да го разберем със сигурност, но обича да се справя с потенциалните проблеми рано.

— Мда. Смяташ ли, че може да види в мен „потенциален проблем“?

Крейгар помисли.

— Би могъл, макар че не разбирам защо. Ти стоиш настрана и както вече казах, след първите две години не действаш много бързо. Единствения път, когато имаше проблем, беше оная работа с Ларис миналата година и мисля, че всички разбраха, че той те принуди.

— Дано. А Демона върши ли „работка“?

Крейгар сви рамене.

— Не може да се каже със сигурност, но изглежда, че да. Знаем, че го е правил. Както казах, шкатирал е лично ония двама от света, когато почнаха нещата.

— Страхотно. Не стига, че е нагласил нещо, а се кани да свърши работата сам.

— Би могъл.

— Но така и не мога да разбера... Виж, Крейгар, с такъв като Демона, такова нещо не може да е случайно, нали?

— Какво нещо?

— Грижливо уреждане на среща по такъв начин, че да събуди подозренията ми.

— Не. Не мисля, че... какво има?

Сто на сто беше забелязал изражението ми, което сигурно е било неотразимо. Поклатих глава.

— Точно така. Разбира се.

— Какво? — попита той. — Какво е „така“?

— Крейгар, ще ми уредиш трима телохранители за утре, нали?

— Телохранители? Но...

— Направи ги там келнерчета или нещо подобно. Няма да ти е трудно; заведението е наполовина мое. Което, бих добавил, Демона няма начин да не знае.

— Не мислиш ли, че ще схване?

— *Разбира се*, че ще схване. Точно това е номерът. Той знае, че ще се изнервя от срещата с него, затова съзнателно я урежда в ненормален час, за да ме направи подозрителен, така че да имам оправдание да взема защитни мерки. После отстъпва и казва: „Карай, направи там каквото трябва, за да се чувстваш сигурен, това не ме обижда“.

Отново поклатих глава. Още малко и щеше да ми се завие свят.

— Дано никога повече не ми се наложи да се срещам с кучия му син. Адски е коварен.

— Ти си адски коварен, шефе — каза Крейгар. — Понякога си мисля, че познаваш драгарите по-добре от повечето драгари.

— Познавам ги. Щото не съм от вас.

Той кимна.

— Добре. Значи трима охрана. Наши хора или под наем?

— Виж единият да е наш, другите двама ги наемаш. Няма нужда да му го набиваме в носа, ако познава нашите.

— Ясно.

— Знаеш ли, Крейгар — казах замислено, — тая работа никак не ми харесва. Този тип трябва да ме познава достатъчно добре, за да се сети, че ще загрея какво крои, което значи, че може в края на краищата

наистина да е уловка. — Той понечи да заговори и вдигнах ръка. — Не казвам, че мисля, че крои, само, че може.

— Добре де, винаги можеш да му кажеш, че няма да стане.

— Да бе. И ако не се е канил да ме убива сега, след това ще се погрижи сто на сто.

— Вероятно — отстъпи Крейгар. — Но какво друго можеш да направиш?

— Мога да го изпортя кофти и да ида да се срещна с него. Добре, това е за утре. Нещо друго да имаш?

— Да — въздъхна той. — Някакъв текла са го сметали или миналата нощ, на две карета оттука.

Изругах.

— Много ли е пострадал?

Крейгар поклати глава.

— Счупено чене и два-три отока. Нищо сериозно, но реших, че ще искаш да знаеш.

— Добре. Благодаря. Доколкото схващам, не си разбрали кой го е направил?

— Още не.

— Ами намери го.

— Ще е скъпо.

— Майната ѝ на цената. Ще е по-скъпо, ако всичките ни клиенти се сдухат. Намери го и го дай за пример.

Крейгар вдигна вежда.

— Не — казах му. — Не чак голям пример. И намери захар за оня текла... за наша сметка. Клиент е, доколкото схващам?

— Всички тук са клиенти, по един или друг начин.

— Мда. Тъй че плати за лечението и го възмездии. Колко му е приbral, между другото?

— Към два империала. Ако го чуеш как го описва, ще кажеш, че е Драконовият трезор.

— Сигурно. Слушай, защо не уредиш тая жертва да дойде да се види с мен, да му ги платя лично. Ще му поприказвам за уличната престъпност и колко ми е кофти, като съгражданин, разбира се, за това, което му се е случило. После може да се върне вкъщи и да каже на приятелчетата колко готин е тоя Чичо Влад Източняка, и може да завъртим нов бизнес от цялата работа.

— Шефе, гениален си.

Изсумтях.

— Нещо друго?

— Нищо важно, предполагам. Ще ида да ти уредя защитата за утре.

— Гот. И намери свестни хора. Както казах вече, това ме изнервя.

— Параноя, шефе.

— Мда. Параноичен и горд.

Той кимна и излезе. Увих Маготрепача на китката си. Дългата две стъпки златна верига беше единственото оръжие, което не сменях, тъй като нямах намерение да я оставям след себе си. Както намеква името й, тя разваля заклинания. Ако се канеха да ме ударят с магическа атака (едва ли, дори това да беше уловка), исках да съм готов. Свих ръката си да премеря тежестта. Добре.

Обърнах се към Лойош, който се беше наместили удобно на дясното ми рамо. Беше странно мълчалив по време на разговора.

„Какво става? — попитах го психонично. — Лоши чувства за срещата утре ли?“

„Не. Лоши чувства, че утре в кантората ще има текла. Мога ли да го изям, шефе? Мога ли? Ха? Ха?“

Изсмях се и продължих да нагласявам оръжията с подновен ентузиазъм.

2.

„НИЩО НЕ МОЖЕ ДА ЗАМЕНИ ДОБРИТЕ МАНИЕРИ — ОСВЕН БЪРЗИТЕ РЕФЛЕКСИ“.

„Синият пламък“ е на една къса улица, наречена „Медникарска“, малко встрани от пътя за Долен Кийрон. Пристигнах петнайсет минути по-рано и много грижливо си избрах място с гръб към вратата. Бях решил, че Лойош и внедрените ми тук хора ще могат да ме предупредят достатъчно бързо, тъй че предимството ако седнеш с лице към входа едва ли щеше да е от значение. По този начин в случай, че срещата се окажеше легитимна, нещо, което силно подозирах, щях да покажа на Демона, че му вярвам, и щях да предотвратя всякакво чувство за „неуважение“, което можеше да изпита, като види, че съм взел мерки за защита. Лойош беше кацнал на рамото ми и наблюдаваше входа.

Поръчах си бяло вино и зачаках. Забелязах един от хората си да разнася блюда, но не можах да разпозная никой от двамата наемници. Добре. Щом аз не можех да ги забележа, значи и Демона едва ли щеше да ги засече. Отпих бавно от виното, още подхилвайки се наум от срещата си по-рано същия ден с онзи текла (как му беше името?), дето го бяха обрали. Бях се справил съвсем добре, въпреки че ми беше доста трудно да не избухна в смях от постоянните психонични вопли на доверения ми познайник, джерега: „Аре бе, шефе. Моля ти се, дай да го изям?!“ Гаден е приятелят ми.

Отпивах от виното с мярка — само това ми оставаше, да ми се забавят рефлексите. Сгънах единия си глезен и усетих утешителния допир на дръжката на единия от ножовете в ботушите до прасеца ми. Леко избутах масата на около педя от мен, тъй като седях в сепаре и не можех да отместя стола си. Отбелязах си наум разположението на подправките като възможни предмети за хвърляне или неща, които може да ми попречат. И продължих да чакам.

Пет минути след определения час Лойош ме предупреди. Опрях десния си лакът на масата така, че дланта ми да е на шест сантиметра

от левия ми ръкав. Точно толкова, колкото ми трябваше да измъкна ножа под него при нужда. Пред масата ми се появи едър тип с вид на охранител, кимна ми и се отдръпна. Приближи се добре облечен в сиво и черно драгар и седна срещу мен.

Изчаках той да заговори. Срещата беше поискана от него и той трябваше да подаде тона; плюс това устата ми изведнъж съвсем пресъхна.

— Вие сте Владимир Талтош? — попита той. Произнасяше името ми точно.

Кимнах и отпих от виното.

— А вие сте Демона?

И той кимна. Поръчах вино и пихме за здравето един на друг; не мога да се закълна в искреността на тоста. Ръката ми, държаща чашата, не трепна. Добре.

Той отпи деликатно от виното. Гледаше ме. Движенията му бяха плавни и сдържани. Стори ми се, че видях къде в десния му ръкав се крие кама; забелязах и няколко издутини по наметалото му, където сигурно се криеха други оръжия. Вероятно и той забеляза такива по моето. За високото си положение наистина беше млад. Изглеждаше някъде между осемстотин и хиляда години, което е равносилно на трийсет и пет — четиридесет при хората. Очите му бяха от онзи тип, дето като че ли не могат да се отворят повече от цепнатини. Като моите, примерно. Крейгар беше прав: този пред мен си беше професионален убиец.

— Доколкото разбираме — каза той и разклати виното в чашата си, — вие вършите „работка“.

Успях да не издам изненадата си. Договор ли щяха да ми предлагат? От Демона? Защо? Може би беше просто опит за отвличане на вниманието. Не можех да го схвана. Ако наистина му трябваха за нещо, трябваше да го направи с половин дузина посредници.

— Боя се, че не — му отвърнах, мерейки думите си. — В такива неща не се бъркам.

И после добавих:

— Имам един приятел, дето го прави.

Той извърна поглед за миг и кимна.

— Разбирам. Можете ли да ме свържете с този „приятел“?

— Той не излиза много — обясних. — Мога да му занеса съобщение, ако искате.

Той пак кимна, все така без да поглежда към мен.

— Предполагам, че вашият „приятел“ също е източник?

— Всъщност да. Важно ли е?

— Би могло. Кажете му, че бихме искали да работи за нас, ако е на разположение. Надявам се, че има достъп до източниците ви на информация. Подозирам, че за тази работа ще му трябват всичките.

Ох! Затова значи беше дошъл при мен! Знаеше, че моите пътища за добиване на сведения са толкова добри, че и на него ще му е трудно да се мери с тях. Позволих си малко предпазлив оптимизъм. Какво пък, това можеше да се окаже легитимно. От друга страна, продължавах да не разбирам защо ще идва лично.

Имаше няколко въпроса, които ужасно исках да му задам, като например „Защо точно аз?“ и „Защо лично вие?“ Но не можех да си позволя прекия подход. Проблемът бе в това, че той нямаше да ми даде повече информация, преди да е получил някакво уверение от мен, че приемам: а аз не бях много склонен към ангажименти, преди да съм научил повече.

„Предложения, Лойош?“

„Можеш да го попиташ кой е обектът“.

„Точно това не искам да питам. Задължава ме“.

„Само ако ти отговори“.

„Какво те кара да мислиш, че няма да отговори?“

„Щото съм джерег, забрави ли? — отвърнаха ми саркастично. — Имаме усет за тия неща“.

Една от големите дарби на Лойош е да ме замерва със собствените ми фрази. Гадното беше, че може би казваше истината.

По време на психоничната беседа Демона си мълчеше учтиво — било защото не го забеляза, или от възпитание. Подозирах, че е второто.

— Кой? — попитах на глас.

Чак тогава Демона отново се обърна към мен и ме изгледа много продължително. После отново извърна лице настрани.

— Един, който струва шейсет и пет хиляди златни.

Този път нямаше как да запазя безразличната маска. Шейсет и пет хиляди! Това беше... чакай... над трийсет, не четиридесет пъти

стандартният хонорар! За толкова пари можех да купя на жена си замъка, за който ми наду главата! По дяволите, можех да ѝ го вдигна два пъти! Мамка му, можех да зарежа „работата“! Можех да...

— Кого сте нацелили? — попитах отново, като се стараех гласът ми да е спокоен. — Императрицата?

Той леко се усмихна.

— Вашият приятел интересува ли се? — Забелязах, че вече не произнася кавичките.

— Не и от премахването на Императрицата.

— Не се беспокойте. Не очакваме Марио. — Между другото, това не биваше да го казва. Накара ме да се замисля. За толкова много пари наистина можеше да наеме Марио. Защо не него?

Веднага се сетих за една причина: онзи, който трябваше да се премахне, е толкова голяма фигура, че който свърши работата, след това трябваше да бъде премахнат. Имаха достатъчно ум, за да не пробват с Марио; но с мен — колко му е. Не бях чак толкова добре защитен, че Демона да не може да ме премахне с ресурсите, с които разполага.

Това обясняваше и още нещо: защо Демона се появи лично. Всъщност, ако се канеше да уреди да ми се случи случката, след като свърша „работата“, нямаше да му пuka, че знам, че той стои зад нея, и щеше да предпочете колкото може по-малко други хора в организацията му да знаят за това. Да наемеш някой, който да свърши нещо, и след като го свърши, да го убиеш не се смяташе за много почтено... но се правеше понякога.

Засега потиснах тази мисъл. Трябваше да добия ясна представа за какво става дума. Да, имах подозрение; но не бях дзур. За да предприема действие, ми трябваше нещо повече от подозрение.

Така че въпросът си оставаше: Кого искаше Демона да му закова? Някоя достатъчно важна особа, за да трябва човекът, който го е направил, също да си иде... Висш благородник? Вероятно, но защо? Кой можеше толкова да е ядосал Демона?

Демона беше хитър, беше предпазлив, не си създаваше много врагове, беше в съвета, беше... чакай! Съветът? Разбира се, това трябваше да е. Или някой от съвета се бе опитал да го разкара, или той най-после бе решил, че не му стига да е номер две. Ако се окажеше второто, шейсет и петте хиляди нямаше да стигнат. Знаех кой му е на

мушката и този „някой“ беше възможно най-недосегаем. И в двата случая работата не звучеше никак обнадеждаващо.

Какво друго можеше да е? Някой от високото в организацията на Демона, който изведнъж е решил да се раздрънка пред Империята? Адски невъзможно! Демона не можеше да направи грешки, които да доведат до това. Не, трябваше да е някой от съвета. А това, както бях предположил, означаваше, че този, който щеше да свърши мократа работа, щеше много да се озори, за да си опази живота след това... щеше да знае кой му е дал поръчката и щеше да знае твърде много за вътрешните разпри в съвета.

Почнах да клатя глава, но Демона вдигна ръка.

— Не е каквото си мислите. Единствената причина да не се опитаме да привлечем Марио е, че с работата са свързани определени условия — условия, които Марио не би приел. Нищо повече.

Усетих изблик на гняв, но го потиснах набързо. Какво, по дяволите, го караше да мисли, че може да ми лепне условия, които Марио не би приел? (Шейсет и пет хиляди, това.) Помислих още малко. Проблемът, разбира се, беше, че Демона имаше реноме на почтен. Не беше известен като тип, който ще наеме убиец и после ще го прецака. От друга страна, щом говореха за шейсет и пет хиляди, значи я бяха закъсали много. Можеше да е толкова закъсал, че да направи куп гадости, които иначе не би си позволил.

Шейсет и петте хиляди златни империала не преставаха да се въртят в главата ми. Но все зацепваха в друга сума: сто и петдесет златни. Средната цена за едно прилично погребение.

— Мисля — казах най-после, — че приятелят ми няма да се заинтересува да пречука един член на съвета.

Събеседникът ми кимна: признаваше, че умът ми зацепва добре.

— Близо сте. Бивш член на съвета.

Какво? Хайде сега, нови гатанки.

— Не знаех, че има повече от един начин да се напусне съветът.

— А ако нещастникът го беше напуснал по този начин, определено нямаше да им трябвам.

— Ние също — отвърна ми той. — Но Мелар го откри.

Най-после! Име! Мелар, Мелар, я да видим... да. Опасен тип. Добра, стабилна организация, мозък, и... да, достатъчно мускули и ресурси, за да се докопа до позиция в съвета и да я задържи. Но защо

Демона ми го каза? Значи все пак се канеше да ме пречука, ако го издъня? Или рискуваше, за да ме убеди?

— И кой е тоя начин? — попитах и отпих от виното.

— Като свие девет милиона златни от оперативния фонд на съвета и духне.

За малко да се задавя. Кълна се в свещените топки на Имперския феникс! Да духне с фондовете на Джерег? Фондовете на съвета? Главата ми се завъртя.

— Кога... Кога е станало това?

— Вчера. — Наблюдаваше изражението ми. Кимна. — Нагло копеле, нали?

Кимнах и аз.

— Ще ви се скъса гъонът, та това да не се разчуе.

— Така е. Само дето няма да можем да го задържим дълго. — Очите му за момент станаха много студени и почнах да загрявам как е получил прозвището си. — Взел е всичко, което имахме — каза през зъби. — Имаме си свои фондове, разбира се, и ги използваме в разследването. Но с машабите, с които работим, няма да издържим дълго.

Поклатих глава.

— Само да изтече...

— По-добре да е мъртъв — довърши той вместо мен. — Иначе всеки уличен джебчия в Империята ще почне да си мисли, че може да ни обере. И някой ще го направи при това.

Тук ми хрумна нещо друго. Осъзнах, че първо на първо, мога да приема работата без притеснения. Загинеше ли Мелар, щеше да е все едно дали ще се разчуе какви ги е надробил. Ако се издънеш обаче, веднага щях да се окажа голям риск и скоро след това, подозирах — малък труп.

Демона, изглежда, отново се досети какво си мисля.

— Не — отсече той и се наведе доверително към мен. — Уверявам ви, че ако ме издъните, няма да ви се случи нищо. Знам, че може да ви се вярва. Това е една от причините да се обърнем към вас.

Зачудих се дали не чете мислите ми. Реших, че едва ли. Не е лесно да направиш мозъчна сонда на един източник, а и се съмнявах, че би могъл да го направи, без да усетя. И бях сигурен, че не би могъл да го направи, без Лойош да забележи.

— Разбира се, ако ни изпортите и след това изтървете нещо...

Не довърши. Едва не потръпнах.

Помислих здраво.

— Струва ми се, че това ще трябва да стане бързо.

Той кимна.

— Точно затова не можем да привлечем Марио. Няма как да го накараме да се разбърза.

— И смятате, че можете да накарате приятеля ми?

Той сви рамене.

— Мисля, че си плащаме за това.

Дължен бях да се съглася. Добре поне, че нямаше срок. Но никога не бях приемал „работка“, без да съм сигурен, че ще разполагам с толкова време, колкото ми потрябва. Колко ли щях да си оголя гарда, ако трябваше да бързам?

— Имате ли **някаква** представа къде е заминал?

— Силно подозирате, че е заминал за Изтока. Аз поне, ако бях завлякъл нещо такова, щях да отида точно там.

Поклатих глава.

— Не изглежда логично. В Изтока към драгарите се отнасят точно така, както с източните тук, ако не и по-зле. Ще го смятат, ако ме извините за израза, за демон. Ще изпъква като мортантско оръжие в Имперския дворец.

Той се усмихна.

— Съвсем вярно, но ресурсите ни там са твърде оскудни, тъй че ще мине много време, докато чуем за него. Освен това накарахме най-добрите магьоснички от Лявата ръка да го издирят веднага щом разбрахме какво е станало и все още не можем да го намерим.

Свих рамене.

— Може да е вдигнал преграда срещу проследяване.

— Със сигурност го е направил.

— Е, тогава...

Той поклати глава.

— Нямате представа каква сила сме вложили в това. Бихме могли да съборим всяка преграда, която може да вдигне, колкото и от дълго да го е замислял и който и да е магьосникът, който я е вдигнал. Ако е някъде до сто мили около Адриланка, вече щяхме да сме я

съборили или най-малкото да ограничим зоната, в която не можем да пребирам.

— Значи можете да гарантирате, че не е в рамките на сто мили около града?

— Да. Значи, възможно е да е в джунглата на запад, в който случай вероятно ще го намерим до ден-два. Но по-скоро предполагам, че е духнал към Изтока.

Кимнах замислено.

— Значи се обърнахте към мен, след като сте преценили, че ще мога да действам там по-лесно от един драгар.

— Точно така. И, разбира се, знаем, че имате доста внушителна информационна мрежа.

— Моята информационна мрежа — отвърнах — не стига до Изтока. — Беше си почти истина. Източниците ми в родината на прадедите бяха оскъдни и пръснати. Все пак нямаше смисъл да обяснявам на Демона всичко, с което разполагах.

— Е — каза той, — за вас ще има и допълнителен бонус. Когато всичко това свърши, вероятно ще получите нещо, което не сте имали досега.

Усмихнах се на този рипост и кимнах леко.

— Така, значи искате моя приятел да отиде където се е скатал Мелар и да ви върне златцето?

— Би било много мило — призна той. — Но това е на второ място. Главното е да се уверим, че на никого повече няма да му хрумне, че е безопасно да краде от нас. Дори Кийра, благословени да са сладките ѝ пръстчета, не е опитвала това. Ще добавя, че всичко това го приемам много лично. И ще изпитвам много топли чувства към този, който ми свърши тази малка услуга.

Облегнах се и дълго мислих. Демона мълчеше учтиво. Шейсет и пет хиляди златни! И, разбира се, да ми дължи Демона подобна услуга беше по-добро от боцване в окото с моргантска кама.

— Моргантска? — попитах.

Той сви рамене.

— Трябва да е трайно, както и да го направите. Ако се случи да му унищожите душата, няма да се ядосам. Но не е необходимо. Просто да свърши мъртъв, без шансове за пресъживяване.

— Мда. Казвате, че Лявата ръка работи по издирването му?

— Да. Най-добрите, които имаме.

— Това не помага много за сигурността ви.

Той сви рамене.

— Знаят кой; не знаят защо. За тях въпросът е личен, между Мелар и мен. Сигурно ще се изненадате, но Лявата ръка се интересува от работите на съвета по-малко от последния уличен сводник. От тая страна сигурността не ме тревожи. Но ако продължи много дълго, ще се разчуе, че търся Мелар, и някой, който ще забележи, че съветът има финансови затруднения, ще почне да брои яйцата.

— Разбирам. Добре. Подозирам, че приятелят ми ще се съгласи да го поеме. За начало ще му трябва цялата информация, с която разполагате за Мелар.

Демона протегна ръка назад. Охранителят му, който стоеше възпитано (и безопасно) на достатъчно разстояние, за да не чуе разговора, постави в дланта му внушителна папка. Демона ми я връчи.

— Всичко е тук.

— Всичко?

— Всичко, което знаем. Опасявам се, че няма да е толкова, колкото ви се иска.

— Добре. — Порових из листовете. — Доста сте се потрудили.

Той се усмихна.

— Ако ми потрябва още нещо — казах, — ще ви потърся.

— Чудесно. Би трябало да се подразбира, но приятелят ви ще получи цялата помощ, която му трябва по тази работа.

— В такъв случай приемам, че ще продължите да го търсите? Имате достъп до по-добри магьосници от моя приятел; можете да продължите на този фронт.

— Така и смяtam — сухо отвърна той. — И трябва да ви спомена още нещо. Ако се случи да се доберем до него преди вас и ни се отвори възможност, ще го поемем сами. Не искам да ви засягам, но смяtam, че разбирате — положението е много специално.

— Не мога да кажа, че ми харесва — казах, — но разбирам. — Всъщност изобщо не ми харесваше. Разбира се, хонорарът нямаше да ми избяга, но подобни неща можеха да доведат до усложнения. А усложненията ме плашат.

Свих рамене.

— Мисля, че и вие ще ме разберете — и аз също не искам да ви засягам с това, — но ако се изпречи някой текла и моят приятел реши, че ще го затрудни, то приятелят ми ще трябва да го премахне.

Демона кимна.

Въздъхнах. Хубаво нещо е комуникацията.

Вдигнах чашата си.

— За приятелите.

Той се усмихна и вдигна своята.

— За приятелите.

3.

„ВСЕКИ Е ХИЩНИК“.

„Работата“ е в три варианта, всеки от които — с различен резултат, цел, цена... и наказание.

Най-простият обикновено не се прилага, но се случва достатъчно често, за да заслужи определението „стандартен“. Идеята е, че искаш да предупредиш някого да не следва определена посока на действие или да го насочиш към друга. В този случай, срещу определен хонорар, започващ от хиляда и петстотин златни и нагоре, колкото по-труден е обектът, някой убиец ще се погрижи избраният индивид да умре. Какво става по-нататък с него не интересува особено убиеца, но често пъти тялото го намира някой приятел или близък, който може да пожелае или не, или да може или не, да уреди пресъживяването му.

Пресъживяването е скъпо — стига до четири хиляди в най-тежките случаи. Дори за най-лесните е необходим опитен магьосник и работата никога не е сигурна.

С други думи, жертвата ще се събуди, ако се събуди, със съзнанието, че съществува някой — и той обикновено знае кой, — на когото много не му пука дали индивидът е жив, или умрял, и е готов да похарчи поне хиляда и петстотин златни империала, за да го докаже.

Това оствързане е доста смразяващо. На мен самия ми се е случвало веднъж, когато започнах да се набутвам в територията на един тип, който се оказа малко по-корав от мен. Добре, получих си посланието. Разбрах много точно какво ми се казва, без място за грешки. „Мога да те спипам по всяко време, гадняр, и бих го направил, само че не струваш повече от хиляда и петстотин златни“.

И да знаете, подейства ми. Върна ме в живота Сетра Лавоуд, след като Кийра намери тялото ми, проснато в канавката. Отстъпих. Оттогава не съм му досаждал. Разбира се, някой ден...

Значи най-напред би трябвало да разберете, че съществуват много стриктни закони, свързани с условията, при които една личност

може да убие друга, включващи неща като „правомерна зона за дуел“, „имперски свидетели“ и други подобни. Интересно, поръчковото убийство изглежда така и не може да се квалифицира като законно отнемане на живот. Което ни изправя пред най-големия проблем в работата, за която споменах преди малко — трябва да се грижиш на всяка цена жертвата да не види лицето ти. Ако се съживи и се обърне към Империята (което е в изрично нарушение на джерегския обичай, но все пак...), убиецът може да се окаже задържан за убийство. Ще последва инквизиция и вероятно ще бъде осъден. Присъдата за убийство ще прекрати окончателно кариерата на убиеца. Когато Империята извършва екзекуция, изгарят тялото, та никой да не го приbere и да го пресъживи.

Другата крайност спрямо обикновеното убийство на някого и оставянето на трупа му, за да бъде намерен и евентуално пресъживен, е един специален вид убийство, който не се прилага почти никога. Например да речем, че убиец, когото сте наели, е заловен от Империята и им издава кой го е наел, в замяна на жалката си душа.

Какво правите? Вече сте го белязали за мъртъв — няма начин Империята да го предпази дотолкова, че да не го докопа някой суперубиец. Но това не е достатъчно; не и за личност толкова должна, че да ви изпорти пред Империята. Тъй че какво правите? Събирайте оттук-оттам, ами, поне шест хиляди златни империала и си уреждате среща с най-добрия наемен убиец, който можете да намерите — абсолютен суперубиец, — давате му името на обекта и му казвате: „Моргантска“.

За разлика от всички други ситуации, най-вероятно ще ви се наложи да обясните причините си. Дори на най-хладнокръвния, най-жесток убиец ще му се стори отвратително да използва оръжие, което ще унищожи душата на нещастника. Вероятно няма да го направи, освен ако не му представите адски сериозна причина защо трябва да се направи точно така, а не другояче. Има моменти обаче, когато нищо друго не върши работа. Правил съм го два пъти. И двата пъти беше напълно оправдано, повярвайте ми.

Само че, точно както домът Джерег прави изключения в случаи, когато се налага да се използва моргантското оръжие, Империята — също. Изведнъж забравят всичките си ограничения против изтезанието на заподозрени и насильтвените мозъчни сонди. Така че в подобни случаи рисковете са много сериозни. След като приключат с теб,

боцват останалото с моргантско оръжие. Като форма на поетична справедливост, предполагам.

За щастие, съществува една добра средна зона между моргантските убийства и фаталните предупреждения... хляба и маслото на убиеша.

Ако искате някой да си замине и не искате повече да се върне, и сте свързан с организацията (не познавам някой убиец, който да е толкова тъп, че да „работи“ за друг, извън дома), ще трябва да сметнете, че ще ви струва поне три хиляди златни. Естествено, ще струва повече, ако лицето е особено кораво или трудно може да бъде спипано, или е много важна фигура. Най-високият хонорар, който съм чувал да е плащан някога, е, хм, извинете, шейсет и пет хиляди в злато. Допускам, че на Марио Сивата мъгла е било платено доста повече за убийството на стария император на Феникс малко преди Междуцарствието, но точната сума така и не съм чул.

Е, мои млади, новоизлюпени убийци, питате ме как точно може да се погрижи човек един труп да си остане труп, а? Без моргантското оръжие, чиито проблеми току-що обсъдихме? Знам три метода и в кариерата си съм ги прилагал и трите, с комбинации.

Първо, можете да се погрижите трупът да не бъде намерен в продължение на три дни, след което душата трябва вече да го е напуснала. Най-обикновеният метод да се направи това е като платите скромен хонорар, обикновено около триста до петстотин в злато, на магьосник от Лявата ръка на Джерег, който ще ви гарантира, че тялото няма да бъде обезпокоявано за изискуемия период. Или, разбира се, може да криете трупа лично — рисковано е и никак не е приятно да разнасяш труп насам-натам. Клюкарстват.

Вторият метод, стига да не сте много алчен, е да платите на същите магьосници някъде около хиляда, или даже хиляда и петстотин златни, за да се погрижат, независимо кой какво прави, трупът изобщо да не може да се пресъживи. С третия можете просто да направите тялото непресъживаемо: изгаряте го, отсичате му главата... използвайте въображението си.

Аз лично смяtam да се придърjam към методите, които усвоих в първите две години от кариерата си: дълги часове изпипване, цепене на секундата, много точни изчисления и един-единствен, остьр, точен нож.

Досега не съм се издънвал.

Крейгар ме чакаше. Запознах го с разговора и с резултата. Гледаше ме умислено.

— Колко лошо — отбеляза той, след като свърших, — че наистина нямаш „приятел“, на когото да разтовариш това.

— Какво имаш предвид, приятелю?

— Аз... — Погледна ме стъпisan и се ухили. — Не, нямаш. Ти си поел работата, ти ще си я свършиш.

— Знам, знам. Но какво имаше предвид? Не мислиш ли, че сме вътре и двамата?

— Влад, тоя тип е добър. Беше в съвета. Нима си въобразяваш, че ще можеш просто да идеш при него и да го мушнеш с камата в лявото око?

— Изобщо не съм намеквал, че мисля, че ще е лесно. Тъй че трябва да вложим малко работа в него...

— Малко?

— Добре де, много. Значи влагаме много работа в плана. Казах ти какво получавам за поръчката, а ти си знаеш процента. Между другото, какво стана с вродената ти алчност?

— Не ми трябва. Ти я имаш предостатъчно и за двама ни.

Това го пренебрегнах.

— Първата ни стъпка — заговорих му — е да го издирим. Можеш ли да предложиш някакъв метод да разберем къде би могъл да се крие?

Изгледа ме умислено.

— Виж какво, Влад. Просто за разнообразие хайде този път *ти* да свършиш подготовката, пък после аз да го поема. Какво ще кажеш?

Отвърнах му с възможно най-красноречивия поглед.

Той въздъхна.

— Добре, добре. Казваш, че си е направил магическа преграда срещу проследяване?

— Явно. Във всеки случай Демона е вложил най-доброто, за да го намери.

— Хм. Действаме по допускането, че Демона е прав, че е отишъл някъде на Изток?

— Логично. — Помислих малко. — Не. Дай да не правим никакви допускания. Това, което знаем, понеже Демона ни го гарантира, е, че Мелар го няма в радиус до сто мили около Адриланка. Засега да приемем, че може да е навсякъде извън това.

— Което включва и няколко хиляди квадратни мили джунгла.

— Вярно.

— Няма да се откажеш от стила си, за да ми направиш живота малко по-лек, нали?

Свих рамене. Крейгар помълча, умислен.

— Какво ще кажеш за вещерството, Влад? Мислиш ли, че с него можем да го проследим? Съмнявам се, че се е сетил да се предпази от него, дори да може.

— Вещерството ли? Чакай да помисля... Не знам. Вещерството всъщност не е много добро за такова нещо. Тоест, вероятно бих могъл да го намеря, дотолкова, че да получа образ и психонично фиксиране, но няма как да се стигне оттам до твърда локализация, координати за телепортиране или нещо друго, което да ни е от полза. Предполагам, че можем да го използваме, за да се уверим, че е жив, но подозирям, че все едно, това можем да го приемем без риск, ще сбъркаме.

Крейгар кимна и ме погледна замислено.

— Добре де... Ако имаш някакво психонично фиксиране и прочие, може да измислиш нещо, което Деймар да използва, за да открие къде е. Бива го за тези неща.

Виж, това беше идея. Деймар беше странен тип, но психониката му беше специалност. Ако изобщо някой можеше да го направи, това бе той.

— Не смятам, че е добре да замесваме много хора в това. Демона никак няма да се зарадва на броя възможни изтичания, които ще ни се наложи да създадем. А пък и Деймар дори не е джерег.

— Ами просто не го споменавай на Демона — отвърна Крейгар.

— Въпросът е, че трябва да го намерим, нали? И знаем, че можем да разчитаме на Деймар, нали?

— Е...

— О, стига, Влад. Ако го помолиш да не приказва за това, няма дума да обели. Освен това къде другаде можеш да получиш експертна помощ на такова ниво, без да платиш нищо? Деймар обича да се изтъква. Ще ти го направи бесплатно. Какво губим?

Вдигнах вежда и го изгледах.

— Уви, прав си — призна той. — Но все пак мисля, че рискът с Деймар, доколкото трябва да му кажем, е адски малък. Особено ако помислиш какво получаваш срещу него.

— Стига да може да го направи.

— Мисля, че може — каза Крейгар.

— Добре. Убеди ме. Мълкни малко да помисля какво ще ми трябва.

Превъртях през ума си всичко, което трябваше да направя, за да издирия Мелар, и какво, за да може Деймар да го проследи след това. Съжалиях, че не знаех повече как ги прави Деймар тези неща, но горе-долу се досещах. Изглежда, щеше да е съвсем простичко заклинание, което наистина щеше да подейства, ако Мелар нямаше преграда срещу вещерство.

Съставих списък точно какво ще ми трябва. Нищо извън обичайното; вече разполагах с всичко, освен една дреболия.

— Крейгар, пусни моля те приказка на улицата, че бих искал да се видя с Кийра. Когато ѝ е удобно, разбира се.

— Добре. Някакви предпочтения къде да се срещнете?

— Не, само да е... почакай! — Помислих малко. В кантората си разполагах с вещерски защити и аларми. Знаех, че са трудни за разбиване, а никак не ми се щеше да рискувам, ако тази информация изтече. Демона без друго щеше да се ядоса, щом разбереше, че си имам работа с Кийра. Идеята, че някой от хората му ще ме види как си говоря с нея на обществено място, никак не ми харесваше. От друга страна, Кийра беше... ами, Кийра. Мъчен въпрос.

„По дяволите — рекох си. — Просто ще размърдам малко персонала. Няма да им навреди.“

— Бих искал да се срещнем тук, стига да няма нищо против.

Крейгар ме изгледа слисано и понечи да възрази, но се отказа, предполагам, защото се сети, че вече съм превъртял наум всички възражения.

— Добре. Сега за Деймар. Знаеш какви проблеми ни чакат, докато се доберем до него. Искаш ли да измисля как?

— Не, благодаря. Аз ще се погрижа.

— Съвсем сам? Олеле!

— Ще взема Лойош да ми помага. Сега по-добре ли се чувствуваш?

Той се изхили и излезе. Станах и отворих прозореца.

„Лойош — изпратих мисълта си към своя познайник. — Намери ми Деймар“.

„Както заповядва ваше величество“.

„И хайде, спести си сарказма“.

Телепатичният кикот е странно усещане. Лойош изхвърча навън.

Седнах отново и позяпах тъпо в една точка. Колко пъти се бях оказвал в това положение? В самото начало на една задачка, без никаква представа накъде ще ме отведе, нито как ще стигна дотам. Нищичко освен образ как точно ще свърши: както винаги, с труп. Колко пъти. Въпросът не е риторичен и дори не е въпрос. Това щеше да е четиридесет и второто извършено от мен поръчково убийство. Първото, което ми хрумна, беше, че ще е нещо по-различно от другите, на някакво ниво, по някакъв начин, до някаква степен. Имам ясни спомени за всяко от тях. Процесът, през който минавам преди да изпълня поръчката, е такъв, че не мога да забравя нито едно от убийствата. При това съм длъжен да ги помня много добре. Това сигурно щеше да ми създаде проблем, ако бях податлив на кошмари.

Четвъртото? Дребен негодник, който имаше навика да си поръчва скъп ликър след вечеря и да оставя половината бутилка като бакшиш. Дванайсетият беше дребна мутра и обичаше да си пази мангизите в най-едрите възможни деноминации. Деветнайсетият беше магьосник, който си носеше парцал, за да си лъска тоягата — правеше го непрекъснато. Винаги има по някаква отлика у всеки. Понякога е нещо, което мога да използвам; по-често е просто нещо, което изпъква в паметта ми. Като опознаеш някого достатъчно, той се превръща в индивид, колкото и да се опитваш да мислиш за него само като за лице... или труп.

Но като се върнеш едно ниво назад, отново се натъкваш на приликите, които са важни. Защото като ми дойдат като имена, подхвърлени в разговор, на спокойна вечеря, с подадената кесия, която ще съдържа някъде между хиляда и петстотин и четири хиляди златни империала, те наистина са едни и същи и се отнасям с тях по един и същи начин... замислям изпълнението и го извършвам.

Действах обикновено отзад напред: след като разбера всичко, което мога, за навиците му, тръгна подир него, проследя го, набележа си графика му дни наред, понякога — седмици, ще решава къде точно искам да стане. Обикновено това ще предопредели момента, както и деня. След това въпросът беше да започна оттам и да изпипам нещата така, че всички фактори да се съчетаят точно тогава и там. Самата екзекуция ставаше интересна само ако се окажеше, че съм събркал някъде по редицата.

Веднъж Крейгар ме попита — бях се размекнал повечко — дали ми доставя удоволствие да убивам. Не отговорих, защото не знаех, но това ме накара да се замисля. Всъщност все още не съм сигурен. Знам, че ми харесва да планирам работата и да я задействам така, че всичко да свърши успешно. Но същинското убийство? Не мисля, че го харесвам съзнателно, нито че не го харесвам. Просто го правя.

Отпуснах се и затворих очи. Започването на работа като тази е като започването на вещерско заклинание. Най-важното и единственото е състоянието на ума ми, когато започна. Трябва да съм абсолютно сигурен, че нямам никакви предварителни нагласи за това как или къде да стане, за нищо. Това идва по-късно. Все още не бях дори започнал да го проучвам, тъй че нямаше всъщност откъде да продължа. Малкото, което знаех, започна да се превърта в подсъзнанието ми: свободно асоцииране — оставях образи и идеи да изскачат на повърхността и ги разкарвах небрежно. Понякога, когато съм се потопил в обмислянето, получавам внезапно вдъхновение или нещо като ненадеен изблик на гениалност. В такива моменти си въобразявам, че съм артист в занаята.

Излязох бавно от унеса си, с усещането, че има нещо, което би трябвало да обмисля. Всъщност не бях съвсем буден, тъй че мина време, докато си избиствря какво точно е. В предната част на мозъка ми витаеше някаква странична, настойчива мисъл.

След малко осъзнах, че източникът ѝ е външен. Дадох ѝ известна свобода да порасте и да се оформи дотолкова, че да я осъзная, и открих, че някой се опитва да влезе в псионичен контакт с мен. Разпознах подателя.

„А, Деймар — отвърнах наум. — Благодаря ти“.

„Моля — стигна до мен ясната, деликатна мисъл. — Искал си нещо?“ Деймар притежаваше по-добър умствен контрол и повече сила от всички, които познавах. От него получих усещането, че трябва да внимава, дори и в умствения контакт, за да не изгори неволно ума ми.

„Искам ти една услуга, Деймар.“

„Да?“ Това негово „да“ умееше да го удължи четири пъти повече от нормалното.

„Не е съвсем спешно — казах му. — Но някъде утре примерно, очаквам, че ще ми трябва помощ за издирване“.

„Издирване? Какво издирване?“

„Очаквам да хвана псионична следа на лицето, което съм заинтересован да намеря, и ще ми трябва да разбера по някакъв начин къде точно се намира. Крейгар смята, че можеш да го направиш“.

„Има ли някаква причина да не мога просто да го издирия веднага?“

„Има прегради срещу магьосническо проследяване — казах му. — Не мисля, че дори ти можеш да ги преодолееш“.

Адски сигурен бях, че Деймар не би могъл да мине през преграда, задържаща най-добрите магьосници на Лявата ръка, но малко благоразумно ласкателство никога не вреди.

„О. Тогава как очакваш да му сложиш белег?“

„Надявам се, че не се е защитил срещу вещерство. Тъй като вещерството използва псионична сила, би трявало да можем да го бележим тъй, че после да го проследиш“.

„Разбирам. Значи ти ще го фиксираш с вещерско заклинание, а аз после ще разбера къде е по оставените белези. Интересна идея“.

„Благодаря. Мислиш ли, че ще стане?“

„Не“.

Въздъхнах. „Деймар — помислих си — някой ден ще“... „Зашо не?“, попитах с известно колебание.

„Белезите — обясни ми той — няма да се задържат достатъчно, за да мога да ги проследя. Ако се задържат, ще са достатъчно силни, за да ги забележи, и ще ги заличи“.

Въздъхнах отново. Никога не спори с експерт.

„Е, добре. Имаш ли идеи за нещо, което ще подейства?“

„Наопаки“.

„Наопаки?“

Той ми обясни. Зададох няколко въпроса и той общо взето успя да ми отговори.

Почнах да мисля какво заклинание трябва да направя, за да се получи ефектът, за който говореше. „Кристал — реших. — После ще започна заклинанието точно като другото, а след това...“ Спомних си, че Деймар все още беше в контакт с мен — което на свой ред ме върна на въпроса, който всъщност исках да изясня, предвид на това с кого си имах работа.

„Все пак готов ли си да ми го намериш?“, попитах.

Последва кратка пауза, след което: „Зашо не... стига да мога да те гледам, докато си правиш вещерското заклинание“.

Зашо не бях изненадан? Въздъхнах още веднъж. „Спазарихме се — казах. — Как да се свържа с теб? Мога ли да разчитам, че ще те намеря у дома, ако отново пратя Лойош?“

Той помисли малко.

„Вероятно не. Ще се отварям за контакт по няколко секунди на час, всеки час от утре заранта. Така става ли?“

„Страхотно — рекох. — Ще се свържа с теб преди да почна заклинанието“.

„Чудесно. Е, до тогава“.

„До тогава. А, благодаря ти, Деймар“.

„Няма защо“.

Всъщност сигурно беше така. Но нямаше да е възпитано да му го кажа. Връзката прекъсна.

Малко по-късно Лойош се върна. Отворих прозореца в отговор на почукването му. Не знам защо предпочита да чука, вместо просто да направи контакт с мен. Влезе и затворих.

„Благодаря“.

„Няма защо, шефе“.

Продължих да чета. Лойош кацна този път на дясното ми рамо и почна да се прави, че и той чете с мен. Пък кой знае? Може би наистина се беше научил по някакъв начин да чете и не си беше направил труда да ме уведоми. Не бих го изключил.

Работата беше тръгнала. Всъщност не можех да продължа повече, преди да имам някаква представа къде е Мелар, затова насочих

вниманието си към това кой е. Това ме ангажира, докато след няколко часа не пристигна следващият ми посетител.

4.

„ВДЪХНОВЕНИЕТО ИЗИСКВА ПОДГОТОВКА“.

Секретарят ми, за двете години откакто беше с мен, беше убил трима души пред вратата на кантората ми.

Единият беше убиец, чийто бълф не подейства. Другите двама бяха съвсем невинни тъпаци, които трябваше да помислят добре, а не да се опитват да нахълтат покрай него.

Веднъж и него го убиха, когато задържа друг убиец достатъчно, за да мога най-геройски да се измъкна през прозореца. Много се успокоих, след като успяхме да го пресъживим. Изпълнява функциите на телохранител, на секретар, на буфер и на всичко друго, което може да потрябва на Крейгар или на мен. Сигурно е най-добре платеният секретар на Драгара.

„Ъ, шефе?“

„Да?“

„Ъ, дойде Кийра“.

„А, добре! Покани я да влезе“.

„Ама това е Кийра Крадлата бе, шефе. Сигурен ли си?“

„Напълно, благодаря“.

„Добре де... Да я придружа ли да я държа под око?“

„Не е нужно.“ („Или достатъчно нужно“, помислих си.) „Просто я покани“.

„Добре. Както кажеш“.

Щом вратата се отвори, оставил бумагите и станах. В стаята влезе дребна драгарка. Спомних си с лека насмешка, че я смятah за висока, когато се срещнахме за първи път, но пък тогава бях само на единайсет години. И разбира се, тя все още стърчеше с една глава над мен, но вече бях привикнал с разликата в ръстовете.

Движеше се с лекота и изящество, наподобяващо почти това на Марио. Понесе се към мен и ме поздрави с целувка, от която Коути

щеше да изпита ревност, ако беше от ревнивия тип. Отвърнах ѝ с цялата си възможна доброта и я поканих да седне.

Кийра имаше скълесто, по-скоро ъгловато лице, без никакви забележими характеристики — липсата на такива беше типична за дома Джерег.

Тя се остави да я настаня и огледа набързо кантората. Очите ѝ отскачаха от един предмет на друг, отбелязвайки по-интересните вещи. Не беше изненадващо; беше ме учила как да го правя. От друга страна, подозирах, че оглежда не за неща, които биха заинтересували мен.

После ме удостои с усмивка.

— Благодаря ти, че дойде, Кийра — казах с колкото можех повече топлота.

— Приятно ми е — нежно отвърна тя. — Хубав кабинет.

— Благодаря. Как върви бизнесът?

— Не е зле, Влад. Напоследък нямам договорни поръчки, но се оправям и сама. При теб как е?

Поклатих глава.

— Какво, проблеми ли? — попита ме тя, искрено загрижена.

— Пак проявих алчност.

— Ох-ох. Познато ми е. Някой ти предлага нещо твърде голямо, за да го подминеш, нали? Ти не можеш да му устоиш и хлътваш с двата крака?

— Нещо такова.

Тя бавно поклати глава. Тогава се намеси Лойош — плесна с криле и кацна на рамото ѝ. Тя потвърди познанството им, като го почеса под брадичката.

— Последния път, когато ти се случи — заговори Кийра след малко, — трябваше да се биеш с чародей на дома Атира, и то в собствения му замък, доколкото си спомням. Тези неща са нездравословни, Влад.

— Знам, знам. Но си спомни... спечелих.

— С помощ.

— Е... да. Човек винаги може да използва малко помощ.

— Винаги — съгласи се тя. — Което, предполагам, ни води към днешното. Трябва да е нещо много голямо, иначе нямаше да поискаш да дойда.

— Схватлива си, както винаги — казах. — Не само е голямо, ами и гадно. Не мога да рискувам някой да разбере. Надявам се, че никой не те е видял да влизаш; не мога да рискувам някои среди да предположат, че те въвеждам в това, което става.

— Никой не ме видя — увери ме тя.

Кимнах. Познавах я. Щом казваше, че никой не я е видял, нямах основание да се съмнявам.

— Но — продължи тя — твоите хора какво ще кажат, като разберат, че се срещаш с мен в кантората си? Да не си помислят, че най-после си „нагазил в джунглата“? — Усмихна се леко. Пробваше дали ще кълвна. Знаеше сиrenomето.

— Няма проблем — отвърнах. — Просто ще пусна слуха, че сме любовници от години.

Тя се засмя.

— Виж, това е идея, Влад! Трябваше да се сетим преди много цикли!

Този път се засмях аз.

— А твоите хора какво ще кажат тогава? Кийра Крадлата ходи с източник? Тц, тц.

— Нищо няма да кажат — сухо отвърна тя. — Имам си приятел, който върши „работка“.

— Та като стана дума...

— Да. По работата. Предполагам, че трябва да ти се открадне нещо.

Кимнах.

— Да познаваш някой си лорд Мелар, от дома Джерег? Мисля, че официално е граф или херцог, нещо такова.

Очите ѝ леко се разшириха.

— С голяма игра си се захванал, а, Влад? Определено си нагазил в дълбокото. Познавам го, и още как. Помагала съм му един-два пъти.

— Но не наскоро — казах със свито сърце.

Тя ме погледна озадачено, но не попита какво имам предвид.

— Не, през последните няколко месеца не съм. Не беше нищо сериозно, и двата пъти. Просто размяна на услуги — знаеш как става.

Кимнах, много облекчено.

— Не ти е приятел или нещо такова, нали?

Тя поклати глава.

— Не. Просто си правихме разни дребни услуги. Нищо не му дължа.

— Хубаво. И като стана думи за дългове, между другото... — Сложих на бюрото една кесия с петстотин златни империала. Засега тя не посегна към нея, естествено.

— Искаш да ти дължа още една услуга?

— Обичам да си ми дължник — отвърна тя весело. — Казвай, какво от нещата му ти трябва?

— Което и да е от много неща. Част от облеклото му ще е добре. Коса ще е отлично. Всичко, което дълго време е било свързано с него.

Тя отново поклати глава, с насмешлива тъга.

— Пак ли вашето източно вещерство, Влад?

— Въсъщност да — признах. — Нали ни знаеш, все обичаме да си поддържаме формата и прочие.

— Ясно. — Тя взе кесията и стана. — Добре, имаш го. Не мисля, че ще ми отнеме повече от ден-два.

— Не е бързо — изльгах учиово, станах и я изпратих с поклон.

— Колко време мислиш, че ще й отнеме? — попита Крейгар.

— А ти от колко време дебнеш там?

— От скоро.

Поклатих глава отвратено.

— Няма да се изненадам, ако го получим още утре.

— Не е зле. Говори ли с Деймар?

— Да.

— И?

Обясних му резултата от разговора ни. На техническите подробности около вещерството само сви рамене, но общо взето го схвана. Изсмя се, като му казах, че Деймар се е спазарил да го включва в заклинанието, и попита:

— Е, мислиш ли, че ще стане?

— Деймар смята, че ще стане. И аз смятам, че ще стане.

Този отговор сякаш го задоволи.

— Значи не правим нищо, докато не се обади Кийра, нали?

— Да.

— Добре. Щото мисля да поспя малко.

— Грешка.

— Сега пък какво, о, повелителю?

— Ставаш гаден като Лойош.

„Това пък какво трябва да означава, шефе?“

„Млъквай, Лойош“.

„Слушам, шефе“.

Събрах бележките за Мелар, които четях, и ги връчих на Крейгар.

— Чети. И ми кажи какво мислиш.

Той ги прелисти набързо.

— Ама то много бе!

— Мда.

— Виж какво, Влад. Очите ми направо се затварят самички.
Какво ще кажеш за утре?

— Чети.

Той въздъхна и започна да чете.

— Знаеш ли какво ме удивлява, Влад?

— Какво?

— Има нещо странно около тоя тип, откакто за първи път се е появил в организацията.

— Какво имаш предвид?

Той прелисти набързо бележките и продължи:

— Твърде бързо се е издигал. Само за десетина години се е добрал от едното нищо чак до върха. Адски бързо е. Не съм чувал за някой друг освен теб да се движи толкова бързо, а ти си имаш извинение, че си източняк.

— Имам предвид... виж — продължи той. — Започва с пазенето на някакъв малък бардак. Бияч. Само след година вече държи бардака; след още година има още десет. За осем години е завъртял територия по-голяма от твоята. Година след това затрива Терион и заема мястото му в света. След още година свива фондовете на света и духва. Все едно че цялата тая работа я е намислил още в самото начало.

— Хм. Разбирам за какво говориш, но десет години не са ли твърде много за уреждане само на една работа?

— Пак мислиш като същество от Изтока, Влад. Не е много, ако очакваш да живееш две-три хиляди години.

Кимнах и се позамислих.

— Не мога да го разбера, Крейгар — казах накрая. — Колко злато е приbral?

— Девет милиона — отвърна той почти с благоговение.

— Така. Значи сумата е голяма. Това е адски много. Аз една десета да имах от това, щях да зарежа работата. Но ти би ли зарязал за нея положението си в съвета?

Крейгар понечи да отговори и спря.

Продължих.

— А и това не е единственият начин да се приберат девет милиона. Не е най-добрият, нито е най-бързият или най-лесният. Могъл е да действа независимо и да натрупа много повече за десет години. Могъл е да влага в Драконовия трезор и най-малкото да го удвои, а не да поема такъв риск като с това.

Крейгар кимна.

— Така е. Искаш да кажеш, че не златото му е целта?

— Изобщо. Допускам, че изведнъж са му дотрябвали няколко милиона, и това е бил единственият начин да си ги набави бързо.

— Не знам, Влад. Само като гледам цялата биография, определено ми се струва, че го е замислил от самото начало.

— Но защо, Крейгар? Никой не се издига толкова високо, до място в съвета, заради пари. Трябва да те интересува властта или нещо такова...

— Е, ти би трябвало да знаеш — изхили се той.

— ... и никой не зарязва толкова власт, освен ако не му се наложи.

— Може да е загубил интерес към нея — каза той. — Може би просто е изпитвал тръпката да се добере до върха, а след като е стигнал, е минал на друга тръпка.

— Ако е това — отбелязах, — ще си ги получи тръпките, и то какви. Но това не противоречи ли на теорията ти за „Планирал го е всичко от самото начало“?

— Предполагам, че да. Започвам да добивам чувството, че нямаме достатъчно информация. Правим само предположения.

— Съвсем вярно. Тогава би ли започнал да събираш информация, а?

— Аз ли? Виж, Влад, оставил съм си ботушите в дюкяна да им сменят табаните. Що не наемем някое лакайче да ни свърши крачната

работка, а?

Казах му къде може да си го намери лакайчето и какво може да го накара да му направи.

Той въздъхна.

— Добре, отивам. Ти над какво ще работиш?

Помислих малко.

— Няколко неща. Първо, ще се опитам да измисля някоя достатъчно добра причина някой изведнъж да реши да напусне съвета по такъв начин, че да накара целия дом Джерег да тръгне по задника му. Също така ще проверя някои работи с шпионския кръг на Мороулан и ще се свържа с нашите хора. Искам да изровя колкото може повече информация и няма да навреди, ако го правим и двамата. След това... мисля да посетя лейди Алийра.

Крейгар беше стигнал почти до вратата, но когато мълкнах, изведнъж се обърна и попита невярващо:

— Кого?

— Алийра е'Кийрон от дома на Дракона, братовчедката на Мороу...

— Знам коя е, просто не можах да повярвам, че съм чул добре. Като си тръгнал така, що не питаш направо Императрицата?

— Имам няколко въпроса около този тип, които искам да изясня, а за тия работи тя е добра. Защо не? Бяхме приятели за известно време.

— Шефе, та тя е дракон. Те не приемат убийството. Смятат го за престъпление. Ако идеш при нея и...

— Крейгар — прекъснах го, — изобщо не съм казвал, че се каня да ида при нея и да ѝ кажа: „Виж сега, Алийра, опитвам се да го убия този тип, какво ще кажеш да ми помогнеш да го уредя?“. Признай ми поне малко финес, а? Трябва само да измислим за пред нея някакво добро обяснение за интереса ни към Мелар и тя с радост ще помогне.

— Само едно „добро обяснение“, а? Просто от любопитство, имаш ли някаква представа как точно да намериш такова обяснение?

— Между другото, имам — отвърнах му гадно. — Най-лесното нещо на света. Просто ти го възлагам.

— На мен? По дяволите, Влад, ти вече ме затрупа с работа, все едно да се мъча да измисля несъществуващо събитие, предлагащо недостатъчно основание за един изчезнал джерег да направи невъзможното. Не мога да...

— Можеш, разбира се. Разчитам на теб.
— Я иди да смучеш яйца на йенди. Как?
— Все ще измислиш нещо.

5.

„ОПАСНОСТИ ЩЕ ЗЪРНЕШ МНОГО СИЛНИ“.

Единственото значително събитие през останалата част от деня беше пристигането на куриер от Демона, придружен от впечатляващ ескорт и с няколко големи, добре издуди кесии. Всичките шейсет и пет хиляди златни империала. Беше вече официално: бях ангажиран.

Връчих кесиите на Крейгар да ги скъта в ковчежето и се прибрах у дома. Жена ми, сигурен бях, се досещаше, че нещо се мъти, но не попита. Нямах никакво основание да го крия от нея, но не ѝ казах.

На заранта намерих на бюрото си малък плик. Срязах го и отвътре изпаднаха няколко човешки (или драгарски) косъма. Имаше и бележка, на която пишеше: „От възглавницата му. К“. Унищожих бележката и потърсих психоничен контакт с жена си.

„Да, Влад?“

„Заета ли си, мила?“

„Всъщност не. Просто се упражнявам малко в мятане на ножове“.

„Ей, недей!“

„Че защо?“

„Заштото вече ме биеш седем пъти на всеки десет.“

„Искам да стигна до осем от десет. Нещо си се надул напоследък. Какво става? Нямаш ли никаква «работка» за мен?“

„Де тоя късмет. Прескочи насам и ще ти разкажа“.

„Веднага ли?“

„Когато ти е удобно“.

„Добре. Ще приключва скоро“.

„Чудесно. Ще се срещнем в лабораторията“.

„О“, отвърна тя разбиращо и връзката прекъсна.

Казах на секретаря си, че следващите няколко часа няма да приемам никакви съобщения, и слязох няколко стълбища надолу.

Лойош се возеше кротко на рамото ми и се оглеждаше, сякаш минава на инспекция. Стигнах до една стаичка в мазето и отключих вратата.

В тази сграда ключалките са почти безполезни като средство за задържане на хората да не влизат където не им е мястото, но са ефективни като начин да заявиш: „Частно“.

Помещението беше малко, с ниска маса точно в средата и няколко лампи по стените. Тях ги запалих. В ъгъла имаше малък сандък. В средата на масата беше поставен мангал с няколко неизгорели въглена. Извадих ги и извадих други от сандъка.

Съсредоточих се за кратко над една от свещите и усилието ми бе възнаградено с пламък. Използвах я, за да запала останалите, и угасих лампите.

Погледнах колко е часът и разбрах, че още ми остава малко време до контакта ми с Деймар. Проверих разположението на свещите и се загледах в примигващите сенки.

Извадих от сандъка още няколко неща, сред които и благовонна пръчица, и ги подредих на масата до мангала, а благовонието поставих между въглените. След това взех една от свещите и поднесох пламъка над един от тях. Миг концентрация и пламъкът се разпростря равномерно и бързо. Миризмата на благовонието започна да прониква в разните кътчета и ъгли на стаята.

Скоро Коути се появи и ме поздрави със слънчева усмивка. Беше източнячка, дребничка хубава жена с черна като дзур коса и плавни, изящни движения. Ако беше драгарка, можеше да е родена в дома Исола и да ги учи всички на „куртоазия“. И доста на „изненада“, също така.

Дланите ѝ бяха малки, но силни и можеше да вади ножове направо от никъде. Очите ѝ пареха — понякога с нахалното самодоволство на палаво дете, понякога — с хладнокръвната страсть на професионален убиец, друг път — с яростта на Господар на дракони, тръгнал на бой.

Коути беше една от най-опасните убийци, които съм срещал. Двамата с партньорката ѝ, тогава разжалвана Господарка на дракони, бяха съставили един от най-търсените екипи убийци от дома Джерег, минаващ с донякъде мелодраматични имена от рода на „Меча и камата“. Бях го приел за висока чест, когато разбрах, че един мой враг е сметнал, че си заслужавам разходите да наеме този екип, за да ме

ликвидира. Много се изненадах, когато след това се събудих и разбрах, че не са успяли да го направят трайно. За което съм благодарен за грижата на Крейгар, скоростта и бойните способности на Мороулан и изключителните умения на Алийра в знахарството и пресъживяването.

Някои двойки най-напред се влюбват, а накрая се опитват да се убият един-друг. При нас се получи обратното.

Коути също така беше компетентна вещица, макар и не толкова опитна като мен. Обясних й какво ще трябва, след което си поприказвахме за дреболии.

„Шефе!“

„Да, Лойош?“

„Трябва да те прекъсна...“

„Карай, вече го направи, по дяволите“.

„Но е време да се свържеш с Деймар“.

„Вече? Добре, благодаря“.

„Е, няма за какво“.

Посегнах, като мислех за Деймар, съредоточих се, припомних си „допира“ на ума му.

„Да?“, отвърна той. Беше един от малкото хора, чийто глас наистина можех да чуя по време на контакта. В останалите случаи ставаше, защото ги познавах достатъчно добре, та въображението да прибави гласа им. С Деймар беше просто от силата на контакта.

„Имаш ли нещо против да се появиш? — попитах го. — Искаме да го почнем това заклинание“.

„Чудесно. Само да... Добре, фиксирах те. Ей сега пристигам“.

„Първо ми остави минутка да изключа някои защити и аларми. Не искам четиридесет и не знам колко си неща да запищят, когато се телепортираш“.

За няколко секунди се разпоредих защитите срещу телепортиране да се изключат. Деймар се появи пред мен — рееше се във въздуха, кръстосал крака, на три стъпки над пода. Завъртях очи; Коути поклати тъжно глава. Лойош изсъска. Деймар сви рамене и изпружи крака; изправи се.

— Забрави гръмотевицата и мълнията — казах му.

— Да пробвам ли пак?

— Няма нужда.

Деймар стърчеше някъде около два метра и половина. Имаше острите, добре изсечени черти на дома на Ястрема, въпреки че бяха някак по-нежни и меки от тези на повечето Господари на ястреми, които съм срещал. Беше невероятно слаб и изглеждаше почти прозрачен. Очите му като ли рядко се фокусираха; придаваха му вид, сякаш гледа през това, което наблюдава, или нещо, скрито дълбоко вътре. Сприятелихме се след като за малко не го убих, когато го хванах да сондира мозъка на един от хората ми. Беше го направил от чисто любопитство и мисля, че така и не разбра защо възразих.

— Е — попита Деймар, — кой е този, дето искаш да се намери?

— Един джерег. Мисля, че имам това, което ти трябва за проследяването. Ще свърши ли работа?

Подадох му малкия кристал, който бях извадил от сандъка. Той го огледа много внимателно, макар че проклет да съм, ако знаеше какво точно търси. Кимна и ми го върна.

— Виждал съм и по-добри, но ще стане.

Поставих го внимателно отлясно на мангала. Отворих плика, който бях получил от Кийра, и извадих половината от десетината косъма. Сложих ги върху плика от другата страна на мангала. Другите смятах да запазя в случай, че ми се наложи отново да пробвам със заклинанието.

Интересно, помислих си, доколко едно вещерско заклинание прилича на убийство, ако го сравниш с приликата му с магьосничеството. За да използваш магьосничество, трябваше само да посегнеш през връзката си с Имперския глобус, да загребеш малко сила, да я оформиш и да я хвърлиш. При вещерството обаче трябва да се подготвиш грижливо и много точно, за да не почнеш накрая да търсиш някой предмет, който ти трябва точно когато е дошъл моментът да го използваш.

Стаята започна да става пушлива, изпълнена с миризмата на ароматната пръчица. Заех мястото си пред мангала; Коути автоматично застана влясно от мен, а на Деймар махнах да застане вляво и по-назад. Оставил ума си да се зарее и се свързах умствено с Коути. За да стане това, не беше необходим физически контакт между нас, което бе една от причините да обичам да работя с нея. Едно от явните предимства на вещерството пред магьосничеството е в това, че в едно заклинание може да участва повече от един вещер или вещица. Почувствах, как

силата ми се смалява и увеличава едновременно; странно е да се каже, още по-странно — да се изпита.

Поставих върху въглените няколко листа и те се отзоваха с подходящите съскащи звуци. Бяха широките листа на хийкенско дърво, което расте само в Изтока. Бяха престояли натопени в пречистена вода и им беше баяно. Блъвна голям облак от пара и дим и Коути започна да бае, гърлено и едва чуто. Щом листата започнаха да почерняват и да горят, лявата ми ръка намери плика и космите. Бързо ги усухах с пръсти. Почувствах, че нещата започват да стават — най-първият признак, че едно заклинание започва да става ефективно, е, когато някои сетива се изострят. В този случай усещах всеки отделен косьм между пръстите си и почти можех да отлича най-малките му особености. Пуснах ги върху горящите листа. Монотонният припев на Коути стана по-сilen и вече почти можех да различавам думите.

В този момент с внезапен изблик в главата ми се изля сила. Почувствах се замаян и със сигурност щях да изтърва своя край от заклинанието, ако бях започнал. Появи се мисъл и чух псевдогласът на Деймар да казва: „Нешо против да помогна?“

Не отговорих — мъчех се да се справя с толкова психична енергия, с колкото не бях разполагал никога. За кратко изпитах порив да отвърна „Не!“ и да запоките енергийния прилив обратно към него, но с това нямаше да постигна нищо, освен да нараня чувствата му. Наблюдавах собствения си гняв заради тази нежелана намеса, сякаш беше у някой непознат.

Всяко заклинание, колкото и дребно да е въщност, включва известна степен на опасност. В края на краищата това, което въщност правиш, е извлечане на сила от енергията на собствения ти ум и боравене с нея все едно, че е нещо външно. Имало е вещери, чиито умове са били разстройвани поради лошото боравене с тази сила. Деймар, разбира се, не можеше да го знае. Беше просто обичайният услужлив натрапник.

Стиснах зъби и се постарах да използвам гнева си, за да удържа силите, които бяхме породили, да ги влея в заклинанието. Усетих някъде как Лойош се бори да удържи собствения си контрол и да овладее онова, което не можех да удържа сам. Двамата с Лойош бяхме толкова дълбоко свързани, че всичко, което се случеше с мен, щеше да сполети и него. Бръзката се ушири, още и още сила потече през нея и

разбрах, че двамата или ще я удържим, или умовете ни ще изгорят. Щях сигурно да съм подплашен като текла, ако гневът ми не беше го блокирал... а гневът, който изпитвах, беше сдържан, може би от бушуващия под него страх.

Увиснах в това опасно равновесие на самия ръб и времето се проточи от хоризонт до хоризонт. Чух Коути, като от някакво огромно разстояние, да припява уверено, силно, въпреки че трябваше да усеща прилива също толкова силно като мен. И тя помагаше. Трябваше да насоча енергията в заклинанието, иначе тя щеше да избие в друга посока. Спомням си, че в този момент помислих: „Деймар, ако нараниш ума на познайника ми, си мъртъв“.

Лойош се напрягаше до предел. Усещах го как се мъчи да погълне енергия, да я удържи, да я прелее. Точно затова вещерите си имат познайници. Мисля, че той ме спаси.

Усетих, че настъпи контрол, и се напрегнах да го удържа достатъчно, за да го хвърля в заклинанието. Искаше ми се да се втурна към следващата част, но издържах на изкушението. В нито една фаза на вещерско заклинание не се бърза.

Космите горяха; сливаха се с част от парата и дима и трябваше все още да са свързани с притежателя си. Напрегнах се да определя точно кое от пушчетата съдържа мириса на горящите косми и по този начин е в нерушима връзка с обекта ми.

Вдигнах ръце така, че дланите ми обхванаха най-външната обиколка на сиво-белия облак. Усещах четирипосочния поток на енергия — от мен през Деймар, към Лойош, Коути и обратно. Оставил съм я да потече през дланите ми, докато пушекът престана да се издига — първият видим знак, че заклинанието е резултатно. Задържах го така за миг и бавно започнах да сбирам дланите си. Пушекът пред мен се сгъсти и насочих енергията, която държах, към и през него...

Боен вик, и пет хиляди дракона връхлитат като буря над окопалата се армия на Изтока... Първият път, когато се любим с Коути — мигът на проникването, още повече — мигът на облекчаването; чудя се дали се кани да ме убие преди да сме свършили и всъщност ми е все едно... героят дзур, пристъпил сам пред Дзур планина, вижда застаналата пред него Сетра Лавоуд с оживелия в ръката ѝ Ледоплам... Момиченце с големи кафяви очи ме поглежда и се усмихва... Убийствена енергия, видима като черна вълна, се понася към мен и

замахвам с Маготрепача, а не знам дали ще устои... Алийра стои пред мен в сянката на Кийрон Завоевателя, там, сред Залите на Съда, сред Пътеките на мъртвите, отвъд Пропадите на Портата на смъртта...

И сред всичко това, всичко в един и същи миг, задържах в ума си всичко, което знаех за Мелар и целия си гняв към Деймар, а над всичко това, отгоре на всичко — своето желание, воля и надежда. Запокитих го в малкия облак от пара и дим, вдигащ се от мангала; посегнах през него, отвъд него и в него, към онзи, с когото беше свързан.

Коути редеше напева си силно, без гласът й да се прекърши, с думи, което все още не можех да различа напълно. Лойош, вътре в мен, част от съществото ми, търсеше и душеше. А Деймар, встравни от нас и в същото време — част от нас, изпъкваше като маяк от светлина... и аз я сграбчих, оформих я и я тласнах напред.

Почувствах отклик. Бавно, много бавно, сред пушека се оформи образ. Влях енергия в него и той започна да се прояснява. Насилих се да не се взират в самото лице, което в този момент беше само отвлечане. И болезнено бавно... сниших... дясната си... ръка... и... започнах... да губя... контрол... над... заклинанието...

Малко по малко, частица по частица, Лойош пое нишките на контрол, прие ги и ги удържа. Изтощението бе най-големият ми враг и аз го изтласках. Джерегът беше поел силата, удържаше я, кълна се в зелените люспи на Барън.

Едва тогава си позволих да погледна за първи път образа, а дясната ми ръка намери малкия кристал. Лицето беше на средна възраст и имаше черти, напомнящи за дома на Дзур. Внимателно вдигнах кристала пред окото си, пуснах последните нишки на контрол над заклинанието и затаих дъх.

Образът беше стабилен; добре бях обучил Лойош. Коути беше спряла напева. Беше свършила своята част и сега само добавяше сила за последната фаза на заклинанието. Огледах образа през кристала, замижал с лявото око. Беше изкривен, разбира се, но това нямаше значение; виждаше се достатъчно добре, за да го различиш.

Миг напрегнато съсредоточаване; привлякох енергията, осигурена ми от Коути и Деймар, и изгорих лицето, побрано в цилиндъра пред окото ми. За миг дясното ми око се заслепи и усетих леко замайване, докато пробивах в него, мъчейки се да вложа всичката сила, която бяхме съградили.

Чух как Коути въздъхна и се отпусна. Облегнах се на стената зад мен и се свлякох, а Лойош се свлече на рамото ми. В кристала вече се виждаше сива мътилка. Знаех, без да го пробвам, че със силата на волята мътилката може да се проясни и в нея да се появи лицето на Мелар. По-важното беше, че вече съществуваща връзка между Мелар, където и да се намираше той, и кристала. Вероятността да е засякъл тази връзка бе толкова малка, че можеше да се приеме за несъществуваща. Кимнах доволно на Коути и двамата постояхме малко неподвижно, докато си поемем дъх.

След малко угасих свещите, а Коути запали лампите по стената. Отворих отдушника, за да излезе димът, а с него и миризмата, станала вече лепкаво сладникава. Стаята се освети и се огледах. Деймар гледаше някак унесено, а Коути изглеждаше замаяна и уморена. Искаше ми се да поръчам някой горе да донесе вино, но дори енергията, нужна за психоничен контакт, ми се стори твърде много.

— Е — заявих, зареял празен поглед из стаята, — мисля, че нямаше защити срещу вещерство.

— Беше много интересно, Влад — каза Деймар. — Благодаря ти, че се съгласи да дойда.

Изведнъж осъзнах, че той дори не беше разбрал как щеше за малко да ме унищожи с неговата „помощ“. Опитах се да измисля някакъв начин да му го кажа, но се отказах. Щях просто да го запомня за в бъдеще, ако се случеше пак да се върти около мен, докато правя вещерство. Връзких му кристала и той го прие. Огледа го внимателно няколко секунди и кимна замислено.

— Е? — попитах. — С това ще можеш ли да го хванеш къде е?

— Мисля, че да. Поне ще се опитам. За кога ти трябва?

— Веднага щом ми го намериш.

— Добре. — И добави небрежно: — Между другото, за какво точно го търсиш?

— Защо искаш да знаеш?

— О. Просто любопитство.

Нормално.

— Предпочитам да не казвам, ако нямаш нищо против.

— Твоя работа — изсумтя той. — Ще го убиваш, а?

— Деймар...

— Прощавай. Ще ти се обадя, когато го намеря. Не вярвам да ми отнеме повече от ден.

— Хубаво. Ще се видим тогава. Или... — подхвърлих все едно, че ми е хрумнало в момента, — можеш просто да го предадеш на Крейгар.

— Става — отвърна той, кимна и се изпари.

Насилих краката си и се отгласнах от стената. Угасих лампите и помогнах на Коути да излезем. Заключих.

— Няма да е зле да хапнем — казах.

— Звучи добре. После баня и двайсет години сладък сън.

— Жалко, че ще пропусна първите две, но ще трябва да се върна към работата.

— Ами добре — весело ми отвърна тя, — тогава ще поспя и заради теб.

— То пък и от теб една полза.

Изкачихме стъпалата, подпирайки се взаимно, едно по едно. Лойош, все така отпуснат на врата ми, беше заспал.

6.

„ИСТИНСКОТО ГЕРОЙСТВО ТРЯБВА ДА СЕ ПЛАНИРА ДОБРЕ — И ДА СЕ ИЗБЯГВА СТАРАТЕЛНО“.

Обядвахме в един от ресторантите, в които имах дялове. Хранехме се бавно, за да се възстановят силите ни. Чувството за физическо изтощение, съпътстващо вештерството, обикновено трае кратко; по-дълго е психоничното изцеждане. Някъде по средата на обядта отново се чувствах добре и отпочинал. От друга страна, все още чувствах, че ще ми е нужно доста усилие само да постигна психоничен контакт. Надявах се, че на никого няма да му се наложи да ме потърси по време на обядта.

Хранехме се мълчаливо, наслаждавайки се на компанията на другия, и не изпитвахме нужда да си говорим. Към края Коути каза:

— Значи така. Ти получаваш работа, а аз се излежавам върху и вехна от скука.

— Не ми изглеждаш много повърхнала — отвърнах предпазливо.
— И не помня да си ме молила за помощ с онази дреболия миналия месец.

— Хм. За онова помощ не ми трябваше, но това изглежда доста голямо. Познах обекта. Надявам се, че си получил прилична цена за него.

Казах ѝ какво получавам за него.

Тя вдигна вежди.

— Много добре! Кой го иска?

Озърнах се. Ресторантът беше почти празен. Не си падах по рисковете, но Коути заслужаваше да ѝ отговоря.

— Целият проклет дом Джерег го иска или ще го искат, когато разберат.

— Какво е направил? — попита тя. — Не се е разприказвал, нали?

Потръпнах.

— Не, това не, слава на Вийра. Избягал е с девет милиона злато от оперативните фондове на съвета.

Тя се стъпка и помълча малко, докато се увери, че не си правя майтап.

— Кога е станало?

— Преди три дни. — Помислих и добавих: — Потърси ме Демона, лично.

— Уааа! Битка на гигантския джерег. Сигурен ли си, че не си се забъркал в нещо, с което няма да се справиш?

— Не — отвърнах бодро.

— Моят съпруг, вечния оптимист — отбеляза тя. — Предполагам, че вече си приел.

— Така е. Щях ли да си създам цялото това главоболие да го издиря, ако не бях?

— Разбира се, че не. Просто се надявах.

Лойош се събуди рязко, огледа се и скочи от рамото ми. После се залови с остатъците от цалмотските ребърца.

— Имаш ли представа защо въобще си поел тази поръчка? — попита тя, изведнъж угрожена. Разбирах как умът ѝ прави същите скокове като моя предния ден.

— Да, и е разумно. — Обясних ѝ съображенията на Демона и тя като че ли остана доволна.

— Какво ще кажеш за някой подизпълнител?

— Не — отвърнах. — Прекалено съм алчен. Ако наема подизпълнител, няма да мога да ти купя замък.

Тя се изкиска.

— Защо? — продължих. — Да не искаш да го направите двете с Ноуратар?

— Едва ли — отвърна Коути кисело. — Прекалено опасно изглежда. Освен това — добави тя гадно — ти не би могъл да ни го отстъпиш.

Засмях се и вдигнах чашата. Лойош се премести при нея и закълва в чинията ѝ.

— Май си права — признах. — Ще трябва сам да плета крака.

Тя се ухили, но после стана сериозна.

— Всъщност, Влад, да ти се възложи такава работа е голяма чест. Кимнах.

— Мисля, че да. Донякъде. Но Демона е убеден, че Мелар е заминал някъде в Изтока; смята, че там аз мога да действам по-добре от един драгар. След като ти излезе в псевдопенсия, не останаха много хора, които да вършат „работка“.

Коути ме изгледа замислено.

— Какво го кара да мисли, че Мелар е в Изтока?

Обясних ѝ аргументите му и тя кимна.

— Звучи логично, донякъде. Но както каза самият ти, в Изтока той ще изпъква като мълния. Не мога да повярвам, че Мелар е толкова наивен да си въобрази, че няма да тръгнат по дирите му.

Замислих се.

— Може би си права. Наистина имам няколко приятели в Изтока, с които мога да проверя. Всъщност вече се канех да се свържа с тях в случай, че Деймар не разбере къде е. Не виждам какво друго можем да направим засега, освен да проверим теорията на Демона.

— Нищо друго не остава, наистина — отвърна тя. — Но това малко ме изнервя. Имаш ли някаква представа откога Мелар е замислял този ход? Ако успеем по някакъв начин да разберем, това ще ни даде представа колко трудно ще е проследяването му.

— Не съм сигурен. Струва ми се, че е безсмислено, освен ако не е било някакво внезапно хрумване, но Крейгар смята, че го е замислял от самото начало.

— Ако е прав, трябва да се е подготвил доста добре — каза тя. — Всъщност ако е било толкова дълго, трябва да се е досетил, че някой ще се опита поне да го проследи с вещерство. А в такъв случай щеше да вдигне преграда срещу това.

— От друга страна — продължи Коути, — ако наистина го е замислял толкова дълго и по някакъв начин не е могъл да блокира вещерството, или не се е сетил, това може да означава, че Демона е подценил защитите му.

— Тоест?

— Ами, не смяташ ли, че за толкова години е могъл да измисли някаква магьосническа преграда, която дори Лявата ръка да не може да разбие за времето, с което са разполагали?

Помислих и казах:

— Не би могъл, Коути. Винаги е по-лесно да се разрушат преграда, отколкото да се вдигне. Невъзможно е да се сдобие с такива

ресурси, че да вдигне преграда срещу проследяване, която Лявата ръка да не може да разруши. Останах с впечатлението, че Демона разполага с най-добрите. Сигурен съм, че и Сетра Лавоуд не би могла да вдигне преграда, която да ги спре за повече от един ден.

— Защо тогава още не са го намерили? — настоя тя.

— Разстоянието. Преди да могат да съборят преградата, трябва да открият района. Това иска време. Дори едно стандартно заклинание за проследяване на телепорт може да се окаже трудно, ако лицето се телепортира достатъчно далече. Точно затова Демона смята, че е в Изтока. Ако се използват стандартни заклинания за търсене, може да минат години, докато го намерят, ако наистина е отишъл там.

— Прав си — отстъпи тя. — Но цялата работа все пак ме изнервя.

— И мен. И не само това ме изнервя.

— Какво още?

— Срокът. Демона иска да го направя по-бързо, отколкото ми харесва. Всичко се свежда до това, че трябва да очистя Мелар преди всички в Джерег да са разбрали какво е направил. А това може да се случи всеки ден.

Коути поклати глава.

— Това е много лошо, Влад. Защо, в името на богинята-демон, изобщо си приел поръчка с краен срок? Не бях чувала досега някой да го предложи по този начин.

— Аз също. Приех го, защото такива бяха условията. И всъщност не че има краен срок, макар да се подразбира, че може да се появи такъв. Просто трябва да действам колкото може по-бързо.

— Това също никак не е добре. Действаш ли бързо, правиш грешки. А не можеш да си позволиш да направиш грешка.

Дължен бях да се съглася.

— Но разбираш положението ми, нали? Не го ли хванем, съсипваме реномето на съвета на Джерег. След като някои разберат, че е възможно, няма как да се опази сигурността на фондовете на дома. По дяволите, аз преди малко прибрах шейсет и пет хиляди злато в една стая в кантората и забравих за това. Знам, че са в безопасност, защото никой няма да посмее да ги пипне. Но почне ли се веднъж... — Свих рамене.

— А другото — продължих — е, че той ми заяви открыто, че ако някой от хората му намери Мелар преди мен, няма да ме изчакват.

— Защо това трябва да те притеснява? — попита тя. — Вече са ти платили.

— Естествено. Проблемът не е в това. Но помисли само... някой дървеняк отива при Мелар, за да го очисти. Кой ще е той? Няма да е професионал, защото Демона ще иска да му каже: „Ей ти, я иди пречукай тоя тип тука, и то веднага“, а никой професионал няма да се съгласи да работи по този начин. Тъй че ще е някой бияч за два сребърника или някой дребен слуга, въобразил си, че може да се справи сам. После какво става? Типчето се издънва, това става. А на мен ми остава да се мъча да прецакам Мелар, след като вече е предупреден. О, разбира се, човекът може да успее, но може и да не успее. Не разчитам на аматьори.

Коути кимна.

— Разбирам проблема. И започвам да разбирам защо цената му е такава.

След като се уверих, че Лойош е приключил с обяда си, станах.

— Хайде да си ходим. Да взема да свърша нещо в остатъка от деня.

Лойош намери салфетка, изтри си грижливо муцуната и тръгна с нас. Не платих, разбира се, нали бях отчасти собственик, но оставил приличен бакшиш.

По навик Коути пристъпи на улицата миг преди мен и я огледа. Кимна и излязох. Веднъж, не толкова отдавна, това бе спасило живота ми. Лойош в края на краищата можеше да е навсякъде. Върнахме се пеш до кантората ми.

Целунах я за довиждане при вратата и се качих, а тя тръгна към жилището ни. Седнах зад бюрото и се залових с ежедневните работи. Забелязах със задоволство, че Крейгар е намерил гаднярчето, обрало предния ден теклата, и е изпълнил указанията ми. Унищожих бележката и взех едно предложение за отварянето на нов игрален дом от едно от лакайчетата ми, което явно искаше да се поиздигне. Какво пък, и аз бях започнал по същия начин.

— Не го прави, Влад.

— Крейгар, ще престанеш ли?

— Дай му на момчето поне една година да се докаже. Много е нов, за да му се доверим.

— Заклевам се, Крейгар, някой ден ще...

— Деймар се обади.

— Какво? — Превключи тона. — Много добре!

Крейгар поклати глава.

— Не е ли добре? — попитах. — Не би могъл толкова бързо да съобщи, че не може да го намери. Да не би да се е отказал да ни помага?

— Не. Намерил е Мелар, и още как.

— Чудесно. Какъв е проблемът тогава?

— Няма да ти хареса, Влад...

— Хайде, Крейгар, изплюй го.

— Демона е сгрешил. В края на краищата той не е отишъл в Изтока.

— Нима? Къде е тогава?

Крейгар се отпусна в стола си.

— В Черен замък.

Думите се утаиха в мозъка ми бавно, една по една.

— Кучият му син! — промълвих. — Умен, много умен кучи син.

Драгарската памет е дълга.

Империята е съществувала — не знам — някъде отпреди двеста — двеста и петдесет хиляди години. От създаването на Имперския глобус, от самото начало, всеки от седемнадесетте дома е поддържал своите хроники, а домът Лиорн е поддържал хроники за всички.

По настояване на баща ми научих за дома Джерег поне толкова, колкото всеки драгар, роден в дома. Джерегските хроники, ще призная, са по-оскъдни от тези на другите домбве, тъй като всеки с достатъчно власт или поне с достатъчно пари може да уреди да се заличи каквото му трябва, или пък да вмъкне. Все едно, струва си да се изучат.

Някъде преди около десет хиляди години, почти пълен цикъл преди Междуцарствието, домът Атира държал трона и Глобуса. По това време, по някакви изгубени за нас причини, някой си джерег решил, че друг джерег трябвало да бъде премахнат. Наел убиец, който проследил жертвата до цитаделата на един благородник от дома на

Дракона. Значи, според традицията на дома Джерег (с добри и основателни причини, които може би ще обясня по-късно), обектът щял да бъде в пълна безопасност, ако си остане вкъщи. Разбира се, никой не може да си остане завинаги вкъщи и ако този джерег се е опитал да се скрие по този начин, щяло да му е невъзможно да напусне дома си, било с телепортиране, било пеша, без да бъде проследен. Възможно е, разбира се, просто да не е знаел, че е белязан за премахване — човек обикновено не знае, преди да е станало твърде късно.

Но все едно по каква причина, той се намирал в дома на един Господар на дракони. Убиецът знаел, че не може да вдигне заклинание за проследяване около дома на неутрална страна. Лицето щяло да разбере и почти със сигурност да приеме това като оскърбление, което не е добре за никого.

Обичаят на джерег обаче не казва, че трябва да оставиш някого на мира само защото се е отбил в къщата на свой приятел. Убиецът изчакал достатъчно, докато се увери, че нещастникът не се кани да си тръгне веднага; след това преодолял защитите на Господаря на драконите и се погрижил за обекта си.

И тогава зейнали челюстите на Портата на смъртта.

Драконите, изглежда, не одобрявали убийците да упражняват занаята си над техни гости. Поискали извинение от дома Джерег и го получили. След което поискали главата на убиеца, но вместо нея получили главата на пратеника си, върната им в кошница.

Обидата, от гледна точка на дома Джерег, не била чак толкова тежка. В края на краишата те не били унищожили мозъка на нещастника, нито били направили нещо, което да направи пресъживяването му невъзможно. Просто изпратили послание на драконите.

Драконите получили посланието и я започнали както те си знаят. Разбрали по някакъв начин кой е направил поръчката. В деня след като им върнали пратеника, нападнали дома му. Убили го заедно с цялото му семейство и изгорили дома му до основи. Два дни по-късно намерили драконовия наследник на трона пред Имперския дворец, с двайсетсантиметров шип, забит в главата му.

Четири бара по Долен Кийрон, всички собственост на дома Джерег, с нелегален бизнес на горните етажи или отзад, били

нападнати и опожарени и много от клиентите им били избити. Всички джереги вътре също били избити. Няколко от тях — с моргантски ками.

На другия ден бойната главатарка на Империята изчезнала. През следващите няколко дни късове от нея били намерени в домовете на различни драконови благородници.

Домът на Дракона заявил, че смята да помете дома Джерег от цикъла. Драконите казали, че са напълно решени да избият окончателно и безвъзвратно всеки джерег.

Домът Джерег реагирал, като пратил убийци на всеки драконов пълководец, командащ повече от хиляда бойци, и после я започнали както пък те си знаят.

Родословната линия е'Кийрон на драконите била почти заличена и за известно време изглеждало, че е'Барит също престанали да съществуват.

Дотук стига ли ви?

Общо взето, било истинско бедствие. „Войната Дракон — Джерег“ продължила няколко месеца. Накрая, след като императорът на Атира наложил среща между оцелелите водачи на драконите и съвета на джерегите, и им нахлузи на вратовете хомота на принудителния мир, настъпили известни промени. Най-добрите мозъци, най-добрите пълководци и най-добрите воини в дома на Дракона били мъртви, а домът Джерег бил адски близо до пълния банкррут.

Джерегите признават, че до голяма степен губещите са се оказали те. Това би трябвало да се очаква, тъй като те били в дъното на цикъла, докато драконите били почти на върха. Но въпреки това драконите не се гордеят от изхода.

За щастие царуването на Атира продължило дълго, а това на Феникс след тях — още по-дълго, иначе щяло да стане много неприятно, когато домът на Дракона вземел трона и Глобуса, щом дойде редът им, след Феникс. На джерегите им било нужно цялото това време от половин цикъл, докато им дойде редът на трона, или няколко хиляди години, докато си стабилизират бизнеса.

Всичко това го превъртях набързо в ума си и го резюмирах. Оттогава никой дракон не е давал убежище на джерег и никой джерег

не се е опитвал да убие когото и да било в дома на Господар на дракони.

Черен замък беше домът на Мороулан е'Дрийен от дома на Дракона.

— Как го е направил според теб? — попита Крейгар.

— Откъде да знам, по дяволите? — отвърнах. — Измислил е някакъв начин да изльже Мороулан, това е сигурно. Мороулан е последното лице на Драгара, което съзнателно би пуснало у дома си подгонен джерег.

— Мислиш ли, че Мороулан ще го изрита, като разбере, че са го изиграли?

— Зависи как точно го е изиграл Мелар. Но ако Мороулан наистина го е поканил там, никога няма да позволи да пострада и няма да му откаже убежище, освен ако Мелар не се е промъкнал вътре без покана.

Крейгар кимна и поседя мълчаливо, замислен.

— Добре де, Влад — каза накрая. — Той не може да седи там вечно.

— Не може. Но може да остане достатъчно дълго. Трябва само да си уреди нова самоличност и да си намери добро място, където да избяга. Можем да го държим под денонощно наблюдение стотици години, а той може да си позволи толкова, ако се наложи.

— Нещо повече — продължих, — не можем да чакаме дори няколко дни. Изтече ли информацията, сме се издънили.

— Смяташ ли, че можем да разположим мрежа от следотърсачи около Черен замък, за да можем поне да го открием, ако напусне?

Свих рамене.

— Предполагам, че Мороулан не би имал нищо против това. Би могъл дори сам да го направи, ако се ядоса, че е използван по този начин, както предполагам, че ще стане. Но пак ни остава проблемът с времето.

— Не допускам — каза замислено Крейгар, — че след като Мороулан ти е приятел, би могъл поне този път...

— Не искам да го питам дори. О, ще го попитам, ако се ядоса достатъчно, но не мисля, че има шанс да се съгласи. Бил е Господар на

дракони дълго преди да ми стане приятел.

— Мислиш ли, че можем да направим така, че да изглежда като нещастен случай?

Помислих дълго.

— Не. Първо, Демона държи да се разбере, че са го убили джерег — в това преди всичко е смисълът на цялото начинание. Освен това не съм сигурен, че е възможно. Не забравяй... това трябва да е трайно. Според правилата на Мороулан можем да го убиваме колкото пъти искаме, стига да сме сигурни, че може да бъде и е пресъживен след това. В Черен замък всеки ден убиват някого, но откакто е построен, не е имало нито една трайна смърт. Няма смисъл да му подготвяш нещастен случай, който да не е траен; а имаш ли си представа колко трудно е да нагласиш „нещастен случай“, така че да бъде убит невъзвратимо? Какво да направя, да го накарам да се спъне и да падне върху моргантска кама ли?

— И още нещо — продължих, — ако го убием по този начин, можем да сме адски сигурни, че Мороулан ще хвърли в разследването всичко, с което разполага. Той много се гордее с репутацията си и вероятно ще се почувства „озлочестен“, ако някой умре, макар и „случайно“ в Черен замък.

Поклатих глава.

— Мястото наистина е странно. Знаеш ли колко много дуели се провеждат там всеки ден? И всички до един с единственото условие: да няма рязане на глави и с пресъживяване след това. Той лично ще провери всичко, двайсет пъти, ако Мелар го сполети „нещастен случай“, и е много вероятно да разбере какво се е случило.

— Добре — каза Крейгар. — Убеди ме.

— Има и още нещо. Просто за да го предотвратя, ще е най-добре да покажа ясно, че смяtam Мороулан за свой приятел и че няма да позволя да пострада така, ако има начин да го избегна. Твърде много му дължа.

„Дрънкаш глупости, шефе“.

„Мльквай, Лойош. Омръзнал си ми“.

Крейгар сви рамене.

— Добре де, убеди ме. Тогава какво можем да направим?

— Все още не знам. Остави ме да помисля. И ако ти хрумне нещо повече, кажи ми.

— О, ще ти кажа, естествено. Все някой трябва да мисли вместо теб. Което ми напомня, че...

— Да?

— Една добра новина от цялата тая работа.

— Ох! Нима? И каква е?

— Ами, сега поне имаме повод да говорим с лейди Алийра. В края на краищата тя е братовчедка на Мороулан и е отседнала при него, както чух. Според това, което знам за нея, никак няма да остане доволна, че братовчедът ѝ е бил използван от един джерег. Всъщност може накрая да ни се окаже съюзник, стига да подходим правилно.

Извадих една кама и започнах разсеяно да я премятам. Мислех.

— Не е зле — съгласих се. — Добре. Значи първата ми задача е да се срещна с нея и с Мороулан.

Крейгар поклати глава с насмешлива тъга.

— Не знам, шефе. Първо онай работа с вещерството, сега — Алийра. Тук май аз съм този, дето му хрумват идеи. Струва ми се, че се измъкваш. Между другото, какво щеше да правиш без мен?

— Щях отдавна да съм умрял. Намекваш ли нещо?

Той се изсмя и стана.

— Не, нищо. Сега какво?

— Кажи на Мороулан, че идвам да го видя.

— Кога?

— Веднага. И доведи някой магьосник тука да ме телепортира. В момента съм толкова вкиснат, че не мога да разчитам на заклинанията си.

Крейгар излезе, като клатеше глава. Протегнах ръка към Лойош. Той прелетя и кацна на рамото ми. Застанах до прозореца и се загледах към улиците долу. По това време бяха тихи и не много оживени. Уличните продавачи в тази част от града бяха малко и движението преди да падне вечерта — оскъдно. А дотогава щях да съм в Черен замък, на около двеста мили на североизток.

Мороулан, знаех го, щеше адски да се ядоса на някого. Но за разлика от един дзур, един дракон е непредсказуем.

„Това може да се окаже много гадно, шефе“, каза Лойош.

„Знам. Знам“.

7.

„ВИНАГИ БЪДИ УЧТИВ С РАЗГНЕВЕН ДРАКОН“.

Първата ми реакция преди години, когато чух за Черен замък, беше презрение. Първо, на Драгара черното се смяташе за цвета на магьосничеството от стотици хиляди години и е нужно известно безочие, за да наречеш така дома си. И освен това, разбира се, оставаше фактът, че Черен замък се рее. Ей така, виси на около миля над земята и изглежда доста впечатляващо отдалече. По това време беше единственият съществуващ реещ се замък.

Трябва да спомена, че преди Междуцарствието е имало много реещи се замъци. Предполагам, че самото заклинание не е особено трудно, стига да вложиш в него достатъчно труд. Причината днес те да са заличени от адресните указатели е самото Междуцарствие. Един ден, преди около четиристотин години, магьосничеството престанало да действа... просто така. Ако огледаш на подходящи места из околностите, все още можеш да видиш потрошени черупки и пръснати останки от някогашни реещи се замъци.

Лорд Мороулан е'Дрийен се родил по време на Междуцарствието и го прекарал предимно в Изтока, изучавайки вештерство. Това е много рядко за един драгар. Докато източняците използвали краха на драгарското магьосничество, за да обърнат картите и този път те да нахлюят във владенията им, Мороулан кротко трупал умения и сила.

После, когато Зерийка, от дома Феникс, отишла да се поразтъпче по Пътеките на мъртвите и се върнала, стискайки Глобуса в алчните си ръчички, Мороулан се оказал там и й помогнал да изгази до трона. След това се оказал много полезен в изтласкването на източняците и помогнал да се заличат поразиите, останали след тях като спомен от гостуването им.

Всичко това го направило по-толерантен към източняците, отколкото е обичайно за един драгар, особено за Господар на дракони.

Отчасти на това се дължи, че накрая започнах да работя постоянно за него, след като за малко не се убихме при първата ни среща. Дребни недоразумения и прочие.

Бавно започнах да разбирам, че всъщност лорд Мороулан заслужава да притежава дом, наречен Черен замък — не че щеше да му пука и за писъка на една текла какво мисля по въпроса. И също така отчасти започнах да разбирам причините, стоящи зад избора на това име.

Трябва да разберете, че Господарите на дракони, особено когато са млади (ако сте внимавали, ще забележите, че Мороулан няма още и петстотин), са склонни към — как да се изразя — възбуда. Мороулан знаеше много добре, че това название на цитаделата му е леко претенциозно и че от време на време някои ще му се подиграват. Станеше ли това, той ги предизвикваше на дуел и ги убиваше с голямо удоволствие.

Лорд Мороулан от дома на Дракона беше един от адски малкото благородници, които заслужаваха титлата си. Виждал съм го да проявява повечето черти, които човек очаква от един благородник: вежливи обноски, доброта, чест. И бих казал също така, че е едно от най-жадните за кръв копелета, които съм познавал.

Както винаги, в Черен замък бях посрещнат сърдечно от лейди Тилдра от дома Исола. Не знам какво й плащаше Мороулан за службата ѝ като комисия по посрещанията и приемите. Лейди Тилдра беше висока, красива и изящна като дзур. Очите ѝ бяха меки като криле на айорич, а походката ѝ — плавна, гъвкава и нежна като на дворцова танцьорка. Държеше се с отпуснатата, самоуверена стойка на... ами, на исола.

Поклоних ѝ се ниско, а тя отвърна на поклона ми с водопад от безсмислени учтивости, от които ми стана много приятно, че съм дошъл, и от които за малко щях да забравя за целта си.

Отведе ме до библиотеката, където Мороулан преглеждаше някакъв обемист том или счетоводен тефтер и си вадеше бележки.

— Влез — каза Мороулан.

Влязох и му се поклоних ниско.

— Какво има, Влад?

— Проблеми — отвърнах, след като лейди Тилдра изприпка на поста си при входа на замъка. — Иначе какво ще правя тук според теб? Не мислиш, че бих се унизил със светска визита, нали?

Той се усмихна леко и протегна дясната си ръка към Лойош, който кацна на нея и се оставил да го почешат по главата.

— Разбира се, че не. Онова на приема онзи ден беше само илюзия от твоя страна.

— Точно така. Колко умно, че си го забелязал. Алийра да е наблизо?

— Тук някъде трябва да е. Защо?

— Проблемът засяга и нея. Между другото Сетра също трябва да дойде, ако е тук. По-лесно ще ми е, ако ви го обясня и на тримата наведнъж.

Веждите на Мороулан се събраха за миг; после той ми кимна.

— Добре. Алийра идва насам, ще се обади и на Сетра.

Алийра пристигна почти моментално и двамата с Мороулан станахме да я уважим. Тя ни кимна леко — и на двамата поотделно. Мороулан беше малко висок за драгар. Братовчедката му Алийра обаче беше най-ниската драгарка, която съм познавал; можеш да я сбъркаш с човешко същество. Притеснена от това, тя имаше навик да носи много дълги рокли и за да компенсира разликата, повече левитираше, отколкото ходеше. Намираха се някои, които подхвърляха язвителни забележки по този повод. Тя обаче не им се сърдеше дълго и след това почти винаги ги пресъживяваше.

Мороулан и Алийра имаха нещо типично за драконите в чертите — високите скули, много острите лица и изпъкналите вежди на дома; но освен това нямаха почти нищо общо. Косата на Мороулан беше черна като моята, докато на Алийра беше златна — рядкост при драгарите и нещо почти нечувано за Господар на дракони. Очите ѝ обикновено бяха зелени, но съм ги виждал да се променят в сиви, а понякога — в леденосини. Когато очите на Алийра станат сини, гледам да съм много, ама много внимателен.

Сетра пристигна малко след нея. Какво мога да кажа за Сетра Лавоуд? Някои вярват на твърдението ѝ, че е живяла десет хиляди години (според някои са двайсет хиляди). Според други тя е мит. Наречи живота ѝ свръхестествен и ще почувствуваш дъха на вечност. Оцвети я в черно за чародейството ѝ, оцвети я в сиво заради смъртта.

Тя ми се усмихна. Тук всички бяхме приятели. Мороулан държеше Чернопрът, с който избил хиляда души при Стената на гробницата на Барит. Алийра държеше Пътедир, който според някои имал мощ, по-голяма от тази на цялата Империя. Сетра държеше Ледоплам, въплъщащ в себе си мощта на Дзур планина. Аз се държах много добре, благодаря.

Всички седнахме, като равни.

— И тъй, Влад — каза Мороулан, — за какво става въпрос?

— За моя гняв.

Веждите му се вдигнаха.

— Не към някой, когото познавам, надявам се.

— Между другото, към един от гостите ти.

— Нима? Колко неприятно и за двама ви. Кой по-точно, ако мога да попитам?

— Да познаваш някой си лорд Мелар? Джерег?

— Ами, да. Случайно го познавам.

— Мога ли да попитам за обстоятелствата?

(Кикот). „Почваш да дрънкаш като него, шефе“.

„Мълкни, Лойош“.

Мороулан сви рамене.

— Обади ми се преди няколко седмици, че е намерил една книга, която ме интересуваше, и се уговорихме да я донесе. Дойде с нея... чакай... да, преди три дни. Оттогава остана като мой гост.

— Предполагам, че наистина е донесъл книгата.

— Правилно предполагаш. — Мороулан посочи тома, който четеше докато влизах. Погледнах корицата, на която имаше някакъв символ — не ми беше познат.

— Какво е това?

Той ме изгледа за миг, сякаш се чудеше дали може да ми го довери, или може би дали трябва да позволи да го разпитват; после сви рамене.

— Предимперско магьосничество.

Подсвирина разбиращо — и изненадано. Бързо се огледах, но като че ли никой от останалите не се беше смяял от разкритието. Вероятно го знаеха от самото начало. Често пъти откривам нови неща за някои хора, след като съм смятал, че знам всичко за тях.

— Императрицата знае ли за това твое малко увлечение? — попитах.

Той се усмихна.

— Кой знае защо, все забравям да ѝ го спомена.

— Колко неприсъщо за теб — отбелязах.

След като не отвърна нищо, го попитах:

— От колко време изучаваш това?

— Предимперското магьосничество ли? Заинтересува ме преди стотина години. Всъщност императрицата несъмнено знае; не е кой знае каква тайна. Естествено никога не съм го признавал официално, но е малко като да притежаваш моргантска кама... ако им потрябва повод да изтормозят някого, имат го. Иначе едва ли ще ги интересува. Освен ако не почнеш да го прилагаш.

— Или ако не си джерег — промърморих.

— Какво да се прави, това е положението, нали?

Върнах се на главната тема.

— Всъщност как стана така, че Мелар е останал тук, след като е донесъл книгата?

Мороулан ме погледна замислено.

— Много ли ще възразиш, ако те попитам за какво все пак става въпрос?

Отново се озърнах и видях, че Сетра и Алийра също изглеждат заинтригувани. Алийра седеше на дивана, небрежно отпуснала ръка на облегалката, а в другата държеше чаша вино (тя пък откъде се взе?), така, че светлината от канделабъра на тавана се отразяваше от кристалната течност и хвърляше красиви шарки по бузата ѝ. Гледаше ме хладно изпод клепачите си, леко килнала глава.

Сетра ме гледаше съсредоточено и напрегнато. Беше избрала облечено в черна кожа кресло, което се сливаше с роклята ѝ, и светлобялата ѝ безсмъртна кожа блестеше. Усетих в нея напрежение, сякаш чувстваше, че става нещо неприятно. И сигурно беше така — познавах я добре.

Мороулан седеше от другата страна на Алийра на дивана — отпуснат, но с вид, сякаш позираше пред портретиста си. Поклатих глава.

— Ще ти кажа, щом настояваш — рекох, — но бих искал първо да понауча още малко, за да добия по-добра представа за какво говоря.

— Или доколко ти се иска да ни го кажеш? — попита с милия си гласец Алийра.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Позволявам си да изтъкна — каза Мороулан, — че ако търсиш помощта ни, ще трябва да ни опишеш по същество цялата история.

— Давам си сметка.

Мороулан събра с един поглед мненията на останалите. Алийра сви рамене — с чашата в ръка, — все едно че изобщо не я интересува. Сетра кимна късо.

Мороулан отново се обърна към мен.

— Е, Влад? Какво точно искаш да знаеш?

— Как се получи така, че Мелар е останал тук, след като е донесъл книгата? Нямаш навик да каниш джереги в дома си.

— С малки изключения — усмихна се Мороулан.

„Някои от нас сме специални“.

„Мълкни, Лойош“.

— Граф Мелар — продължи Мороулан — се свърза с мен преди четири дни. Уведоми ми, че притежавал том, за който смятал, че ще ме интересува, и учтиво предложи да намине и да ми го донесе.

Прекъснах го.

— Не ти ли се стори малко странно, че иска да ти го връчи лично, вместо да прати някой слуга?

— Да, стори ми се странно, наистина. Но в края на краищата книгата наистина е нелегална и стигнах до извода, че просто не е искал някой да разбере, че я притежава. Служителите му в края на краищата са джереги. Как да им вярва? — Замълча за миг, да види как ще реагирам на намека, но аз го подминах. — Във всеки случай — продължи той — графът ми се стори много възпитан. Направих малка проверка за него и открих, че като за джерег може да се смята за благонадежден. След като реших, че вероятно няма да ми създаде неприятности, го поканих на вечеря с още няколко мои гости и той прие.

Погледнах бързо към Алийра и Сетра. Сетра поклати глава в знак, че не е присъствала на вечерята. Алийра изглеждаше умерено заинтригувана. Кимна.

— Помня го. Беше скучен.

След тази крайна присъда се обърнах отново към Мороулан и той продължи:

— Вечерята мина много добре и не изпитах колебание да го покая на официалния прием. Ще призная, че имаше неколцина по-груби гости, които нямат добро мнение за дома Джерег, и се опитаха да му създадат неприятности по един или друг начин, но той се държа съвсем приятелски и не позволи да възникнат проблеми. Ето защо го поканих да остане тук за седемнадесет дни, ако няма нищо против. Ще призная, че бях малко изненадан, когато прие, но предположих, че иска да си почине или нещо такова. Какво друго искаш да знаеш?

Вдигнах ръка, за да помоля за малка пауза, та да мога да подредя в главата си новата информация. Възможно ли бе? Каква бе вероятността? Доколко сигурен можеше да е Мелар?

— Имаш ли представа — попитах, — как преди всичко е могъл да се сдобие с тази книга?

Мороулан поклати глава.

— Единственото основание, което е имал да ми я върне, беше, че не направих никакво усилие да разбера кой я е взел. Виждаш ли, преди време томът се намираше в библиотеката ми. Беше „прибран“, както бихте се изразили вие. Мога да добавя, че това стана преди да внеса подобрения в системата си за сигурност.

Кимнах. За съжаление, всичко съвпадаше много добре.

— Това не събуди ли подозренията ти?

— Заключих, че я е откраднал някой джерег, разбира се. Но както ти би трябвало да знаеш много по-добре от мен, има безкрайни възможности този господин да се е сдobil с нея „законно“, ако искаш. Например онзи, който я е взел, да е разbral, че не може да я продаде безопасно, и граф Мелар може да му е направил услуга, като се е погрижил никога да не разбера подробностите около кражбата. Джерег са склонни да действат по този начин, знаеш го.

Знаех го.

— Преди колко време е била открадната тази книга?

— Преди колко време? Чакай да помисля... трябва да е... преди десетина години, струва ми се.

— По дяволите — промърморих. — Значи Крейгар е прав.

— Какво има, Влад? — попита Алийра. Вече беше искрено заинтригувана.

Огледах ги и тримата. Как да се оправя с това? Изпитах внезапен подтик да отговоря: „О, нищо“, да стана и да видя колко близо ще стигна до изхода, преди да са ме спрели. Никак не ми харесваше да предизвикам взенапния гняв на тези тримата — с това, че аз съм носителят на лошата вест и прочие. Разбира се, не допусках, че някой от тях ще ми навреди, но все пак...

Помъчих се да измисля по-обиколен път, но не можах.

„Предложения, Лойош?“

„Кажи им го направо, шефе. После се телепортирай“.

„Не мога да се телепортирам достатъчно бързо. По-сериозни предложения, Лойош?“

Нищо. Най-после бях намерил начин да го накарам да мълкне. Кой знае защо, при създалите се обстоятелства радостта ми от това откритие беше никак мъглява.

— Той те използва, Мороулан — казах навъсено.

— Използва ме? Как, моля?

— Мелар е подгонен от дома Джерег. Останал е тук само по една причина: знае, че никой джерег не може да му поsegне, докато е гост в дома на Господар на дракони.

Веждите на Мороулан се сбраха. Усетих, че на хоризонта се вдига буря.

— Съвсем сигурен ли си в това? — кратко попита той.

Кимнах.

— Мисля — заговорих бавно, — че ако направиш някои проверки, ще разбереш, че самият Мелар е взел книгата или е наел някой, който да я прибере. Всичко съвпада. Да, сигурен съм.

Погледнах Алийра. Беше се вторачила в Мороулан — и беше смаяна. Безгрижната красавица, която седеше тук допреди малко, вече я нямаше.

— Каква наглост! — избухна тя.

— О, нагъл е, и още как — й казах.

Сетра се намеси:

— Влад, как е могъл Мелар да знае, че ще бъде поканен да остане в Черен замък?

Въздъхнах наум. Бях се надявал, че никой няма да попита за това.

— Не е никакъв трик. Проучил е Мороулан и е разбрал какво трябва да направи, за да получи покана. Не ми е приятно да ти го казвам, Мороулан, но ти си твърде предсказуем в някои неща.

Мороулан ме погледна с отвращение, но за щастие не се беше засегнал. Забелязах, че Сетра гали нежно дръжката на Ледоплам. Потръпнах. Очите на Алийра бяха станали сиви. Мороулан гледаше сърдито. Стана и започна да крачи пред нас. Ние с Алийра и Сетра си седяхме мирно. След две-три крачки напред-назад Мороулан се обрна към мен.

— Сигурен ли си, че той знае, че джерегите го търсят?

— Знае.

— И — продължи Мороулан — си сигурен, че го е знаел, когато ми се обади първия път?

— Мороулан, той го е замислил така. Ще отида още по-далече... според всички улики, които имаме, той е планирал всичко това поне преди десет години.

— Разбирам. — Той поклати замислено глава. Ръката му посегна към дръжката на Чернопрът и аз отново потръпнах. След малко каза:

— Знаеш какво изпитвам по отношение на грижите и безопасността на гостите ми, нали?

Кимнах.

— Тогава несъмнено си даваш сметка, че не можем да му навредим по никакъв начин — най малкото не и преди да изтекат тези седемнадесет дни.

Кимнах отново и вметнах:

— Освен ако не си отиде по своя воля.

Той ме изгледа подозрително.

Тогава проговори Алийра:

— Няма просто да го оставиш да си замине с това, нали? — Рязката нотка в гласа ѝ беше едваоловима. Изведнъж съжалих, че не притежавам дарбата на Крейгар да ставам незабележим.

— За днес, скъпа братовчедке, както и за следващите тринайсет дни, той е в пълна безопасност тук. След това — гласът му изведнъж стана хладен и твърд — е мъртъв.

— Не мога да ви казвам подробности — намесих се аз, — но за тринайсет дни той ще нанесе непоправими щети на дома Джерег.

Мороулан сви рамене, а Алийра ми махна пренебрежително. Какво толкова? Кой всъщност се интересуваше от дома Джерег? Но забелязах, че Сетра кимна разбирашо.

— А до тринайсет дни — вметна тя, — той отдавна ще е заминал.

Алийра отметна глава, стана рязко, разтвори наметалото и ръката ѝ стисна дръжката на Пътедир.

— Само да се опита да се скрие!

— Не ме разбра — каза Сетра. — Не се съмнявам, че с Пътедир ще можеш да го проследиш. Казвам само, че при толкова време, с което разполага, ще може най-малкото да те затрудни. Например, ако замине в Изтока, ще ти трябват дни, докато го намериш. А междувременно — гласът ѝ стана много рязък — той ще е успял да използва драконите, за да се скрие от джерегите.

Това никак не се хареса на другите двама. Но мен ме беспокоеше още нещо.

— Алийра — казах, — ти сигурна ли си, че той не може да направи нищо, за да ти попречи да го намериш с Пътедир? Доста тъпоми се струва да подготвя толкова дълго толкова сложна схема, само за да се остави накрая двамата с Мороулан да го намерите и да го убиете.

— Както може би си спомняш — отвърна ми тя, — Пътедир го имам едва от няколко месеца и малцина изобщо знаят, че притежавам Велико оръжие. Не е могъл да го включи в сметките си. Ако го нямах, сигурно щеше да може да ни се измъкне.

Това го приех. Да, беше възможно. Колкото и грижливо да си планираш нещата, винаги има риск да ти убегне нещо важно. Тия неща по принцип са рисковани.

Алийра се обърна към Мороулан.

— Не мисля, че трябва да чакаме да изтекат тези седемнайсет дни.

Мороулан ѝ обърна гръб.

„Ето, че се почва, шефе“.

„Знам, Лойош. Дано само Сетра да се оправи... и да го иска“.

— Не разбираш ли — продължи Алийра, — че този, този джерег се опитва да ни превърне в нещо като своя лична охрана от собствения си дом?

— Давам си пълна сметка, уверявам те, Алийра — отвърна Мороулан.

— И това не те притеснява? Той позори целия дом на Дракона! Как смее да използва един Господар на дракони?

— Ха! Как смее да използва мен? — каза Мороулан. — Но е съвсем очевидно, че смее, и е също толкова очевидно, че ще се измъкне сух от това. — Погледът на Мороулан я прикова. Или я предизвикваше, или чакаше да види дали тя ще го предизвика. Тъй или иначе, щеше да е все едно.

— Все още не се е измъкнал — мрачно отвърна Алийра.

— И какво по-точно трябва да означава това? — попита Мороулан.

— Точно каквото означава. Все още не се е измъкнал с нищо. Решил е, че само защото ти е гост, може да те оскърява колкото си ще и никой няма да го докосне.

— И е прав — каза Мороулан.

— Нима? — попита Алийра. — Наистина ли? Сигурен ли си?

— Напълно — каза Мороулан.

Алийра го изгледа и каза:

— Ако предпочиташ да пренебрегнеш поругаването на честта си — твоя работа. Но когато е нанесена обида на целия дом на Дракона, е и моя работа.

— Въпреки това — заяви Мороулан, — след като обидата е нанесена чрез мен, мое право е, и мой дълг, да отмъстя за нея, не мислиш ли?

Алийра се усмихна. Седна отново и се отпусна — самата картийка на същество, току-що облекчено от всичките си грижи.

— Ох, добре! Значи все пак ще го убиеш!

— Естествено, че ще го убия — озъби се Мороулан. — След тринайсет дни.

Озърнах се към Сетра да видя как ѝ е подействало. Все още не беше казала нищо, но изражението ѝ съвсем не беше приятно. Бях се надявал, че ще е готова и ще може да посредничи между двамата в случай, че нещата стигнат твърде далече. Но като я гледах, се усъмних, че е склонна да го направи.

Алийра беше престанала да се усмихва. Ръката ѝ стисна дръжката на Пътедир и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Това — поясни тя — не носи нищо. Няма да позволя един джерег да...

— Няма да му посегнеш, Алийра — заяви Мороулан. — Докато съм жив, никой гост в къщата ми не може да се бои за живота си. Не ме интересува нито кой е, нито защо е тук; докато е поканен от мен, може да се смята в пълна безопасност.

— Забавлявал съм свои кръвни врагове на трапезата си и съм им уреждал моргантски дуели. Виждал съм Некромантката да си приказва кратко с един, който ѝ беше враг в течение на шест превъплъщения. Виждал съм Сетра — посочи я — да седи срещу един Господар на дзур, който се беше заклел да я унищожи. Няма да позволя на теб, собствената ми братовчедка, да захвърли името ми в калта; да ме направиш клетвопрестъпник. Така ли ще опазиш честта на дома на Дракона?

— О, говори, говори, велики пазителю на честта — отвърна тя.

— Защо не отидеш по-нататък? Сложи пред бараките на джерег един плакат, че си готов да защитиш всеки, който иска да избяга от настите им убийци.

Той пренебрегна сарказма.

— А би ли ми обяснила как можем да защитим честта си като дом, ако никой от нас не зачита дори собствената си дума?

Алийра поклати глава и продължи с по-кротък тон:

— Не разбиращ ли, Мороулан, че има разлика между кодекса на честта и практиката, произлизящи от традициите на дома на Дракона, и собствените ти привички. Не възразявам да си имаш своите малки привички; смятам, че е чудесно. Но те не могат да се поставят на едно равнище с традициите на дома.

Той кимна.

— Това го разбирам, Алийра. Но не говоря само за „привичка“; аз съм дал клетва, че Черен замък е място за убежище. Щеше да е по-друго ако бяхме например на Дзур планина.

Тя поклати глава.

— Просто не те разбирам. Естествено, че ще държиш на клетвата си, но означава ли това, че ще позволиш ти самият, а и целият дом, да бъдат използвани с нея? Той просто се възползва от клетвата ти. Той злоупотребява с нея.

— Така е — съгласи се Мороулан. — Но се боя, че е прав. Просто няма начин да я наруша и той го разбира. Много съм изненадан, че ти не можеш да го разбереш.

Реших, че е време да се намеся.

— На мен ми се струва, че...

— Млъкни, джерег — изръмжа Алийра. — Това не те засяга.

Премислих.

— Не че не мога да го разбера — продължи тя към Мороулан, — просто ми се струва, че бъркаш приоритетите.

Той сви рамене.

— Съжалявам, че го чувстваш така.

Не биваше да го казва. Алийра стана и видях, че очите ѝ са станали сини.

— Между другото — каза тя, — клетвата не е моя, а твоя. Ако престанеш да бъдеш господарят на Черен замък, не бихме имали този проблем, нали? И не си спомням нещо в клетвата ти да пречи на един гост да те нападне!

Мороулан стисна дръжката на Чернопрът и ръката му победя. Лойош се шмугна под наметалото ми. Де да можех и аз да се напъхам някъде.

— Вярно е — каза Мороулан. — Хайде, нападай.

Сетра най-после проговори, кротко:

— Трябва ли да напомням законите за госта, Алийра?

Тя не отговори. Стоеше, стисната оръжието и втренчена в Мороулан. Сетих се, че всъщност изобщо не иска да го нападне; искаше той да я нападне. Следващата ѝ фраза не ме изненада.

— А законите за госта — каза Алийра — засягат и всички домакини. Дори когато твърдят, че са дракони, но нямат кураж да отмъстят за обида, нанесена на всички нас.

Почти подейства, но Мороулан се спря. Тонът му не отстъпваше на цвета на очите ѝ.

— Можеш да се смяташ за щастлива, че умея да се владея добре и че си толкова гост, колкото и този джерег, макар да е ясно, че той знае много повече от теб за уважението, което един гост дължи на домакина си.

— Ха! — извика Алийра и извади Пътедир.

— О, мамка му! — измърморих.

— Е, добре, Мороулан, тогава те освобождавам от клетвата ти, що се отнася до мен. Всъщност е все едно, защото предпочитам да бъда мъртъв дракон, вместо жива текла! — Пътедир се изпъна пред нея, като къса зелена пръчка светлина, леко пулсираща.

— Изглежда, не разбираш, братовчедке — отвърна той, — че нямаш власт над моята клетва.

Сега Сетра най-после се изправи. Слава на боговете на разума, не беше извадила Ледоплам. Пристъпи спокойно между двамата.

— И двамата губите — каза тя. — Никой от вас няма намерение да нападне другия, и двамата го знаете. Алийра иска Мороулан да я убие, което опазва честта й и наруши клетвата му, тъй че може спокойно да продължи и да убие Мелар. Мороулан иска Алийра да го убие, превръщайки се в тази, която е нарушила закона за госта, за да може да продължи и да убие Мелар. Аз обаче нямам намерение да позволя никой от двама ви да бъде убит или опозорен, така че по-добре забравете провокациите.

Останаха така за миг, след което по устните на Мороулан пробяга сянка на усмивка. Алийра направи същото. Лойош надникна изпод наметалото ми, след което се върна на рамото ми.

Сетра се обърна към мен.

— Влад, истина ли е, че ти... — спря, премисли и опита отново: — че познаваш лицето, което трябва да убие Мелар?

Потърках врата си, който, оказа се, се беше доста напрегнал, и отвърнах сухо:

— Предполагам, че ще мога да го намеря.

— Хубаво. Може би всички трябва да започнем да мислим как да помогнем на тази особа, вместо да се перчим как ще се убием един друг.

Мороулан и Алийра се намръщиха при мисълта, че трябва да помогнат на един джерег, след което свиха рамене.

Отправих благодарствена молитва на Вийра, че се сетих да поискам да дойде и Сетра.

— Колко време може да изчака убиецът? — попита ме Сетра.

„Как по дяволите успява да разбере толкова много?“ — зачудих се за милионен път, откакто я познавах.

— Няколко дена може би — отвърнах.

— Добре, какво можем да направим, за да му помогнем?

Свих рамене.

— Единственото, което мога да измисля, е това, което Алийра каза преди малко — да го проследи с Пътедир. Проблемът е, че трябва да измислим някакъв начин да го накараме да напусне много скоро, без, разбира се, да го принуждаваме.

Алийра си седна на мястото, но Мороулан се обърна и тръгна към вратата.

— При тези обстоятелства — каза той, — не мисля, че е много уместно да се замесвам в това. Разчитам, че никой от вас — погледна многозначително Алийра — няма да наруши клетвата ми, но не смяtam, че ще е редно да заговорнича срещу собствения ми гост. Извинете ме. — Поклони се и излезе.

Алийра подхвана нишките на разговора.

— Искаш да кажеш, да го подмамим да напусне?

— Нещо такова. Не знам, може би да му се хвърли някое заклинание, за да си помисли, че е в безопасност. Това може ли да стане?

Сетра ме погледна замислено, но преди да успее да каже нещо, Алийра отсече:

— Не, това не става. Предполагам, че е възможно, но първо, Мороулан ще го засече. И второ, не можем да използваме никаква форма на магия срещу него, без да нарушим клетвата на Мороулан.

— Кълна се в Бедствието на Ейдрон — отвърнах, — искаш да кажеш, че дори не можем да го надхитрим?

— Не, не — каза Алийра. — Имаме пълното право да го убедим да напусне сам, дори да се наложи да го изльжем. Но не можем да използваме срещу него магия. Мороулан не вижда никаква разлика между използването на енергийна мълния, за да бъде изпепелен, и използването на мозъчен имплант, за да го накараме да си тръгне.

— О, страхотно — казах. — И предполагам, че никоя от вас няма идея как да стане това?

И двете поклатиха глави.

Станах.

— Добре тогава. Аз се връщам в кантората си. Моля ви, помислете и ми се обадете, ако измислите нещо.

Те кимнаха и потънаха в дълбок спор. Не мислех, че имат шанс да стигнат до нещо. Искам да кажа, бяха адски добри във всичко, но

убийството не им беше специалност. От друга страна, можеше и да ме изненадат. Тъй или иначе, беше по-добре да работят за мен, отколкото срещу мен.

Поклоних се и напуснах.

8.

„НЯМА ТАКОВА НЕЩО КАТО ДОСТАТЪЧНА ПОДГОТОВКА“.

Върнах се в кантората си и оставил стомаха ми да се съвземе след остатъчния ефект от телепортирането. След десет минути се свързах със секретаря си и предадох: „Ако обичаш, помоли Крейгар да дойде тук“.

„Но шефе: той влезе преди пет минути“.

Огледах се и го видях да седи на обичайното си място и да ме гледа невинно.

„Няма значение“.

Поклатих глава.

— Наистина бих искал да престанеш с това.

— И какво да правя?

Въздъхнах.

— Крейгар, Алийра е готова да ни помогне.

— Добре. Имате ли вече някакъв план?

— Не. Само началото. Но Алийра, и Сетра Лавоуд, между другото, се опитват да измислят останалото.

Изглеждаше впечатлен.

— Не е зле. Какво стана?

— Нищо... За малко.

— Е?

Разказах му какво се бе случило.

— И така — продължих, — сега трябва да измислим как да накараме Мелар да напусне скоро.

— Ами — каза той замислено — можеш да попиташ Демона.

— Как не. А ако той няма идеи, ще попитам Императрицата. А ако...

— Какво лошо има да попиташ Демона? След като бездруго ще говориш с него, защо не използваш възмож...

— Какво ще правя бездруго?

— Демона иска да се срещне с теб, веднага. Съобщението пристигна малко преди да дойдеш.

— Защо иска да се срещне с мен?

— Не каза. Може би се е натъкнал на някаква информация.

— Информация, която може просто да изпрати. Проклятие, той по-добре да не си играе с дясната ми ръка. Би трябвало да е разумен.

— Разбира се, че е — изсумтя Крейгар. — Но какво ще направиш, ако все едно го реши?

— Каквото, такова, а?

Той кимна.

— Кога и къде? Не, чакай да предположа. Същото време и на същото място, нали?

— Почти. Същото място, но на обед.

— На обед? Но вече е... — Спрях, съредоточих се за миг и получих часа. Кълна се във Великото море на Хаоса, беше само половин час преди обед! Целият онзи разговор беше отнел по-малко от час.

— Това означава, че ми плаща обяд, нали?

— Точно.

— И означава също така, че всъщност нямаме време да спретнем нещо, в случай че той ни е спретнал нещо.

— Пак си прав. Виж, Влад, имаме пълното право просто да му откажем срещата. За такова нещо не сме задължени.

— Мислиш ли, че е добра идея?

Той помисли за миг и поклати глава.

— Аз също — казах.

— Добре, искаш ли да вкарам някой като гост? Можем да уредим за един-двама.

— Не. Ще го надуши, а в този момент не можем да си го позволим. Ще проличи, че не му вярваме. Всъщност наистина не му вярваме, но...

— Да бе, знам.

Той сви рамене и смени темата.

— За тая работа с Алийра и Сетра, имаш ли някакви идеи как ще убедим Мелар да напусне Черен замък?

— Ами... можем да го поканим на делова среща.

Крейгар се изхили.

— Следващата идея?

— Не знам. Това беше проблемът от самото начало, нали?

— Аха.

Свих рамене.

— Все ще измислим нещо. Между другото, ако можем да поровим още в миналото на Мелар, да го направим. Точно сега много би ми харесало да открия някое слабо място у него.

Той кимна.

— Би било добре, нали?

— По дяволите, той все пак е дошъл отнякъде. Информацията от Демона почва чак когато се включва в джерег. Преди това не знаем дори едно-единичко проклето нещо за него.

— Знам, но как според теб бихме могли да изровим нещо повече от Демона?

— Не знам... Да! Знам! Алийра! Нали точно затова ѝ исках помощта отначало, но после нещата се разгорещиха и така и не се сетих да я помоля.

— За какво да я помолиш?

— Ами, покрай всички други неща, тя специализира генетични проучвания.

— Е, и?

— Е, и! Кажи ми — според теб в кой дом е роден Мелар?

— Предполагам в джерег. Какво те кара да мислиш, че е нещо друго?

— Нищо. Но нямаме основание да сме сигурни. Ако е джерег, Алийра би могла да ни отведе до родителите му и можем да поровим там. Ако не, това може да ни подскаже нещо ценно само по себе си и да ни отведе в други посоки.

— Съгласен. Предполагам, че Демона не би могъл да провери такова нещо. Лично ли ще се свържеш с нея, или искаш да ти уговоря нова среща?

Помислих, преди да отговоря.

— Ти я уреди — реших. — Докато трае тази каша, правим всичко официално. Уреди го за тази вечер, рано, ако е възможно. Ако още съм жив. Помоли я да го проучи.

— Добре, ще се погрижа за това. Ако умреш, ще й се извиня от твое име.

— О, добре. Голям товар ще ми съмъкнеш от главата.

И този път си избрах място с гръб към вратата. Дясната ми ръка беше до чашата ми с вино; можех да извадя камата от канията под ръкава на лявата ръка достатъчно добре, за да улуча хвърчаща тапа от петнайсет стъпки разстояние за по-малко от половин секунда. Лойош фиксира очи към вратата. Имах острото чувство, че ако наистина се канят да ме отстроят, нито едно от тези неща няма да ми даде достатъчна възможност за измъкване.

Дланите ми обаче бяха сухи. Причините за това бяха три: първо, бил съм в много ситуации, в които може изведнъж да ми се наложи да се задвижа със светковична скорост, за да си спася живота. Второ, всъщност не мислех, че Демона се кани да ме премахне. Имаше много по-прости начини да се направи това, пък и вече бях съвсем сигурен, че всичко е легитимно. И трето — непрекъснато ги отривах в крачолите на панталоните си.

„Ето го, че идва, шефе“.

„Сам?“

„С двама телохранители, но те чакат до вратата“.

Демона се разположи на стола срещу мен.

— Добър ден. Как вървят нещата?

— Вървят. Препоръчвам цалмот в масло с чесън.

— Както кажете. — Той махна на сервитьора, който взе поръчките ни, като прояви достатъчно уважение да не покаже, че знае кой съм. Демона си поръча и леко вино „Нирот“, показвайки, че и той нещо разбира от ядене.

— Нещата вече изглеждат малко по-спешни, Влад. Мога ли да ви наричам Влад?

„Кажи му не, шефе“.

Изхилих се.

— Разбира се. Аз ще ви наричам „Демоне“.

Усмихна се, без да покаже неприязън.

— Та както казвах, нещата наистина започват да изглеждат сериозни. Изглежда, че прекалено много хора вече знаят. Най-добрите

магьоснички в Лявата ръка вече са се досетили, че някой голям се интересува от намирането на Мелар, но това нямаше как да се избегне. От друга страна, други някои почват да се чудят за съкращенията, които ни се наложи да направим в операциите ни. Остава само някой да събере две и две и нещата много бързо ще потекат в неприятна посока.

— Значи искате да... — Млъкнах, понеже донесоха супата. По рефлекс прокарах бързо лявата си длан над нея, но отрова нямаше, разбира се. Отровата е тромаво и непредсказуемо средство, а и малцина драгари знаеха достатъчно за метаболизма на източняците, за да могат да ме притеснят сериозно.

След като келнерът се махна, продължих:

— Искате да кажете, че трябва малко да натисна? — Затаих раздразнението си; последното нещо, което исках да ми се случи от тази страна на Портата на смъртта точно в този момент, беше Демона да загрее колко съм ядосан.

— Колкото е възможно, без да рискуваш с грешки. Но всъщност не за това поисках: знам, че се движиш толкова бързо, колкото можеш.

Знаеше, друг път. Реших, че супата е блудкова.

— Научихме нещо, което може да те интересува — продължи той.

Изчаках.

— Мелар се е сврял в Черен замък.

Погледна за реакция от моя страна и след като не видя такава, продължи:

— Магьосниците ни пробиха преди два часа и аз веднага се свързах с хората ти. Тъй че търсенето на Изток можеш да го забравиш. Причината да не го намерим толкова дълго беше, че Черен замък е почти на двеста мили от Адриланка: но ти, разбира се, знаеш това. Работиш за Мороулан, нали?

— Да работя за него? Не. Плаща ми като консултант по сигурността, нищо повече.

Той кимна. Порови малко в супата си, след което добави:

— Не изглеждаше изненадан, когато ти казах къде е.

— Много благодаря — отвърнах.

Демона ми показва, че има зъби, и вдигна чашата си за наздравица. Усмивката, според мъдреците, произлиза от по-ранна

форма на зъбене. Въпреки че тотемите им не се зъбят, джерегите го правят.

— Знаеше ли го? — попита грубо Демона.

Кимнах.

— Впечатлен съм. Бързо се движиш.

Продължих да чакам, докато си довършвах супата. Все още не разбирах защо е дошъл, но бях напълно сигурен, че не е за да ми прави комплименти за източниците ми на сведения или за да ми даде информация, която можеше да изпрати по куриер.

Той вдигна чашата си и се загледа в нея, разклати я и отпи. Шантава работа — кой знае защо, изведнъж ми напомни за Некромантката.

— Влад, струва ми се, че тук е възможно да възникне конфликт на интереси.

— Нима?

— Ами, известно е, че си приятел на Мороулан. Значи Мороулан приютива Мелар. Възможно е да се окаже, че нашите цели и неговите цели не се стичат в една посока.

Все още не казвах нищо. Сервитъорът се появи с основното ястие, пробвах и него и го започнах. Демона се престори, че не забелязва жеста ми. Аз се престорих, че не забелязвам, когато той направи същото.

След като проглътна и измърмори задължителното „колко вкусно“, той продължи:

— Нещата може да станат много неприятни за Мороулан.

— Трудно ми е да си представя как — отвърнах, — освен ако не се каните да почнете поредната война дракон — джерег. А Мелар, каквото и да е направил, едва ли струва чак толкова.

Сега дойде ред на Демона да си замълчи. Усетих, че нещо ме стегна под лъжичката. Казах бавно:

— Той не може да струва друга война дракон — джерег.

Демона все така не казваше нищо.

Поклатих глава. Наистина ли смяташе да продължи и да закове Мелар точно в замъка на Мороулан? Богове! Точно това казваше! Щеше да вдигне срещу нас всеки дракон на Драгара. Това можеше да се окаже по-лошо от предишното. Царуваха фениксите, което поставяше драконите съответно по-високо в Цикъла. Колкото по-

високо е един дом, толкова по-склонна е съдбата да го покровителства. Не знам защо е така, но е така. Демона също го знаеше.

— Защо? — попитах.

— В този момент — бавно заговори той — не мисля, че е необходимо да се започва такава война. Смятам, че може да се избегне, поради което разговарям с теб. Но ще кажа следното: ако греша, а единственият избор, който виждам, е или да оставим на Мелар да му се размине, или да започнем нова война, аз ще започна война. Защо ли? Защото ако имаме война, да, нещата ще станат лоши, много лоши, но после ще свърши. Този път знаем какво да очакваме и ще сме готови за него. О, разбира се, те ще ни уязвят. Може би тежко. Но ще се възстановим рано или късно — за няколко си хиляди години. От друга страна, ако Мелар се отърве, няма да има край. Никога. Докато съществува домът Джерег, ще трябва да се примиряваме с крадци, които кроят да оберат фондовете ни. Ще бъдем осакатени завинаги.

Очите му станаха две тънки резки и видях как стисна зъби за миг.

— Аз ни извисих след Бедствието на Ейдрон. Аз върнах един обезсърчен, съсиран дом отново в сериозния бизнес. Готов съм да видя как плодът на моя труд запада за хиляда години, десет хиляди, ако се наложи, но не желая да ни видя отслабнали завинаги.

Отпусна се назад. Помълчах да осмисля думите му. Най-лошото бе, че беше прав. Ако бях в неговото положение, сигурно щях да взема същото решение. Поклатих глава.

— Прав си — казах му, вече и аз на „ти“. — Имаме конфликт на интереси. Ако ми оставиш достатъчно време, ще си свърша работата. Но няма да ви позволя да заковете някого в Черен замък. Съжалявам, но това е положението.

Той кимна замислено.

— Колко време ще ти трябва?

— Не знам. Веднага щом напусне Черен замък, ще го хвана. Но още не съм измислил как да го накарам да напусне.

— Два дни ще стигнат ли?

Помислих.

— Може би. Може би не.

Той кимна и замълча.

Взех парче от леко клисавия хляб, за да ограба останалото от маслото с чесъна (никога не съм твърдял, че ресторантът е добър за ядене), и го попитах:

— Имаш ли идея как да се избегне войната дракон — джерег?

Той бавно поклати глава. Нямаше да ми даде повече информация за това. Махна на келнера и му плати.

— Съжалявам — каза ми, сред като сервитьорът си отиде. — Ще трябва да минем без твоето съдействие. Можеше да ни бъдеш от голяма полза. — Стана и тръгна към вратата.

Келнерът се връщаше с ресторото. Махнах му разсеяно да се разкара. И тогава ми светна. Демона трябваше да е разbral, че този изход е възможен, но искаше да ми даде шанс да се спася. О, по дяволите! Усетих как в мен се надига паника, но успях да я потисна. Нямаше да мръдна, докато не дойдеше помощ. Посегнах за контакт с Крейгар.

Келнерът не беше забелязал сигнала ми и продължаваше да върви към масата. Понечих да му махна да се разкара — и в този миг Лойош изпиця предупредително в ума ми. Почти в същия миг засякох рязко движение. Бутнах масата пред мен и посегнах за камата в същия миг, в който Лойош изхвърча от рамото ми за атака. Но също така разбрах, в същия миг, че и за двама ни е късно. Разчетът на времето беше съвършен, подготовката — професионална. Обърнах се, надявайки се поне да видя убиеца.

И точно когато се обърнах и се изправих, се чу къркорене. Вместо да замахне към мен, „келнерът“ рухна на пода. В ръката му имаше голям кухненски сатър, а от гърлото му стърчеше дръжката на кама.

Огледах се. Писъците вече започваха. Отне ми известно време, но накрая засякох Крейгар, седнал на една маса на няколко стъпки от моята. Стана и тръгна към мен. Усетих, че треперя, но не си позволих да се срина на стола преди да се уверя, че Demona е излязъл.

Нямаше го. Телохранителите му също ги нямаше, вероятно бяха излезли още преди тялото на убиеца да рухне. Умно, разбира се. Единственият негов човек тук беше мъртъв. Лойош се върна на рамото ми и го усетих как оглежда помещението, сякаш искаше да накара всеки виновен да се свие от страх. Но виновници вече нямаше. Врагът беше нанесъл най-добрия си удар и почти беше успял.

Седнах и потреперих още малко.

— Благодаря, Крейгар. Къде беше?

— Мда. Впрочем, два пъти погледна точно през мен. Както и Демона. Както и келнерите — добави той със съжаление.

— Крейгар, следващия път, когато решиш да пренебрегнеш заповедите ми, направи го.

Отвърна ми с крейгарската си усмивка.

— Влад, никога не вярвай на някой, който се нарича демон.

— Ще го запомня.

Имперската стража щеше да се появи след броени минути, но докато дойдеха, трябваше да свърша няколко неща. Минах през кухнята и влязох в задния офис. Собственикът, драгар, казваше се Нетронд, седеше зад бюрото си. Беше ми станал партньор тук, след като приех половината му собственост в замяна на доста впечатляващата сума, която ми дължеше. Нямаше сериозна причина да ме обича, но все пак...

Влязох и той ме погледна, сякаш виждаше живото превъплъщение на Смъртта. Което впрочем виждаше. Крейгар беше зад мен и застана при вратата, за да не влезе някой да помоли Нетронд да подпише поръчка за магданоз или нещо такова.

Нетронд трепереше. Добре. Аз вече бях престанал.

— Колко ти плати, мъртвецо?

(Гълт.)

— Платил? Кой?...

— Знаеш ли — заговорих му небрежно, — ти си скапан комардия, откакто те познавам. Ето докъде те докара това между другото. Е, колко ти плати?

— Н-но н-никой...

Посегнах рязко с лявата ръка и го спипах за гърлото. Устните ми се вдигнаха в класическо джерегско озъване.

— Ти си единственият освен мен, който има правото да наема хора в това заведение. Днес тук имаше нов келнер. Аз не съм го наел, значи си ти. Оказа се, че е убиец. Като келнер беше по-лош от тъпаците, които наемаш да изхвърлят пияни клиенти. Значи мисля, че главното му качество като келнер са били златните империали, които си получил, за да го наемеш. Искам да знам колко са.

Опита се да поклати глава за отрицание, но го стисках много здраво. Опита се да каже отрицанието, но затворих и тази опция. Опита се да прегълтне. Отпуснах малко, за да му го позволя. Отвори уста, отново я затвори, после я отвори и каза:

— Не знам за какво...

Открих, с известна изненада, че така и не бях приbral камата, която бях извадил при нападението. Беше хубав инструмент; повечето връх, дълга почти двайсет и пет сантиметра. Лягаше добре в ръката ми, рядкост за драгарско оръжие. Използвах я да го боцна в гърдите. Появи се малко петно кръв и се просмука през бялата му шефска униформа. Той нададе тънък писък и изглежда, щеше да припадне. Това силно ми напомни за първия ни разговор, когато го уведомих, че съм новият му партньор, и грижливо му изтъкнах какво ще се случи, ако партньорството ни не се получи. Домът му беше Джегала, но специално той имитираше текла много сполучливо.

Той кимна и успя да ми подаде кесията до себе си. Не я пипнах.

— Колко са? — попитах.

Изхъхри и каза:

— Х-хиляда златни, м-милорд.

Изсмях се късо.

— Това дори не стига да ме купят. Кой се обърна към теб? Убиецът ли беше, Демона или някое лакайче?

Той затвори очи, сякаш искаше да изчезна. Моментално щях да му услужа.

— Демона — прошепна накрая.

— Нима! Е, поласкан съм, че проявява такъв интерес към мен.

Той захленчи.

— И ти гарантира, че ще съм мъртъв, нали?

Нетронд кимна окаяно.

— И ти гарантира защита?

Той кимна отново. Поклатих тъжно глава.

Накарах Крейгар да ни телепортира в кантората. Той погледна безизразно трупа.

— Срамно, че се е самоубил нещастникът, нали?

Трябваше да се съглася.

— Стражите дойдоха ли?

— Не. Ще се появят, но никой не бърза да ги повика, пък и патрулите им избягват тоя квартал.

— Добре. Давай да се връщаме.

Той се задейства по телепорта. Погледнах трупа и му казах:

— Никога не вярвай на някой, който се нарича демон.

Стените около нас изчезнаха.

9.

„НЕ МОЖЕШ ДА СЪБЕРЕШ НЕЩО ОТНОВО, АКО ПРЕДИ ТОВА НЕ СИ ГО РАЗДЕЛИЛ“.

С годините съм си развел ритуал, през който минавам след опит да ме убият. Първо, връщам се в кантората си с най-бързото налично средство. После сядам на бюрото си и известно време гледам в една точка в празното. После ми става много, много лошо. След това дълго треперя.

Понякога, докато трае това, докато съм сам и треперя, се появява Коути и ме прибира у дома. Ако не съм ял, ме нахранва. Ако е практично, ме слага в леглото.

Това беше четвъртият път, в който за малко щяха да клъцнат опашката на годините ми до задника. Този път не беше възможно да спя, тъй като Алийра ме очакваше. След като се съвзех достатъчно, за да мога изобщо да се движа, отидох в задната стая, за да направя телепорта. Достатъчно добър магьосник съм, за да го правя сам, въпреки че обикновено не си правя този труд. Този път не ми се искаше да викам някой друг. Не че не им вярвах, но... пък може и от това да беше.

Извадих магическата си кама (евтина, купена от сергиите магическа кама, но все пак по-добра от обикновена стомана) и почнах грижливо да чертая диаграмите и символите, които изобщо не са нужни за един телепорт, но все пак помагат човек да си уталожи ума, когато има чувството, че този път магията му може да не стане както трябва.

Преди да изчезна Коути ме целуна и ми се стори, че го направи малко по-дълго от друг път. Може и да не беше така. Точно в този момент бях станал необичайно чувствителен.

Телепортът се получи гладко и ме остави в двора на замъка. Завъртях се шеметно, щом се появиах, и за малко да избълвам обяда си. Не, зад мен нямаше никой.

Закрачих към големите дървени крила на входния портал, като се оглеждах предпазливо. Вратите се разтвориха и трябаше да потисна желанието си да скоча и да залегна в страни.

„Шефе, би ли се стегнал?“

„Не“.

„Никой няма да те нападне в Черен замък“.

„И какво?“

„Тогава какъв е смисълът да се шашкаш толкова?“

„Кара ме да се чувствам по-добре“.

„Да де, но мен адски ме дразни“.

„Съжалявам“.

„Отпусни се малко, а? Ще се погрижа за теб“.

„Не че се съмнявам, но ми харесва да съм малко шашнат, става ли?“

„А бе, не си прав“.

„Грай“.

Но беше прав. Реших все пак да се поотпусна, след като кимнах на лейди Тилдра. Тя се направи, че няма нищо странно, дето я накарах да върви на пет крачки пред мен. Вярвах на лейди Тилдра, разбира се, но това отпред можеше да е някой предрешен натрапник, в края на краишата. Можеше, нали?

Озовах се пред покоите на Алийра. Лейди Тилдра ми се поклони и се разкара. Почуках и Алийра ме покани да вляза. Открехнах вратата, оставих я да се отвори широко и отстъпих в страни. Нищо не полетя към мен и рисковано надникнах вътре.

Алийра седеше на ръба на леглото и гледаше в празното. Забелязах, че както се е свила, спокойно може да извади Пътедир. Огледах предпазливо стаята.

Пристигах вътре и отместих някакъв стол, за да застана с гръб към стената. Очите на Алийра се фокусираха върху мен. Изглеждаше учудена.

— Нещо не е наред ли, Влад?

— А, не.

Тя ме погледна замислено, после — лукаво.

— Сигурен ли си?

Кимнах. Ако ми се наложеше да сваля някого от тази позиция, как щях да го направя? Я да видим...

Алийра вдигна изведнъж ръка и познах жеста за заклинание.

Скочих, превъртях се по пода и Лойош изсъска от възмущение, а Маготрепача изхвърча в ръката ми.

Но не усетих обичайния сърбеж, съпровождащ улавянето на насочена към мен магия от Маготрепача. Останах на пода. Гледах Алийра. Тя ме наблюдаваше съредоточено.

— Какво те е прихванало все пак? — попита Алийра.

— Какво беше това заклинание?

— Исках да проверя генетичното ти потекло — отвърна сухо тя.

— Мислех, че ще видя латентни гени на текла.

Рухнах. Това ме съсира окончателно. Седнах на пода и тялото ми се разтресе от смях, а сълзите потекоха по лицето ми. Алийра, сигурен съм, се мъчеше да реши дали да се разсмее с мен, или да ми помогне да се съзвезма.

Най-после се оправих, чувствах се много по-добре. Седнах на стола и си поех дъх. Изтрих сълзите от лицето си, без да спирям да се кикотя. Лойош прелетя бързо до Алийра, близна я по дясното ухо и се върна на рамото ми.

— Благодаря ти — казах. — Това ме оправи.

— Какъв беше проблемът все пак?

Поклатих глава и свих рамене.

— Преди малко някой се опита да ме убие.

Тя ме изгледа още по-озадачено.

— Е, и?

Това почти ме разби отново, но се овладях, макар и с усилие.

— Латентните ми гени на текла.

— Разбирам.

Богове! Какъв кошмар! Но вече се измъквах от него. Започнах отново да мисля делово. Най-напред трябваше да се уверя, че Мелар не е преживял това, което аз бях преживял току-що.

— Успя ли да направиш онова, което щеше да правиш на Мелар?

— попитах.

Тя кимна.

— Той усети ли го?

— Няма начин.

— Добре. И разбра ли нещо интересно?

Тя отново ме изгледа странно, точно както при появата ми.

— Влад, какво те накара да попиташ за гените му? Имам предвид, това е една моя малка специалност, но всеки си има своите малки специалности. Как ти хрумна да попиташ за това?

Свих рамене.

— Не можах да разбера нищо за миналото му и помислих, че ти би могла да научиш нещо за родителите му, което да е от полза. Такива неща не се откриват лесно, знаеш. Обикновено не срещам трудности в откриването на всичко, което ми трябва за някое лице, но това лице не е обикновено.

— Тук съм съгласна с теб! — каза тя разпалено.

— Какво значи това? Открила си нещо?

Тя ми кимна многозначително към бюфета с вина. Станах, взех бутилка айлурско десертно и я връзах. Тя я подържа малко, извъртя едно бързо заклинание да я охлади и ми я върна. Отворих я и налях. Алийра отпи от чашата си.

— Мда, наистина открих нещо.

— Сигурна си, че той не го е засякъл, нали?

— Той няма никакви защитни заклинания и всъщност беше много лесен.

— Добре. И какво?

Тя поклати глава.

— Богове, това ако не е шантаво!

— Какво? Ще ми кажеш ли най-после? Лоша си като Лойош.

„Шефе, тая изцепка си я спомни следващия път, като се изтъркаляш в леглото и намериш умряла текла на възглавницата“.

Не му обърнах внимание. Алийра не захапа стръвта. Само поклати глава с удивление.

— Влад — каза тя замислено, — той има гени на дракон.

Това го смлях.

— Сигурна ли си? Без никакви съмнения?

— Никакви. Ако бяха заделила повечко време, щяха да ти кажа и от кое разклонение на драконите. Но това не е всичко: той е кръстоска.

— Нима? — казах само.

Драгарите със смесена кръв бяха рядкост и почти никога не ги приемаха в никой дом, освен Джерег. От друга страна, им беше доста по-леко, отколкото на източняците, тъй че нямаше да се разрева за горкия Мелар.

Тя кимна.

— Със сигурност има три дома в гените си. Дракон и Дзур от една страна, и Джерег от другата.

— Хмм. Разбирам. Не знаех, че можеш да идентифицираш гените на Джерег. Мислех, че те просто са миш-маш от всички останали домове.

Тя се усмихна.

— Ако държиш наедно един миш-маш, както се изрази, достатъчно поколения, той става отличим като нещо само за себе си.

Поклатих глава.

— Все едно, всичко това е над възможностите ми. Аз дори не знам как можеш да отделиш един ген, камо ли да разбереш, че е свързан с определен дом.

Алийра сви рамене.

— Прилича на мозъчен сондаж, само дето не гледаш в ума. И разбира се, трябва да влезеш много по-надълбоко. Всъщност точно затова е толкова трудно да се засече. Всеки може да усети, че проникват в ума му, освен ако наблюдателят не е експерт, но сондирането в пръста ще го усетиш малко по-трудно.

В ума ми се появи нелепият образ с Императрицата, с кръжащия около главата ѝ Глобус, как държи един отсечен пръст и казва:

— Казвай сега в кое чекмедженце си бъркала!

Изхилих се и пропуснах следващото обяснение на Алийра.

— Извинявай, Алийра, не чух.

— Казах, че определянето на дома на едно лице изобщо не е трудно, стига да знаеш какво търсиш. Знаеш, разбира се, че всяко животно е различно и...

— Чакай малко! „Всяко животно е различно“, добре. Но ние не говорим за животни, говорим за драгари. — Пропуснах едно гадно подмятане по този повод, тъй като Алийра не изглеждаше в подходящо настроение да го преглътне.

— О, хайде, Влад — отвърна тя. — Имената на домовете не са случайност.

— Какво имаш предвид?

— Добре, например как според теб домът на Дракона е получил името си?

— Мисля, тоест винаги съм приемал, че е защото характерът ви е подобен на този на драконите. Вие сте зли, коварни като влечуги, опърничави...

— Хмм. Предполагам, че си го изпросих, ядачо на мърша. Но грешиш. След като съм от дома на Дракона, това означава, че ако се върнеш няколкостотин хиляди поколения назад, ще намериш в родословието ми истински дракони.

„И се гордееш с това?“, помислих си, но го премълчах. Но сигурно съм изглеждал толкова слисан, колкото се чувствах, защото тя каза:

— Мислех, че го знаеш.

— За пръв път го чувам, уверявам те. Да не искаш да кажеш, че например криотите произлизат от истински криоти?

Тя ме погледна изненадано.

— Не точно „произлизат“. Малко по-сложно е. Всички драгари първоначално са били една и съща порода. Но нещата се променили, когато... как да се изразя? Добре: определени, ъъ, същества, властвали някога на Драгара. Расата им се наричала дженоини. Използвали драгарската раса (и мога да добавя, източняците), като порода, над която да правят генетични експерименти. След като напуснали, драгарите се разделили на племена според естественото си родство, а домовете се оформили от това, след основаването на Империята от Кийрон Завоевателя.

Не добави „моя предтеча“, но все едно го усетих.

— Експериментите, които извършвали над драгари, включвали използването на част от дивия живот наоколо като генен извор.

Прекъснах я.

— Но драгарите не могат да се кръстосват с всички тези различни животни, нали?

— Не.

— Е, как тогава...

— Всъщност не знаем как точно е станало. Това е едно от нещата, които самата аз проучвам, но още не съм го решила.

— Какво са направили тези... дженойни?

— Дженоини.

— Добре де. Какво са направили тези дженойни на източняците?

— Въщност не сме сигурни, честно казано. Една от разпространените теории е, че са им вложили психонична способност.

— Хмм. Възхитително. Алийра, а случайно да ти е хрумвало, че драгарите и източняците първоначално може да са били една и съща раса?

— Не говори абсурди — сряза ме тя. — Драгарите и източняците не могат да се сношават помежду си. Въщност има някои теории, според които източняците не са местна порода на Драгара, а са докарани тук отнякъде от дженоините, за да ги използват като опитни животни за изпитанията си.

— „Опитни животни“?

— Да. Дали са на източняците психонични способности, равни или почти равни на тези на драгарите. После забъркали кашата с драгарите и седнали да погледат какво ще си направят двете раси една на друга.

Потръпнах.

— Мислиш ли, че тези дженоини може все още да се въртят наоколо и да ни наблюдават?

— Не — отвърна тя равнодушно. — Тях ги няма. Не всички са унищожени, но вече рядко идват на Драгара... а когато идват, не могат да господстват над нас, както е било в древността. Въщност Сетра Лавоуд преди няколко години се срази с един от тях и го унищожи.

В ума ми пробяга образ от първата ми среща със Сетра. Беше ми се сторила леко притеснена, когато каза: „Точно в момента не мога да напусна Дзур планина“. А след това изглеждаше доста изтощена, като след битка. Още една стара загадка се изясни.

— Как са били унищожени? Драгарите ли са се надигнали срещу тях?

Тя поклати глава.

— Имали са и други интереси освен генетиката. Един от тях е бил изучаването на Хаоса. Вероятно никога няма да научим как точно е станало, но по същество някакъв експеримент излязъл извън контрол, или между някои от тях е възникнал някакъв спор, или нещо си, и — бумм! И имаме Великото море на Хаоса, няколко нови богове — и няма дженоини.

Реших, че уроците по история за днес ми стигат. Не можех да отрека обаче, че ми беше интересно. Не беше моята история, но все

пак имаше нещо вълнуващо.

— Всичко това забележително напомня за случилото се на Ейдрон в по-малък мащаб. Нали знаеш, онова, дето направило Морето на Хаоса горе на север, Междуцарствието... Алийра?

Тя ме гледаше някак странно и мълчеше.

Изведнъж ми светна.

— Я чакай! Точно това е предимперското магьосничество, нали! Магьосничеството на дженойните. — Спрях и потръпнах, осъзнал последствията. — Нищо чудно, че Империята не обича някои да го изучават.

Алийра кимна.

— За да бъда по-точна, предимперското магьосничество е пряко боравене със сировия хаос: подчиняването му на нечия воля.

Потръпнах отново.

— Звучи доста опасно.

Тя сви рамене, но не каза нищо. Разбира се, сигурно го възприемаше малко по-другояче. Бащата на Алийра, доколкото знаех, беше не друг, а самият Ейдрон, който случайно изгърмял древния град Драгара и сътворил на мястото му море от хаос.

— Надявам се — рекох, — че Мороулан не се кани да увеличи творението на баща ти с още една бройка.

— Не би могъл.

— Защо не? Ако използва предимперското магьосничество...

Тя ми отвърна със сладка гримаса.

— Ще коригирам думите си. Предимперското магьосничество не е точно пряко боравене с хаоса; то е стъпка встрани. Прякото боравене е нещо съвсем друго — и точно това правеше Ейдрон. Той притежаваше умението да използва всъщност способността да създава хаос. Ако съчетаеш това с уменията на предимперското магьосничество...

— И Мороулан не притежава умението да създава хаос? Горкичкият. Как ли ще го преживее?

Алийра се изсмя.

— Не е умение, което може да се научи. Това отново ни връща към гените. Доколкото знам, единствено линията е'Кийрон от дома на Дракона съхранява тази способност: макар да се твърди, че самият Кийрон никога не я е използвал.

— Чудя се — казах аз, — как генетичното наследство взаимодейства с превъплъщението на душата.

— Странно — отговори ми Алийра е'Кийрон.

— О! Все едно, това обяснява произхода на драгарските домове. Изненадан съм, че дженоините са си губили времето да присаждат животно като джерега в някои драгари.

„А, това ще ти го върна, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

— О — отвърна Алийра. — Не са.

— А?

— Поиграли са си с джереги и са измислили как да вложат разум на човешко равнище в мозък с големината на орехче, но не са влагали джерески гени в драгари.

„Видя ли, Лойош. Трябва да си благодарен на дженоините, че...“

„Млъкни, шефе“.

— Но ти не каза ли, че...

— Джерегите са изключение. Те не са възникнали като племе както останалите.

— Как тогава?

— Добре, трябва да се върнем към дните, когато е била създадена Империята. Всъщност трябва да се върнем още по-назад. Доколкото ни е известно, първоначално съществували около трийсет различни племена драгари. Точния брой не знаем, тъй като липсват хроники от онези времена. С течение на времето много от тях измрели. Накрая останали шестнайсет племена. Е, всъщност петнайсет, плюс племето текла, което не ставало кой знае за какво.

— Измислили са земеделието — отбелязах. — Все пак е нещо.

Тя махна пренебрежително.

— Племената били призовани да се съберат, или части от всяко племе, от Кийрон Завоевателя и съюз на някои от най-добрите шамани за онова време, и те се съюзили, за да прогонят източняците от някои от по-добрите земи.

— За земеделие — напомних.

— Значи, освен племената, имало и много прокудени. Много от тях произлизали от племето на Дракона — вероятно защото драконите държали на по-високи стандарти от останалите. — Докато го казваше, отметна глава; направих се, че не забелязвам.

— Все едно — продължи тя, — имало много прокудени, повечето от които живеели на малки групи. Докато другите племена се стичали под властта на Кийрон, един бивш дракон, Доливар, успял да обедини повечето от тези независими групи — най-вече като избил всички водачи, които не били съгласни с това.

— И така, те се събрали и, предполагам повече от сарказъм, отколкото заради нещо друго, започнали да се наричат джереги — продължи тя. — Преживявали предимно покрай останалите племена — кражби, плячкосване, и после бягали. Дори си имали няколко шамана.

— А защо другите племена не са се събрали и да ги пометат? — попитах.

Тя сви рамене.

— Много от племената го искали, но на Кийрон му трябвали съгледвачи и шпиони за войната срещу съществата от Изтока, а джерегите очевидно били единствените, които можели да се справят сносно.

— Защо джерегите са се съгласили да помогнат?

— Предполагам — сухо отвърна тя, — че Доливар е решил, че е по-добре за предпочитане, отколкото да ги пометат. Срецнал се с Кийрон преди началото на Великия поход и се споразумели, че ако неговото „племе“ помогне, ще ги включат в Империята, след като войната приключи.

— Разбирам. Значи така джерегите са станали част от Цикъла. Интересно.

— Да. И това довело до убийството на Кийрон.

— Кое?

— Сделката. Усилието да бъдат принудени племената да се придържат към сделката, след като боевете приключили и останалите племена вече не виждали с какво толкова ще са им полезни джерегите. Накрая бил убит от група воини на лиорн и шамани, които решили, че той е виновен за проблемите, които джерегите донесли на Империята.

— Значи — рекох, — всичко това го дължим на Кийрон Завоевателя, а?

— На него — съгласи се тя — и на този джерегски главатар, Доливар, който преди всичко наложил сделката, а след това принудил останалите от племето си да я приемат.

— Чудно защо никога не съм чувал за тоя джерегски главатар? Не знам някой дом да е записал за него, а като те слушам, човек може да го вземе за нещо като герой.

— О, можеш да го намериш, ако поровиш повече. Знаеш по-добре от мен, че джерегите не се интересуват много от герои. Лиорните имат записи за него.

— Ти така ли си открила всичко това?

Тя поклати глава.

— Не. Повечето съм го научила от разговори със Сетра. А част от нещата ги помня, разбира се.

— Какво?

Алийра кимна.

— Сетра беше там, като Сетра. Чувам, че ѝ дават възраст около десет хиляди години. Да, но това е грешка. Намалението е двайсет пъти. Тя буквально е по-стара от Империята.

— А стига бе! Алийра, това е невъзможно! Двеста хиляди години? Това е тъпо!

— Само че го кажи на Дзур планина.

— Но... А ти? Как би могла ти да го помниш?

— Не бъди глупак, Влад. Регресия, разбира се. В моя случай — спомен от предишни животи. Да не мислиш, че превъплъщението е само някакъв мит или религиозно вярване, каквото имате вие, източняците?

Очите ѝ заблестяха странно. Мъчех се да смеля тази нова информация.

— Видяла съм го със собствените си очи... преживяла съм го... Аз бях там, Влад, когато Кийрон беше притиснат в ъгъла от бившия дракон Доливар, който му беше роден брат, преди да посрани себе си и цялото племе. Доливар беше изтезаван и след това прогонен. За това имам вина и аз, както и Сетра. Сетра трябваше да осакати йендито, но го изтърва — съзнателно. Видях, но не казах нищо. Навярно това ме прави виновна за смъртта на брат ми, по-късно. Не знам...

— Твойт брат! — Това вече беше прекалено.

— Моят брат — повтори тя. — Отначало бяхме едно семейство. Кийрон, Доливар и аз.

Извърна се с лице към мен и ушите ми забучаха. Слушах умопомрачителните ѝ приказки и не можех напълно да ги отхвърля

като брътвежи на луда или празни митове.

— Аз — каза тя — бях шаман в онзи живот и мисля, че бях добър при това. Бях шаман, а Кийрон беше воин. Той все още е там, Влад, в Пътеките на мъртвите. Говорила съм с него. Той ме позна.

— Ние тримата. Шаманът, воинът... и предателят. След като Доливар ни предаде, престанахме да го смятаме за свой брат. Беше джерег до дъното на душата си.

— Неговата душа... — въздъхна тя и гласът ѝ загълхна.

— Да — продължи след малко. — „Странно“ е най-доброто определение за начина, по който тялото взаимодейства с превъплъщението на душата. Кийрон така и не се превъплъти. Аз съм се родила в тяло, произлизашо от брата на моята душа. А ти... — Погледна ме с изражение, което не можах да разгадая, но изведнъж разбрах какво ще последва. Исках да ѝ изкрешя да не го казва, но през хилядолетията Алийра винаги беше малко по-бърза от мен. — Ти стана източник, братко.

10.

„ГРЕШКАТА НА ЕДИН Е ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ДРУГ“.

Една проклетия след друга.

Върнах се в кантората си и известно време погледът ми блуждаеше в празното. Трябваше ми известно време да се приспособя към тази нова информация. Но се оказа, че разполагам с по-малко от десет минути.

— Влад? — каза Крейгар. — Ей, Влад!

Вдигнах очи и след малко ги фокусирах върху Крейгар, който седеше срещу мен и ме гледаше притеснено.

— Какво има? — попита.

— Точно това се чудех.

— Ъ?

— Нещо не е наред ли?

— Не. Да. По дяволите, Крейгар, не знам.

— Май работата е сериозна — каза той.

— Серииозна е. Целият ми свят току-що се разсипа и още не съм го оправил.

Наведох се към него и го спипах за кожения елек.

— Само едно ще ти кажа, приятел: ако не искаш да се побъркаш, никога, ама никога, не се връзвай на задълбочен, сърден разговор с Алийра.

— Това звучи наистина сериозно.

— Да.

Помълчахме известно време. После казах:

— Крейгар?

— Да, шефе?

Прехапах устна. Никога досега не бях засягал тази тема, но...

— Как се чувстваше, когато те изритаха от дома на Дракона?

— Облекчен — отвърна той без колебание. — Защо?

Въздъхнах.

— Все едно.

Помъчих се да се отърся от унеса и мрачното настроение и почти успях.

— Крейгар, какво ти се върти в ума?

— Чудех се дали си открил нещо — отвърна той най-невинно.

„Открих ли нещо?“ — запитах се. Въпросът заотеква в главата ми и чух собствения си смях. Видях, че Крейгар ме гледа странно: загрижено. Продължих да се смея. Опитах се да спра, но не можах. Ха! Дали съм открил нещо?

Крейгар се наведе над бюрото и ме плесна веднъж — силно.

„Ей, шефе — каза Лойош. — Престани“.

Отрезвях.

„Лесно ти е да го кажеш — отвърнах му. — Не си ти научилият току-що, че някога си бил всичко, което мразиш — точно този тип личност, който най-много презираш“.

„Е, и? Да не си научил току-що, че е трябало да бъдеш тъп кретен, ако някой псевдобог не беше решил да се позабавлява малко с предците ти?“, изджавка в отговор Лойош.

Осъзнах, че има право. Обърнах се към Крейгар.

— Вече съм добре. Благодаря.

Той продължаваше да ме гледа загрижено.

— Сигурен ли си?

— Не.

Той завъртя очи.

— Страхотно. Е, стига да не те хване пак истерията, какво все пак научи?

За малко пак щеше да ме хване истерията, но се овладях, преди Крейгар да ме е зашлевил отново. Какво бях научил? Е, нямаше да му кажа това, нито онова, нито, ъъъ, другото. Какво ми оставаше тогава? О, да, разбира се.

— Научих, че Мелар е продукт на три дома — казах и му предадох тази част от разговора.

Той се замисли.

— Виж, това е интересно. Дзур, а? И дракон. Хмм. Добре, ти ако искаш, виж какво можеш да разбереш откъм страната на дзур, а аз ще поработя над драконите.

— Мисля, че ще е по-разумно да го направим обратно, след като имам някакви връзки с драконите.

Той ме изгледа съсредоточено.

— Сигурен ли си, че точно в този момент държиш да използваш тези връзки?

Помислих и кимнах.

— Добре. Аз преглеждам хрониките на дзур. Какво да търсим според теб?

— Знам ли? — отвърна той. Килна глава на една страна, като че ли замислен за нещо, освен ако не беше в психоничен контакт. Изчаках.

— Влад — каза той, — имаш ли представа какво значи да си кръстоска?

— Знаем, че не е по-лошо, отколкото да си източняк.

— Айде бе!

— Накъде биеш? Адски добре знаеш с какво трябваше да се примирявам.

— О, да, Мелар няма да има всичките ти проблеми, нито ги е имал. Но да предположим, че е наследил истинския дух на всеки дом. Имаш ли представа колко отчайващо би било за един дзур да му откажат полагащото му се място в списъците на героите на дома, ако е бил достатъчно добър, за да си го спечели? Или дракон, комуто е отказано правото да предвожда всички войски, които е компетентен да води? Единственият дом, който би го приел, сме ние, и по дяволите, Влад, дори сред джерегите ще се намерят такива, които биха го накарали да яде драконови говна. Да, Влад; твойто наистина е по-лошо, но той не може да се отърве от чувството, че е роден за нещо по-добро.

— А аз не съм ли?

— Разбираш какво искам да кажа.

— Предполагам — отстъпих аз. — Разбирам ти логиката. И накъде биеш?

На лицето му се изписа колебание.

— Не знам точно, но не може да няма някакъв ефект върху характера му.

Кимнах.

— Ще го имам предвид.

— Е, тогава да почваме.

— Добре. А, би ли се опитал да прибереш оня кристал с лицето на Мелар от Деймар? Може да ми потрябва.

— Няма проблем. За кога ще ти трябва?

— Утре сутринта ще е добре. Тая вечер мисля да си почина. Ще започна по това от утре.

Крейгар ме изгледа съчувсвено, което беше рядкост.

— Разбира се, шефе. Аз ще те заместя тук. Е, до утре.

Ядох механично и благодарих на Боговете на разума, че беше ред на Коути да готви и чисти. Не мислех, че ще мога да се оправя.

След вечерята станах и отидох в дневната. Седнах и се помързих да отсека някои неща в ума си. Доникъде не стигнах. По едно време Коути дойде и седна до мен. Дълго мълчахме.

Опитах се да отхвърля онова, което ми каза Алийра, или да го мина за съчетание от мит, глупаво суеверие и заблуда. За съжаление, звучеше твърде логично. Защо, в края на краишата, Сетра Лавоуд се бе държала толкова приятелски с мен, някакъв си джерег и източник? А Алийра явно вярваше на всичко това, иначе защо понякога се беше държала с мен почти като с равен?

Но над всичко това стоеше неотрицаемият факт, че го чувствах като истина. Това беше най-плашещото — някъде, дълбоко в мен, несъмнено в „душата“ си знаех, че казаното от Алийра е истина.

А това означаваше... какво? Че онова, което ме беше привлякло към джерег — омразата ми към драгарите — беше всъщност измама. Че презрението ми към драконите не беше чувство за превъзходство на собствената ми ценностна система над тяхната, но беше всъщност чувство за неадекватност, произтичащо отпреди: колко? Двеста хиляди години? Двеста и петдесет хиляди? Кълна се в многоставните пръсти на Вийра!

Осъзнах, че Коути държи ръката ми. Усмихнах ѝ се — малко вяло може би.

— Искаш ли да поговорим? — попита тя кротко.

Още един добър въпрос. Не бях сигурен дали искам да говоря за това, или не. Но започнах, на пресекулки, и продължих около два часа. Коути ме слушаше кротко и със съчувствие, но сякаш не се притесни особено.

— Наистина, Влад, какво значение има?

Понечих да отговоря, но тя ме спря.

— Знам. Мислел си, че си станал това, което си, благодарение на това, че си източник, и сега се чудиш. Но да си човек е само един аспект, нали? Фактът, че си бил драгар в някой по-предишен живот — всъщност в няколко може би — не променя това, което си преживял в този живот.

— Да — признах. — Не го променя. Но...

— Знам. Виж какво ще ти кажа, Влад. След като всичко това свърши и се забрави, може би след година, ще идем да поговорим със Сетра. Ще разберем повече за онова, което е станало, и може би, стига да искаш, тя ще те върне в онова време и ти ще го преживееш отново. Стига да искаш. Но междувременно го забрави. Ти си това, което си, и каквото и да те е довело дотук, е било само за добро, мен ако питаш.

Стиснах ръката ѝ благодарен, че го обсъдих с нея. Отпуснах се малко и усетих умора. Целунах пръстите ѝ.

— Благодаря ти за вечерята.

Тя повдигна вежда.

— Бас държа, че дори не помниш какво беше.

Помислих малко. Джегалски яйца? Не, това тя го прави вчера.

— Ей! Мой ред беше да готвя, нали?

Тя се ухили.

— Да, приятелче. Направих го, за да ми дължиш още едно готовене. Умна съм, нали?

— По дяволите!

Тя поклати глава насмешливо.

— С това стават, чакай да видя, някъде към двеста четиридесет и седем услуги, които ми дължиш.

— Зависи кой брои, нали?

— Нали.

Станах, без да пускам ръката ѝ. Отидохме в спалнята, където ѝ върнах услугата или тя ми направи още една, или си я направихме един на друг, зависи кой ги брои тези неща.

Слугите на лорд Келет ме пуснаха в замъка му с явна неприязнь. Не им обърнах внимание.

— Херцогът ще ви приеме в кабинета си — каза икономът. Гледаше ме отвисоко.

Протегна ръка за наметалото ми. Вместо него му дадох рапирата си. Трикът с оцеляването при битка с дзурски герой е изобщо да нямаш оръжие. Да изглеждаш колкото може по-безпомощен. Дзурските герои не обичат да се бият, когато шансовете не са против тях.

Бях горд със схемата, която ме доведе тук. Не беше нищо необично, разбира се, но беше добра, стабилна, с малък риск и с голяма вероятност за успех. И най-важното, беше много... е, в стила ми. Бях се притеснил, че срещата ми с Алийра е притъпила остротата ми, променила ме е някак, направила ме е по-неспособен да съставя и изпълня елегантен план. Изпълнението на този все още не беше завършено, но за качеството на самия замисъл вече не се тревожех.

По пътя към кабинета забелязах признания на занемареност: олющен под, пукнатини по тавана, петна по стените, където преди време навярно бяха висяли скъпи гоблени.

Икономът ме вкара в кабинета. Херцогът на Келетаран беше стар и „набит“, доколкото може да бъде „набит“ един драгар, с малко пошироки рамене от обичайното, и човек можеше да види яките мускули под ръкавите. Лицето му беше гладко (благородниците на Дзур никога не се сбръчкат, предполагам), а очите му бяха леко скосени — особеност, характерна за дома им. Веждите му бяха забележително рунтави и сигурно щеше да има буйна бяла брада, ако драгарите имаха бради. На хълбока му висеше широк меч, а на бюрото бе опрян магьоснически жезъл. Не ме покани да седна, но все пак седнах. Найдобре е някои неща да се установяват още в началото на един разговор. Забелязах, че сви устни, но само това. Добре. Точка за нашия отбор.

— Е, джерег, какво има? — попита той.

— Милорд, надявам се, че не съм ви досадил.

— Точно това направи.

— Един дребен въпрос привлече вниманието ми и се налага да поговорим.

Келет вдигна очи към иконома, който ни се поклони и излезе. След което на лицето на херцога се изписа неприязън.

— И „дребният въпрос“ несъмнено са четири хиляди златни империала.

Постарах се да изглеждам така, сякаш се старая да изглеждам изпълнен със съжаление.

— Да, милорд. Според нашите записи сумата е дължима отпреди месец. Значи, постарахме се да проявим търпение, но...

— Търпение, по дяволите! — сопна се той. — При тези лихви, които налагате, бих помислил, че ще изчакате малко човек с малки финансови затруднения.

Смях. Доколкото ми беше известно, неговите затруднения съвсем не бяха малки и едва ли щяха да приключат в близко бъдеще. Реших обаче, че няма да е дипломатично да споменавам това или да подхвърлям, че нямаше да има тези проблеми, ако можеше да владее увлечението си към камъчетата с'янг. Вместо това казах:

— С цялото ми уважение, милорд, един месец изглежда разумен срок за отсрочка. И, отново при целия ми респект, вие все пак знаехте какви са лихвите, когато ни потърсихте за помощ.

— „Потърсих ви за помощ“, както се изрази, защото... все едно. — Беше ни „потърсил за помощ“, както се изразих, защото му бяхме дали да разбере, че ако не го направи, ще се погрижим цялата Империя и домът Дзур в частност да научат, че не може да контролира страсти си към хазарта или да плаща дълговете си, когато загуби. Реномето на пропаднал комарджия сигурно беше най-лошото, което можеше да го сполети.

Свих рамене.

— Както желаете. Но независимо от всичко трябва да настоя.

— Казвам ти, просто ги нямам! — избухна той. — Какво друго да кажа? Ако го имах това злато, щях да ви го дам. Ако го раздухате това, заклевам се в имперския Феникс, че ще се обърна към Империята и ще ги уведомя за няколко известни на мен игрални дома, които не плащат данъци, и няколко заемодатели, които също не плащат данъци.

Ето, в такива случаи е много полезно да знаеш с кого си имаш работа. В повечето такива случаи щях внимателно да му обясня, че ако направи това, то тялото му ще бъде намерено до една седмица, най-вероятно зад някой евтин бардак, и ще изглежда така, сякаш е убит при бой с пиян кръчмарски кавгаджия. Прилагал съм тази техника срещу дзурски герои, при това с много добър ефект. Плаши ги не идеята, че ще бъдат убити, а това, че хората ще си помислят, че са убити при кръчмарска свада от някой безименен текла.

Знаех, че това щеше да изплаши Келет, но също така щеше да предизвика у него убийствен гняв, а фактът, че съм „невъоръжен и безпомощен“ можеше и да не го спре. Също тъй, ако не ме убиеше на място, то със сигурност щеше да изпълни заплахата си да се обърне към Империята. Явно тук бе нужен различен подход.

— О, хайде моля ви, лорд Келет — казах. — Какво би причинило това на реномето ви?

— Във всеки случай нищо повече от това, което би му причинило, ако разгласите състоянието на финансите ми затова, че не съм ви платил кръвнината.

Дзурите са склонни да използват някои термини доста безотговорно, но не го поправих. Отвърнах му с въздышка „търпелив човек, който много иска да услужи, но почти са го отчаяли“.

— Колко време ви трябва?

— Още месец, може би два.

Поклатих тъжно глава.

— Опасявам се, че това е съвсем невъзможно. Предполагам, че трябва просто да се обърна към Империята. Което значи, че един-два от игралните ни домове ще трябва да си намерят други места и някои заемодатели ще трябва да излязат в кратка отпуска, но ви уверявам, че това изобщо няма да ни засегне толкова, колкото ще засегне вас.

Станах, поклоних се ниско и тръгнах да си излизам. Той не стана да ме изпрати, което според мен беше невъзпитано, но разбираемо при тези обстоятелства. Малко преди ръката ми да пипне бравата, спрях и се обърнах.

— Освен ако...

— Освен ако какво? — попита той недоверчиво.

— Ами — изльгах, — току-що ми хрумна, че има нещо, в което можете да mi помогнете.

Той ме изгледа дълго и навъсено; мъчеше се да отгадне що за игра му играя. Лицето ми остана безизразно. Ако бях искал да знае правилата, щях да му ги дам в писмен вид.

— И какво е то?

— Търся малко информация, която включва историята на вашия дом. Бих могъл да я намеря и сам, предполагам, но ще иска малко работа, която не ми се върши. Сигурен съм, че е възможно вие да я

намерите. Всъщност може би вече го знаете. Ако ми помогнете, ще съм ви много признателен.

Все още беше подозрителен, но в същото време тонът му стана нетърпелив.

— И в каква форма — попита той — ще се изрази тази „признателност“?

Престорих се, че обмислям.

— Мисля, че мога да ви уредя два месеца отсрочка. Всъщност дори бих отишъл дотам, че да замразим лихвата: стига да можете да ми намерите тази информация достатъчно бързо.

Той захапа горната си устна. Уж мислеше, но разбрах, че се е хванал. Шансът беше твърде добър, за да го подмине. Точно така го бях замислил.

— Какво точно искате да знаете? — попита накрая.

Бръкнах в един от вътрешните джобове на наметалото си и извадих малкия кристал, върнат ми от Деймар. Съредоточих се и лицето на Мелар се появи. Показах му го.

— Това лице — казах. — Познавате ли го, или можете ли да разберете кой е той, каква връзка има с дома Дзур, или кои са родителите му? Всичко, което можете да откриете, ще ми е от полза. Знаем, че има някаква връзка с дома ви. Всъщност може да се види в лицето му, ако го огледате внимателно.

Веднага щом видя Мелар, Келет пребледня. Реакцията му не ме изненада. Келет го познаваше. Извърна очи и устните му се стегнаха в тънка черта.

— Кой е той? — попитах.

— Боя се — отвърна Келет, — че не мога да ви помогна.

Въпросът в този момент беше „Да натисна ли?“, или по-точно „Колко да натисна?“ Всъщност беше „Как да натисна?“ Реших да продължа играта, която бях започнал.

Свих рамене и си прибрах кристала.

— Съжалявам, че чувам това — казах. — Както желаете. Не се съмнявам, че имате сериозни причини да не желаете да споделите информацията си. Все пак жалко, че доброто ви име ще трябва да бъде опозорено. — Обърнах се отново към изхода.

— Почакайте, аз...

Извърнах се към него. От това въртене още малко и щеше да ми се завие свят. Той като че ли се бореше със себе си. Престанах да се тревожа; беше ми ясно чия страна печели.

Лицето му се беше сгърчило от гняв.

— Проклети да сте, джерег! — възкликна той. — Не можете да ми причините това!

Нищо не можеше да се отговори, разбира се, на тази очевадно погрешна преценка на позициите ни. Изчаках търпеливо.

Той се отпусна съкрушено в стола си и скри лице в шепите си:

— Името му — проговори накрая — е Лерет. Не знам откъде е дошъл, нито кои са родителите му. Появи се преди дванайсет години и се присъедини към нашия дом.

— Присъеднил се към вашия дом? Как може някой да се присъедини към дома Дзур? — Това беше стъписващо. Досега мислех, че само джерег позволяват на други да си купят титла.

Лорд Келет ме изгледа, сякаш се канеше да ме захапе. Изведнъж си спомних твърдението на Алийра, че Господарите на дзур произлизат от части от истински дзур. Вече можех да го повярвам.

— За да се присъединиш към дома Дзур — заобяснява ми той с най-злокобния тон, който бях чувал, — трябва да надвиеш в честен двубой седемнайсет шампиони, избрани от дома. — Погледът му изведнъж помръкна. — Аз бях четиринайсетият. Той е единственият, за когото съм чувал, че е успял, от Междуцарствието насам.

Свих рамене.

— Значи, станал е Господар на дзур. Не разбирам какво толкова тайно има в това.

— По-късно научихме — каза Келет — нещо за произхода му. Оказа се, че е със смесена кръв. Мелез.

— Е, да — провлякох, — разбирам, че това може да е малко притеснително, но...

— А след това — прекъсна ме той, — след като беше дзур само две години, той просто се отказа от всичките си титли и се присъедини към дома Джерег. Можете ли да разберете какво означава това? Той ни се подигра! Някакъв си мелез може да победи най-добрите от дома Дзур, а след това решава да зареже всичко... — Млъкна и потръпна.

Замислих се. Този Лерет трябваше да е адски добър с меча.

— Странно — промълвих, — че изобщо не съм чувал за този инцидент. А проучвах това лице много задълбочено.

— Домът го пазеше в тайна — каза Келет. — Лерет ни се закани, че цялата Империя ще научи за случилото се, ако бъде убит или ако някой дзур се опита да му навреди. Не бихме могли да го преживеем.

Изпитах внезапно желание да се разсмея гръмко, но го овладях по здравословни причини. Това типче, Мелар или Лерет, или какъвто беше там, започваше да ми харесва. Значи през последните дванайсет години беше държал целия Дом на героите за топките. Двете най-важни неща за дома Дзур, както и за всеки отделен Господар на дзур, са честта и доброто име. А този Мелар беше успял да отиграе едното срещу другото.

— Какво става, ако го убие някой друг? — попитах.

— Трябва да се надяваме, че ще изглежда като нещастен случай — отвърна той.

Поклатих глава и станах.

— Е, благодаря. Дадохте ми каквото ми трябваше. Можете да забравите плащането на заема в следващите два месеца, както и лихвата. Ще уредя подробностите. И ако ви трябва помощ за нещо, просто ми се обадете. Дължник съм ви.

Той кимна унило.

Оставих го и си прибрах оръжието от слугата.

Излязох от замъка. Мислех. Мелар нямаше да е лесен. Беше надвил най-добрите воини на дома Дзур, беше изиграл най-добрите мозъци на дома Джерег и бе застрашил честта на дома Дракон.

Поклатих тъжно глава. Не, тая работа нямаше да е лека. След което ми светна още нещо. Ако успеех в това, щях да ядосам доста много Господари на дзур. И ако разберяха кой точно го е убил, нямаше да чакат за доказателства като Империята. Това също не ме зарадва особено.

Лойош ме сдъвка имперски затова, че не съм го взел със себе си, но повечето му дрънканици минаха покрай ушите ми. Крейгар ми докладва какво е научил: нищо.

— Намерих няколко слуги, които са работили в архивите на драконите — каза той. — Не знаят нищо.

- Какво ще кажеш за някои, които още работят?
- Не искат да говорят.
- Хм. Много лошо.
- Мда. Но си навлякох драконовите доспехи и посетих една лейди от дома, която се съгласи да проучи каквото може.
- Но и там не получи нищо, нали?
- Е, не бих се изразил точно така.
- Мм? Аа.
- А ти?

Описах му с голямо удоволствие какво съм разбрал, тъй като в тази част от работата рядко се оказвах по-добрият.

Той грижливо си записа всичко и накрая каза:

— Знаеш ли, Влад, никой не се събужда някоя сутрин и не открива, че може да си извоюва с бой място в дома Дзур. Доста трябва да е поработил над това.

— Логично.

— Така. Значи това ми дава нещо за работа. Ще почна проверка от тази гледна точка.

— Мислиш ли, че ще помогне?

— Кой знае? Щом е бил толкова добър, че да влезе в Дзур, значи се е обучавал някъде. Ще видя какво мога да намеря.

— Добре. Между другото, притеснява ме още нещо.

— Какво?

— Защо?

Крейгар помълча малко.

— Мога да измисля две причини. Първо, може да е поискал да стане част от дома, защото е чувствал, че е в правото му, а после е разбрал, че не му върши работа: че се държат с него като преди или че просто не му харесва.

— Логично. А другата?

— Другата възможност е, че е искал нещо и е трябало да бъде дзур, за да го получи. А след като го е получил, не е било нужно повече да остава в дома.

Реших, че и това е логично.

— Що за „нещо“ би могло да е? — попитах.

— Не знам. Но ако е това, смятам, ще е адски добре да го разберем.

Крейгар се отпусна в стола си и ме загледа съсредоточено. Сигурно се притесняваше заради вчера. Замълчах си; по-добре беше той сам да прецени дали съм добре. Бях си добре, нали? Понааблюдавах се малко. Изглеждах добре. Странно.

Отърсих се от досадното чувство.

— Е, добре — казах му. — Започвай проверките. И ми се обади, щом разбереш нещо.

Той кимна.

— Знаеш ли, днес чух нещо интересно.

— О? Какво?

— Един от хората ми се беше раздрънкал и го чух да казва, че според приятелката му нещо в съвета не било наред.

Изведнъж ми прилоша.

— В какъв смисъл?

— Не знаела, но смятала, че било доста голям проблем. И освен това споменала името на Мелар.

Знаех какво означава това, разбира се. Не ни оставаше много време. Може би ден, може би — два. Най-много три. После щеше да е много късно. Демона със сигурност вече чуваше подобни слухове. Какво щеше да направи? Да се опита да се добере до Мелар, разбира се. А аз? Щеше ли отново да направи опит срещу мен? А Крейгар? Или, между другото, Коути? Обикновено никой нямаше да се интересува от тях, тъй като аз бях отгоре. Но дали Демона нямаше сега да опита с тях, за да се добере до мен?

— Мамка му.

Крейгар се съгласи с чувствата ми.

— Крейгар, знаеш ли коя е приятелката на тоя твой човек?

Той кимна.

— Магьосница. Лявата ръка. Компетентна.

— Добре — казах. — Убий я.

Той кимна отново.

Станах и свалих наметалото си. Проснах го върху бюрото и започнах да вадя разни неща от него, както и от различни места по тялото ми.

— Би ли слязъл долу в арсенала и да ми донесеш обичайната колекция? Да взема да свърша нещо полезно, докато си приказваме.

Той кимна и излезе. Намерих в ъгъла един празен сандък и започнах да прибирам извадените оръжия.

„Все още ли си готов да ме браниш, Лойош?“

„Все някой трябва да го прави, шефе“.

Той литна от перваза и кацна на дясното ми рамо. Почесах го под брадичката с дясната си ръка, при което китката ми се изравни с очите. Златният Маготрепач, плътно увит под лакътя ми, блесна на светлината. Хранех надежда, че тази верига ще може да ме опази срещу всяка магия, на която можех да се натъкна; а останалите оръжия при правилна употреба ми даваха шанс да се справя с всеки, който ми излезе с обикновено острие. Но всичко зависеше от това да бъда предупреден навреме.

И като на професионален убиец, едно нещо непрекъснато се въртеше в главата ми: с достатъчно умение и при подходящ момент всеки може да бъде убит. Всеки. Голямата ми надежда и големият ми страх, всичко се завъртя в едно.

Извадих една кама от сандъчето пред мен и проверих острието й. Сандъче? Вдигнах очи и видях, че Крейгар се е върнал.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш как го правиш това?

Той се усмихна и поклати насмешливо глава. Изгледах го. Не разбрах нищо ново. Крейгар изглеждаше точно толкова среден драгар, колкото можеше да бъде. Извисяваше се на около седем стъпки. Косата му бе светлокафява, над мършаво Ѹгловато лице над мършаво Ѹгловато тяло. Ушите му бяха съвсем леко заострени. Неокосмено лице (причината, поради която аз си бях пуснал мустаци), но като изключим това, беше трудно да различиш драгар от човек, само като го гледаш в лицето.

— Как? — повторих.

Той повдигна вежди.

— Наистина ли държиш да разбереш?

— Наистина ли държиш да ми го кажеш?

Той сви рамене.

— Често казано, не знам. Не го правя съзнателно. Хората просто не ме забелязват. Точно затова от мен не се получи Господар на дракони. Ще заповядам нещо в разгара на битката, и никой няма да ми обърне внимание. Това ми създаде толкова главоболия, че накрая им

казах на всички да вземат да се хвърлят от Пропадите при Портата на смъртта.

Кимнах и не казах нищо. Знаех, че последното беше лъжа. Не беше напуснал сам дома на Дракона; бяха го изгонили. Знаех го и той знаеше, че го знам. Но предпочиташе тази версия, така че я приех.

По дяволите, и аз си имах стари рани, които не исках Крейгар да зачовърка. Трудно можех да му се сърдя, че държи своята далече от мен.

Погледнах камата, която още държах, проверих острието и баланса и я пъхнах в обърнатата кания с пружина под лявата си мишница.

— Мисля си — каза Крейгар, сменяйки темата, — че Мелар не бива да разбере, че си замесен в това, преди да се наложи.

— Мислиш ли, че ще тръгне да ме преследва?

— Сигурно. Той трябва да си има вече нещо като организация. Повечето ще е пръсната или в процес на пръскане, но трябва да има няколко лични приятели, готови да му свършат работа.

Кимнах.

— Не съм се канел да пускам обява.

— Знам. Нещо обаче да си измислил около проблема с разкарването му от Черен замък?

Сложих още една кама в сандъчето „употребявани вещи“. Избрах й заместничка, проверих я и я напъхах във външния прорез на наметалото, където щеше да е лявата ми ръка. Проверих изваждането и смазах острието. Раздвижих я в канията и продължих:

— Не. Все още нищо не ми е хрумнало, честно. Още работя по въпроса. Предполагам, че и ти не си?

— Не съм. Това си е твоя работа.

— Куп благодарности.

Проверих баланса на всяка от стреличките за хвърляне и ги намазах с личната си комбинация от кръвна, мускулна и нервна отрова. Оставил ги настрана да изсъхнат, разкарах „използваните“ и погледнах шурикена.

— Първоначалната ми идея — заговорих — беше да го убедя, че сме престанали да го търсим и след това може би да му спретна нещо като привлекателно на вид измъкване. За жалост, не мисля, че мога

да го направя за три дни. По дяволите, мразя да работя с ограничени срокове!

— Сигурен съм, че Мелар ужасно ще съжали, ако чуе това.

Помислих малко.

— Может пък и да съжали. Мисля да го попитам.

— Какво?

— Бих искал да го видя лично, да поговоря с него, да разбера какво представлява. Всъщност все още не знам достатъчно за него.

— Тя си луд! Току-що се разбрахме, че е добре да си по-далече от него до последния момент. Така ще го предупредиш, че си тръгнал по дирите му, и ще го накараш да бъде нащрек!

— Дали ще се сети? Я помисли. Той би трябало да знае, че работя за Мороулан. Вече трябва да знае, че Мороулан иска да го разкара, и вероятно очаква визита от охраната му. А и да подозира, че го дебна, какво? Да, губим изненадата, но той все едно няма да напусне Черен замък преди да е готов или преди Мороулан да го изрита. Тъй че какво ще направи?

— Не може да ме убие в Черен замък по същата причина, поради която и аз не мога да го убия там — продължих. — Ако предположи, че аз съм този, който трябва да го ликвидира, ще предположи, че му го разкривам, за да духне, и просто ще се зарови още по-дълбоко отпреди.

— Точно това не искаме — подчертава Крейгар.

Свих рамене.

— Щом трябва да го накараме да напусне, трябва да излезем с нещо достатъчно шантаво и хитро, за да го принудим да се разкара, колкото и да му се иска да остане. Тъй или иначе, ще е все едно.

Крейгар помисли малко и кимна.

— Добре, изглежда разумно. Да дойда ли с теб?

— Не, благодаря. Поддържай нещата тук и продължавай да работиш по миналото на Мелар. Лойош ще ме пази. Обеща ми.

11.

„КОГА НЕВИННИТЕ И ПРАВЕДНИТЕ ГИНАТ, САМИТЕ БОГОВЕ КРЕЩЯТ ЗА МЪСТ“.

Казват, че банкетната зала на Черен замък никога не е оставала празна, откакто е построен, преди повече от триста години. Казват също така, че там са се провеждали повече дуели, отколкото на площад Кийрон пред Имперския дворец.

Телепортирате се приблизително в центъра на двора на Черен замък. Пристъпвате, огромните двойни врати на цитаделата се разтварят пред вас и първото, което зърват очите ви от вътрешността на замъка, е сумрачно осветен коридор, в който е очертана фигурата на лейди Тилдра, като „Стражът“, онази фигура, дето стои неподвижно над Пропадите при Портата на смъртта, с лице вперено към Пътеките на мъртвите, където реалното става измислено... до известна степен.

Лейди Тилдра ви се покланя. Покланя ви се точно толкова, колкото се полага на вашия дом и ранг, и ви поздравява по име, независимо дали ви познава, или не. Казва ви думи, от които се чувствате добре дошъл, все едно дали мисията ви е приятелска, или враждебна. После, стига това да е желанието ви, бивате придружен до банкетната зала. Изкачвате се по дълго черно мраморно стълбище. Стъпалата са удобни, ако сте човек, малко ниски (сиреч елегантни), ако сте драгар. Дълги, виещи се на спирала са тези стълби. По стената има запалени светилници, на чиято светлина изпъкват багрите на живописни платна, показващи дългата, драматична, тръгваща понякога в странна посока история на Империята на Драгара.

Ето тук една, сътворена от Некромантката (не знаехте, че се занимава с живопис, нали?), изобразяваща ранен дракон; змийската глава и шия са се увили около чедото му, а очите са вторачени във вас и ви късат душата. Тук пък — друга, от анонимен лиорн, показваща Кийрон Завоевателя в разгорещен дебат с шаманите — с огромния му меч. Хитро, а?

Най-горе може да погледнете надясно и да видите вратите на същинската трапезария. Но ако завиете наляво, скоро ще се озовете пред голяма двукрила врата, широко отворена. Там винаги има страж, понякога — двама. Като надникнете вътре, залата ви се открива малко по малко. Първо забелязвате картината, изпълваща целия таван: представлява панорамно изображение на Третата обсада на Дзур планина, направена е не от кой да е, а от самия Катана е'М'арчала. Разглеждането ѝ и проследяването на детайлите от стена до стена ще ви даде представа колко огромна всъщност е залата. Стените са направени от черен мрамор с тънки сребърни жилки. Помещението е тъмно, но кой знае как, виждането вътре никога не е проблем.

Едва тогава забелязвате народа вътре. Тук винаги е тъпкано. Масите по краищата, където се поднася храната и пиенето, са крайната точка на безкрайна човешка миграция, ако мога да се изразя така. В другия край на залата отново имаме двукрила врата, извеждаща към тераса. По другите стени има по-малки врати, водещи до частни помещения, където можете да заведете някой невинен глупак, на когото да разкажете биографията си, ако предпочитате, или да попитате някой драконски пълководец дали всъщност е планирал през цялото време онази последна контраатака.

Алийра често използва тези стаи. Мороулан — рядко. Аз — никога.

„Знаеш ли, шефе, това място си е проклет зверилник“.

„Много вярно, мое чудесно джерегче“.

„О, днес хитреем нещо, а? Май има защо“.

Запробивах си път с лакти през тълпата, като кимах на познати и се зъбех на врагове. Сетра Лавоуд ме забеляза и си побъбрихме няколко минути — ей така, за нищо определено. Всъщност не знаех как да се държа вече с нея, затова прекъснах разговора. Тя ми отвърна с целувка „топла, въпреки студенината ти“ по бузата; или знаеше, или го подозираше, но си замълча.

Разменихме си учтиви усмивки с Некромантката, която след това отново насочи вниманието си към благородника орка, с когото се заяждаше.

„Кълна се в Глобуса, шефе; в това проклето място има повече превъплъщенци, отколкото живи“.

Хвърлих един хладен поглед на Магьосничката в зелено и тя ми го върна. Кимнах небрежно на Сетра Младшата и се огледах.

В единия ъгъл на помещението тълпата беше отворила място за един дзур и един дракон, които си хвърляха лути оскърбления в подготовка да започнат да се дялкат един друг. Наблизо стоеше един от магьосниците-гардове на Мороулан, мяташе по тях заклинания, предназначени да ги опазят от сериозни увреждания по главата, и им изреждаше алинеите от Закона на Замъка, засягащи дуелите.

Продължих да оглеждам, докато не забелязах един от хората по сигурността на Мороулан. Засякох погледа му, кимнах и той ми отвърна с кимване. Понесе се бавно към мен. Забелязах, че се справя много добре — придвижваше се през тълпата, без да притеснява никого и без да създава впечатление, че се е запътил точно в определена посока. Хубаво. Отбелязах си точка за него.

— Виждал ли си лорд Мелар? — попита го, след като се озова пред мен.

Той кимна.

— Държа го подоко. Трябва да е в ъгъла за дегустация на вино.

Докато говорехме, не спирахме да се усмихваме — най-случайна среща между бегли познати.

— Благодаря.

— Да чакам ли неприятности?

— Винаги. Но не непременно в този момент. Просто бъди нащрек.

— Винаги.

— Мороулан тук ли е в момента? Не го виждам.

— И аз. Мисля, че е в библиотеката.

— Добре.

Тръгнах към дегустацията на вино.

Оглеждах в едната посока, Лойош — в другата. Возеше се на дясното ми рамо, сякаш се канеше да скочи върху всеки, който си позволи да подхвърли забележка какво търси тук. Той пръв забеляза Мелар.

„Ето го, шефе“.

„А? Къде?“

„До стената — видя ли го?“

„О, да. Благодаря“.

Приближих бавно, като го измервах с поглед. Трудно беше да се забележи, защото в него нямаше нищо особено забележително. Беше малко под седем стъпки. Косата му беше тъмнокафява и донякъде къдрава, падаше малко над раменете му. Предполагам, че някоя драгарка щеше да го сметне за чаровен, но не особено. Нещо джерегско се изльчваше от него: крътък, сдържан и много нащрек. Много опасен. Успях да разчета у него знака: „Не се забърквай с мен“.

Говореше с някакъв благородник от дома на Ястреба, когото не познавах и който почти със сигурност не забелязваше, че докато му говори, Мелар непрекъснато оглежда тълпата, може би несъзнателно дори, стегнат, като... Ето, че ме забеляза.

Докато се приближавах, погледите ни за миг се срещнаха и усетих, че очите му ме оглеждат много внимателно. Зачудих се колко оръжия и разни други „сечива“ е забелязал по мен. Доста, разбира се. И естествено не всички. Спрях пред него.

— Граф Мелар — казах. — Как сте? Аз съм Владимир Талтош.

Кимна ми. Отвърнах със сдържан поклон. Господарят на ястребите се извърна, щом чу гласа ми, видя, че съм източник, и се навъси. Обърна се към Мелар.

— Мороулан, изглежда, напоследък кани кого ли не.

Мелар сви рамене и се усмихна леко.

Ястребът му се поклони и се обърна.

— Може би по-късно, милорд.

— Да. За мен беше удоволствие да се срещнем, милорд.

Мелар се обърна към мен.

— Баронет, нали?

Кимнах и казах:

— Надявам се, че не прекъснах нещо важно.

— Ни най-малко.

Това щеше да е по-различно от срещата ми с Господаря на дзур, Келет. За разлика от него, Мелар знаеше всички правила. Беше споменал титлата ми само за да ми докаже, че знае кой съм — намеквайки, че може би ще е безопасно да му кажа повече. Аз също знаех как се играе играта.

В други отношения обаче този разговор щеше да е странен. Първо, просто не ми е в навика да разговарям с хора, които предстои да закова. Преди да съм готов, не искам изобщо да се доближавам до

тях. Нямам никакво желание да давам на обекта си каквото и да било данни кой съм или какво съм, дори и да осъзнава, че скоро ще се окажа неговият екзекутор.

Но това беше различно. Трябаше да го накарам сам да се прецака. Това означаваше, че трябаше да разбера за кучия му син повече, отколкото за който и да било друг обект в кариерата ми. И за капак, знаех за него по-малко, отколкото за всеки друг, с когото се бях захващал.

Тъй че трябаше да разбера някои неща за него, а той, несъмнено, щеше да иска да разбере някои неща за мен; най-малкото — какво търся тук. Премислих и отхвърлих десетина начални гамбита, преди да се спра на един.

— Разбрах от лорд Мороулан, че сте му доставили книга, която го интересува.

— Да. Каза ли ви за какво се отнася?

— Не в подробности. Надявам се, че е останал доволен.

— Така ми се стори.

— Хубаво. Винаги е хубаво да се помага на хората.

— Така е, нали?

— Между другото, как сте се сдобили с този том? Разбрах, че е много рядък и е трудно да се намери.

Той се усмихна.

— Изненадан съм, че Мороулан се интересува — отвърна ми и това ми подсказа нещо. Не много, може би, но потвърждаваше, че той знае, че работя за Мороулан. Това го прибираме в папката.

— Не е питал той — отвърнах. — Просто ми стана любопитно.

Събеседникът ми кимна и усмивката отново пробяга на устните му.

Известно време си поговорихме за дребни неща, като всеки от двамата изчакваше другия да разкрие доколко разбира от гамбита с научаването какво знае другият. След малко реших, че той няма да е първият. Беше този, който имаше повече да губи, така че...

— Разбирам, че Алийра ви се е представила.

Той като че ли се изненада от обрата на разговора.

— Да, запознахме се.

— Доста забележителна е, нали?

— Нима? В какъв смисъл?

Свих рамене.

— Доста е умна за Господар на дракони.

— Не бях забелязал. На мен ми се стори доста суетна.

Добре! Освен ако не беше много по-хитър, отколкото му се полагаше, или адски добър лъжец (което беше възможно), не бе забелязал, че тя го е омагьосала, докато е говорила с него. Това ми подсказа нещо за нивото на чародейството му — не можеше да се сравни с нейното.

— Така ли? За какво си говорихте?

— О, нищо особено всъщност. Учтивости.

— Какво пък, това все пак е нещо, нали? Колко Господари на дракони познавате, които ще си разменят учтивости с един джерег?

— Може би. От друга страна, разбира се, тя може да се е опитвала да разбере нещо за мен.

— Какво ви кара да мислите така?

— Не казах, че мисля така, а просто, че би могла. На мен самия ми стана чудно какви мотиви би могла да има, за да ме проучва.

— Мога да си представя. Макар че не съм забелязал драконите да са склонни към притворство. Изглеждаше ли нещо подразнена от вас?

Можех да си представя как работи умът му. Колко, мислеше си той, мога да кажа на този тип, с надеждата да измъкна информация от него? Не можеше да рискува с лъжа, която мога да различа, защото нямаше повече да съм му от полза, а всъщност не можеше да разбере колко точно зная. И двамата играехме една и съща игра, и всеки от нас можеше да постави границите ѝ. Колко искаше да разбере? Колко държеше да го разбере? Доколко беше притеснен?

— Не външно — каза накрая той, — но все пак останах с впечатлението, че може би не ѝ харесвам. Съсиах си целия ден, да ви кажа право.

Засмях се учтиво.

— Някаква представа защо?

Този път прекалих. Видях как се затвори в себе си.

— Никаква.

Добре. Значи аз получих малко и той получи малко. Кой от двамата бе получил повече щеше да се разбере по това кой от нас щеше да остане жив, след като всичко свърши.

„Е, Лойош, ти откри ли нещо?“

„Повече от теб, шефе“.

„О? И какво по-точно?“

В ума ми се появиха два образа.

„Тия двамата. Наблюдаваха ви през цялото време само от няколко стъпки“.

„О, нима? Значи си има лична охрана, а?“

„Поне двама. Изненадан ли си?“

„Не бих казал. Изненадан съм само, че не ги засякох“.

„Предполагам, че са доста добри“.

„Да. Благодаря ти, между другото“.

„Няма проблем. Добре е все пак един от двама ни да стои буден“.

Излязох от банкетната зала и заобмислях следващия си ход. Да видим. Всъщност трябваше да потърся Мороулан. Но най-напред трябваше да поговоря с някой от сигурността и да се разпоредя да проучат ония двама охранители. Исках да понауча нещо за тях, преди да съм се изправил насреща им по някой важен въпрос.

Дежурният офицер по сигурността на Мороулан имаше кабинет на няколко врати от библиотеката. Влязох, без да чукам — характерът на работата ми ме поставяше малко над охранителите.

Лицето, което вдигна очи към мен, щом влязох, се казваше Улирон и трябваше да е дежурен следващата смяна, не тази.

— Какво правиш тук? — попитах. — Къде е Фентор?

Той сви рамене.

— Поиска този път аз да взема смяната му, а той — моята.

Сигурно има някаква работа.

Това ме притесни и попитах:

— Често ли го правите?

— Ами — той ме изгледа озадачено — нали двамата с Мороулан казахте, че можем да се въртим от време на време, и тая смяна го направихме.

— Но често ли го правите?

— Не, не бих казал. Има ли значение?

— Не знам. Мълкни малко. Искам да помисля.

Фентор беше цалмот и служеше в силите по сигурността на Мороулан вече над петдесет години. Трудно беше да си представя, че

се е оставил да го спипат, но това можеше да притесни всеки. Защо? Какво искаха?

Другото, което не можех да си обясня, беше защо реагирах толкова силно на това разместване. Вярно, идваше в неподходящ момент, но бяха го правили и преди. Почти го пренебрегнах, но бях научил нещо за собствените си предчувства: единствените случаи, когато се оказваха смислени, беше, когато ги пренебрегнех.

Седнах на ръба на бюрото и се помъчих да подредя всичко в главата си. В това имаше нещо сериозно; трябваше да има. Извадих една кама и започнах да я въртя в ръцете си.

„Ти до какъв извод стигаш от това, Лойош?“

„До никакъв, шефе. Защо смяташ, че нещо не е наред?“

„Не знам. Просто защото редът е нарушен точно сега, когато знаем, че Демона иска да се добере до Мелар, и че фактът, че Мелар се подвизава в Черен замък, няма да го спре“.

„Смяташ, че това може да е удар по Мелар?“

„Или подготовката за него. Не знам. Притеснен съм“.

„Но Демона не каза ли, че не е необходимо да се започва война? Каза, че може да бъде «заобиколена»“.

„Да, каза. Не съм го забравил. Просто не искам да видя как може да го направи...“

Спрях се. В този момент ми стана много ясно как би могъл да го направи. Точно затова, разбира се, Демона се беше опитал да се домогне до сътрудничеството ми и след това да ме убие, понеже му отказах. Мамка му.

Не исках да губя време да тичам по коридора. Посегнах за контакт с Мороулан. Твърде вероятно беше вече да е късно, разбира се, но може би не беше. Ако успеех да се свържа с него, щях да се опитам да го убедя да не напуска Черен замък при никакви обстоятелства. Трябваше да... Осъзнах, че не мога да стигна до ума му.

Усетих, че превключвам на автоматичен режим — когато мозъкът ми започва да действа сам и само ме уведомява какво да направя по-нататък. Съсредоточих се към Алийра и получих контакт.

„Да, Влад? Какво има?“

„Мороулан. Не мога да го достигна, а е спешно. Можеш ли да го намериш с Пътедир?“

„Какво е станало, Влад?“

„Ако побързаме, може би ще успеем да го намерим, преди да са го направили непресъживим“.

Ехoto на мислите още не беше загълхнало в главата ми, която тя се озова пред мен, с извадения от ножницата Пътедир в ръка. Чух ахкане зад себе си и си спомних за Улирон.

— Ти пази цитаделата — му казах. — И се моли.

Прибрах камата си в канията. Исках и двете ми ръце да са свободни. Когато не знам на какво ще се натъкна, смятам ръцете си за по-подвижни от всяко оръжие. Искаше ми се да развия Маготрепача и да го държа в готовност, но не го направих. Така си беше по-добре.

Алийра се беше съсредоточила и видях, че Пътедир започна да излъчва меко зелено сияние. Ей това не можех да понасям — да си седя така на място, готов да направя нещо, но да чакам някой друг да приключи, преди да мога да се задействам. Огледах Пътедир. Зеленото проблясващо по цялото му твърдо черно острие. Пътедир беше късо оръжие в сравнение с повечето мечове и саби, използвани от Господарите на дракони. Беше едновременно по-къс и по-тежък от рапирите, които предпочитах, но в ръцете на Алийра изглеждаше лек и гъвкав. И, разбира се, беше Велико оръжие.

Какво представлява едно Велико оръжие ли? Добър въпрос. Същото се чудех и аз, докато гледах как Алийра се съсредоточава, очите ѝ — и двете на цепки, а дланта ѝ здраво стисната пулсирация меч.

Доколкото стигат познанията ми, става дума за следното: моргантското оръжие, направено от малката загадъчна раса, наречена сериоли, обитаваща джунглите и планините на Драгара, е способно да унищожи душата на този, когото убие. Всички моргантски оръжия са страни и плашещи изделия, надарени с някакъв усет към чуждо съзнание. Притежават различни степени на сила и някои от тях са омагьосани и в други отношения.

Но съществуват няколко — според легендата са седемнайсет, — които стигат отвъд „усета за съзнание“. Точно това са Великите оръжия. Всички те са могъщи. И всички те притежават „разумност“, която всъщност решава дали да унищожат душата на жертвата, или не. Всяко от тях притежава уникални способности, умения и сили. Всяко от тях, твърдят, е свързано с душата на онзи, който го носи. То може и

ще направи всичко необходимо, за да опази своя носител, стига той да е Избраният за него. А нещата, които тези оръжия могат да вършат...

Алийра ме дръпна за ръкава и щом вдигнах очи, кимна. Червата ми се обърнаха, стените изчезнаха и както обикновено ни прилоша. Стояхме в нещо като празен склад. Алийра ахна. Проследих погледа ѝ.

Мороулан лежеше на пода само на няколко стъпки от нас. На гърдите му имаше тъмно петно кръв. Приближих се и ми прилоша още повече. Коленичих до него и видях, че недиша.

Алийра прибра Пътедир и се смъкна до мен. Ръцете ѝ пробягаха бързо над тялото на Мороулан, лицето ѝ се навъси съсредоточено. После седна на пода и поклати глава.

— Не може ли да се пресъживи? — попита.

Тя кимна. Очите ѝ бяха студени и сиви. Траурът, ако имаше такъв, щеше да дойде по-късно.

12.

„СТЪПВАЙ ЛЕКО КРАЙ СОБСТВЕНИТЕ СИ КАПАНИ“.

— Мога ли да направя нещо, Алийра?

— Не съм сигурна — промълви тя. — Стой. — Ръцете ѝ отново пробягаха бавно над тялото на Мороулан, докато аз оглеждах склада. Нищо не намерих, но оставаха няколко кътчета, където не бях погледнал.

— Не мога да го разваля — каза тя.

— Какво да развалиш?

— Заклинанието, пречещо на пресъживяването.

— О!

— Но магьосникът, който го е поставил, би могъл, стига да е направено достатъчно скоро. Ще трябва да го намерим бързо.

— Нея — поправих я автоматично.

Тя мигом се изправи и ме изгледа втренчено.

— Знаеш кой го е направил?!

— Не точно — отвърнах. — Но мисля, че спокойно можем да се ограничим до Лявата ръка на джерег, а повечето от тях са жени.

Тя ме погледна озадачено.

— Но защо джерег ще искат да убият Мороулан?

Поклатих глава.

— Ще ти обясня по-късно. В момента трябва да намерим магьосничката.

— Някакви предложения как да го направим?

— Пътедир?

— Няма да свърши работа. Трябва ми психоничен образ, или поне някакво лице или име.

Огледах помещението, но не можах да намеря нищо.

— При джерегите обикновено няма и да намериш. Ако е опитна, едва ли е трябвало да изпита силни чувства, за да го направи.

Тя кимна. Започнах отново да оглеждам склада с надеждата, че ще попадна на някаква следа. Лойош обаче се оказа по-бърз. Полетя в кръг и скоро забеляза нещо.

„Насам, шефе!“

Двамата с Алийра се втурнахме натам и едва не се спънахме в друго тяло, лежащо по очи на пода. Обърнах го и ме зяпна лицето на Фентор. Гърлото му беше прерязано от нож с широко острие, използван опитно и точно. Югуларната вена беше прерязана изрядно.

Извърнах се към Алийра да я попитам дали може да се пресъживи, но тя вече проверяваше. Отдръпнах се да я направя място.

Тя кимна късо, после опря лявата си длан на гърлото му. Задържа я там за миг и я дръпна. Раната се беше затворила и се виждаше само един тънък белег.

Тя продължи да оглежда тялото и го обърна, за да се увери, че няма нищо отзад. Обърна го отново и сложи ръце на гърдите му. Затвори очи и челото ѝ се свъси от напрежение.

Фентор задиша.

Чак сега осъзнах, че съм затаил дъх.

Клепачите му трепнаха и очите му се отвориха. Страх, осъзнаване, облекчение, изненада, разбиране.

Зачудих се как ли е изглеждало моето лице онзи път, когато Алийра ме върна към живота.

Той посегна с дясната си ръка и се опира по гърлото. Потръпна. Видя ме, но не последва реакция, намекваща за вина. Добре — поне не го бяха купили. Искаше ми се да му оставим време да се съвземе, но не можехме да си го позволим. С всяка секунда ставаше все по-малко вероятно да намерим магьосничката, довършила Мороулан. А трябваше да я намерим и да я накараме да...

Посегнах за контакт с Крейгар. След дълга пауза, или поне така ми се стори, го достигнах.

„Какво има, шефе?“

„Можеш ли да фиксираш местоположението ми?“

„Ще ми отнеме малко време. Проблеми ли?“

„Позна. Трябва ми мортантско оръжие. Тоя път няма нужда да е непроследимо. Гледай само да е силно“.

„Ще проверя. Сабя или кама?“

„Кама, ако може, но и сабя ще свърши работа“.

„Разбрано. И искаш да я пратя където си?“

„Да. И побързай“.

„Добре. Остави връзката отворена, за да мога да те проследя“.

„Ясно“.

Обърнах се отново към Фентор.

— Какво се случи? Накратко.

Той затвори очи за миг, за да се съсредоточи.

— Седях в кабинета на сигурността и...

— Не — прекъснах го. — Нямаме време сега за цялата история.

Само какво стана, когато дойде тук.

Той кимна.

— Добре. Появих се, удариха ме с нещо по главата. Когато се свестих, бях заслепен. Чух, че някой говори, но не можах да разбера нищо. Опитах се да се свържа с теб, а после с Мороулан, но бяха поставили някаква преграда. Поседях така петнайсетина минути и се опитах да се измъкна. Някой опря нож в гърлото ми, за да разбера, че ме държат изкъсо, така че спрях. Усетих, че някой се телепортира между тях, а после някой ми сряза гърлото. — Лицето му се сгърчи в гримаса и той се извърна. Когато отново ме погледна, се беше овладял.

— Това е всичко, което знам.

— Тъй. Все още нямаме нищо — казах.

— Не е съвсем така — каза Алийра и се обърна към Фентор. — Казваш, че си чул гласове?

Той кимна.

— Някой от тях да е бил женски?

Той примижа за миг, после кимна.

— Да. Определено имаше и жена.

Тя отново протегна ръка и я постави на челото му.

— Хайде, помисли за този глас. Съсредоточи се върху него.

Опитай се да го чуеш в ума си.

Фентор разбра какво предстои и ме погледна с широко отворени очи. Никой, колкото и да е невинен, не обича да бърникат в ума му.

— Направи го — наредих. — Съдействай ѝ.

Той отпусна глава назад и затвори очи.

След минута Алийра отвори очи и ме погледна.

— Мисля, че го улових.

Извади Пътедир, а Фентор ахна и понечи да се дръпне.

В този миг чух, че нещо издрънча леко на пода, и след това псевдогласът на Крейгар каза: „Готово“.

Видях в краката си прибрана в кания кама.

„Добра работа“, похвалих го и прекъснах връзката, преди да е почнал да ми задава ненужни въпроси.

Извадих камата и я огледах. Още щом я издърпах от канията, се уверих, че е моргантска. „Усетът“ на оръжието изкънтя в мозъка ми и потръпнах.

Беше голяма, дълга почти две педи и зловещо извита. Оръжие за боец с ножове. Дръжката беше широка и съвсем приста. Ръкохватката лепна малко неудобно в дланта ми; все пак камата беше правена за драгари.

Прибрах я в канията и я окачих на колана си, от лявата страна, после погледнах Алийра и й кимнах, че съм готов.

— Фентор — казах, — щом се почувстваш достатъчно добре, свържи се с Улирон; той ще прати да те приберат. Смятай се за временно освободен от служба.

Той ми кимна вяло, а аз усетих разкъсващото вътрешностите усукване, съпровождащо телепорта.

Някои основни правила при извършване на убийство и други подобни дейности: Не трябва да се телепортираш така, че когато се озовеш на сцената, да ти се гади. Това го избягвай, особено когато нямаш никаква предварителна представа къде точно може да се озовеш. Ако не можеш да го спазиш, гледай поне мястото да не е някоя претъпкана механа в най-оживения час на деня, и то когато не знаеш къде точно е жертвата ти. Направиш ли го, хората наоколо ще имат време да реагират срещу теб, преди да си успял да се задвижиш. И, разбира се, гледай на всяка цена да не се озовеш в място, където обектът ти седи на маса с магьоснички.

Ако по някаква причина ти се наложи да нарушиш всички по-горни правила, гледай поне до теб да има една разгневена Господарка на дракони с Велико оръжие. За щастие, аз не бях се озовал там, за да извършвам убийство. Е, не точно.

Алийра се беше извърнала в едната посока, аз — в другата. Аз ги забелязах първи, но не и преди да чуя вик и да видя как няколко души

изведнъж се включиха в различни видове трескава дейност. Ако това беше типично заведение на джереги, тук щеше да има поне пет-шест лица с лична охрана. Поне част от охранителите щяха да ме познаят и следователно да загреят, че между тях се е появил професионален убиец.

„Шефе, залегни!“

Смъкнах се на коляно, щом забелязах масата, и така успях да избегна ножа, който профуча към главата ми. Видях, че някой, жена, ме сочи с пръст. Маготрепач се смъкна в ръката ми и го размахах. Изглежда, успях да прихвата онова, което се опитваше да ми направи жената; не бях изгорен, нито парализиран, нито... нищо.

В този момент ми светна, че имам малък проблем: бях познал масата, защото на нея седяха много хора, за които знаех, че са от Лявата ръка, и защото тъкмо те първи реагираха на внезапната ми поява. Една от тях следователно трябваше да е разбрала какво търся тук (а то се потвърждаваше от присъствието на Алийра) и беше реагирала съответно. Спокойно можех да избия всички освен нея. Но коя беше тя? Нямаше да мога да я позная с гледане. В този момент всички се бяха надигнали, готови да ни унищожат. Това ме парализира толкова сигурно, колкото ако заклинанието ме беше засегнало.

Алийра обаче не беше засегната. Изглежда, бе попитала Пътедир коя е веднага щом бе забелязала масата — едва частица от секундата след като я видях аз. Но не намери за нужно да се спре, за да ми сподели тайната. Скочи покрай мен и Пътедир изсвистя в бясна дъга. Забелязах, че към мен насочиха ново заклинание, и разлюлях Маготрепач... хванах го.

Алийра беше изпънала лявата си ръка напред. Видях как я порази многоцветна мълния. Пътедир се стовари в главата на една от магъосничките с къдрава светлокашка коса — сигурно щеше да изглежда много симпатично, ако не беше посечена през челото.

Изревах, за да надмогна писъците, и се превъртях по пода с надеждата да се окажа трудна цел.

— Проклятие, Алийра, коя е тя?

Тя замахна отново и още една рухна, главата ѝ се изтъркаля от раменете и се спря точно до мен. Но Алийра ме беше чула. Лявата ѝ ръка престана да отбива заклинания и за миг посочи право към една от магъосничките. Не я познавах. В този миг нещо като че ли порази

Алийра, но Пътедир за миг блесна в яркозелено и тя продължи клането.

Лявата ми ръка напипа три шурикена и ги метнах към една от магъосничките, опитваща се да направи още нещо лошо на Алийра.

Знаете ли, точно това най-много го мразя при бой срещу магия: никога не знаеш какво се опитват да ти направят, преди да те е улучило. Магъосничката обаче разбра какво я улучи. Два шурикена преодоляха защитата ѝ. Единият се заби малко под гърлото, а другият — в гърдите. Нямаше да я убият, но за известно време щеше да излезе от играта.

Някъде в този момент забелязах, че Лойош налита в лицата на магъосничките и ги принуждава или да го отбиват, или да се чудят как ще се церят от отровата му. Започнах да си пробивам път към обекта ни. Хващам я, после карам Алийра да ни телепортира обратно и да постави прегради срещу проследяване.

Магъосничката ни изигра.

Бях може би на пет крачки от нея, когато тя изчезна. В същия миг нещо ме порази. Разбрах, че не мога да се движка. Тъкмо се бях затичал и не бях съвсем в равновесие, поради което се стоварих много тежко на пода. Озовах се на гръб, в положение, от което можех да видя Алийра, разкъсана между желанието да ми помогне и усилието да проследи и последва изчезналата магъосничка.

„Добре съм! — изльгах псионично. — Намери онай кучка и я тикни някъде!“

Алийра тутакси изчезна и ме остави сам. Парализиран. Защо по дяволите направих това?

Точно на ръба на полезрението ми (парализата беше толкова пълна, че не можех дори да размърдам очните си ябълки, което е много обезсърчително) видях, че една от магъосничките ме сочи с пръст. Трябваше да се пригответя да умра, стига да знаех как.

Тя обаче не получи възможност да си довърши заклинанието — едно крилато тяло яшибна през лицето, чух писъка ѝ и тя изчезна встрани от полезрението ми.

„Лойош, изчезвай оттук!“

„Що не идеш до Портата на смъртта, шефе?“

Добре де, а къде отивах според него?

Магъосничката отново изникна в полезрението ми и видях, че на лицето ѝ се е изписал гняв. Тя отново протегна ръка, но този път ръката ѝ не беше насочена към мен. Опитваше се да проследи Лойош, но си имаше проблеми. Не можех да видя джерега, но знаех какво прави.

Не можех да помръдна, за да активирам Маготрепач, камо ли да направя нещо по-смислено. Можех да се опитам да повикам Крейгар, но докато се свържа с него, всичко щеше да е свършило. Вещерството просто отнема адски дълго време.

Щях да изкрешя, стига да можех. Не толкова защото щяха да ме убият; но това, че си лежах ей така, съвсем безпомощен, докато Лойош щеше да изгори като суха клонка, ме караше едва ли не да се пръсна от безсилен яд. Умът ми бълскаше невидимите вериги, които ме държаха, и безразсъдно посягах към връзката си с Глобуса за сила, но да разкъсам невидимите си окови беше просто невъзможно. Просто не бях магъосник от тяхната класа. Ех, да беше тук Алийра...

Ей на това му се вика майтап! Няя нямаше да могат да оковат така. А ако проявяха наглостта да се опитат, щеше да ги натопи и разсипе в хаоса...

Да ги разсипе в хаоса!

Фразата изкънтя в ума ми и отекна през складовете на паметта ми.

„Чудя се, как генетичното наследство взаимодейства с превъплъщението на душата“.

„Странно“.

Та аз бях брат на Алийра!

Мислите изобщо не се забавиха. Веднага разбрах какво трябва да направя, въпреки че нямах ни най-малка представа как да го направя. Но в този момент ми беше все едно. Да гръмне ако ще целият свят. Цялата планета ако ще да се разсипе в хаос. За миг магъосничката, която все още стоеше в полезрението ми, се превърна в целия ми свят.

Представих си я как се разтваря, как се разсипва, изчезва. И хвърлих цялата магъосническа енергия, която бях привлякъл и която бях неспособен да използвам, а гневът и безсилието ми я насочиха.

След това ми разправяха, че зяпачите наоколо видели нещо като безформен безцветен огън да се изстрелва от мен към магъосничката,

която сочела с пръст във въздуха и така и не забелязала, че то връхлита към нея.

Колкото до мен, изведнъж се почувствах изцеден от всякааква енергия, от омраза, от всичко. Видях как тя се свлече в себе си и се разпадна сред вихреща се маса от всички цветове, които можех да възприема, и още няколко, които не можех.

До ушите ми стигнаха писъци. Не означаваха нищо. Открих, че отново мога да се движа, след като главата ми изведнъж се удари в пода и разбрах, че е стояла вдигната под ъгъл. Опитах се да се огледам, но не можах да си вдигна главата. Мисля, че някой изрева: „Разширява се!“, което ми се стори странно.

„Шефе, ставай!“

„Какво? О, след малко, Лойош“.

„Шефе, веднага! Побързай! Идва към теб!“

„Какво идва?“

„Онова, дето го хвърли по нея. Побързай, шефе! Почти стигна до теб!“

Това беше достатъчно шантаво, за да ме накара да надигна с усилие глава. Беше прав. Беше се появил като че ли цял басейн от... нещо... с център повече или по-малко мястото, където бе стояла магьосничката. „Виж, това вече е странно“, помислих.

Хрумнаха ми няколко неща наведнъж. Първо, че изглежда точно това става, когато нещо се разсипе в хаос — той се разширява. Второ, че всъщност би трябвало да го овладея. Трето, че изобщо нямам представа какво прави човек, за да овладее един хаос — стори ми се по-скоро терминологично противоречие, ако ме разбирате. Четвърто, дадох си ясна сметка, че най-външните пипалца на проклетото нещо са адски близо до мен. И последно, осъзнах, че просто нямам капка сила да помръдна.

И тогава последва друг вик, някъде встрани от мен, и разбрах, че някой се телепортира. Това само дето не ме разсмя. „О, не — искаше ми се да кажа на въпросния някой. — Човек не се телепортира в ситуация като тази. Телепортира се навън“.

Вдясно от мен се появи яркозелено сияние и видях Алийра — крачеше право към ръба на безформената маса, изпълнила част от помещението. Лойош кацна до мен и започна да ближе ухото ми.

„Хайде, шефе. Ставай вече!“

Това, разбира се, беше изключено. Много работа ми се събра. Но все пак успях да задържа главата си вдигната достатъчно, за да наблюдавам Алийра. А беше много интересно, макар и някак мъгливо, маловажно на пръв поглед. Тя се спря на ръба на безформената маса и протегна напред Пътедир в дясната си ръка. Лявата ѝ ръка се вдигна нагоре, с длан навън, в жест на възпиране.

И, Вийра да ми е на помощ, нещото престана да се разширява! Отначало помислих, че си въобразявам, но не, определено беше спряло да се разширява. След което бавно придоби един-единствен цвят: зелен. Много интересно беше да гледаш как се променя. Започна по краищата, после продължи навътре, докато цялата маса не придоби донякъде смарагдов оттенък.

Тогава Алийра започна да жестикулира с лявата си ръка и зелената маса започна да трепти и постепенно да посинява. Помислих си, че е много красиво. Вгледах се по-съсредоточено. Дали беше само въображение, или синята маса наистина стана малко по-малка? Погледнах към краищата, докъдето бяха стигнали преди малко, и да — там вече нямаше нищо. Дървения под на ресторантата го нямаше, беше издърпан някак назад и на мястото му зееше нещо като яма. Погледнах нагоре и открих, че част от тавана също липсва.

Синята маса постепенно се свиваше. Много бавно започна да придобива форма на кръг или по-скоро на сфера около десет стъпки в диаметър. Алийра се носеше напред, левитирайки над дупката в пода. Десетте стъпки станаха пет, после една, а накрая тялото на Алийра напълно скри сферата.

Усетих, че силите ми се възвръщат. Лойош все още беше до мен и близеше ухoto ми. Надигнах се и седнах, а Алийра се обърна и тръгна към мен, сякаш стъпваше по нищото под себе си. Щом стигна до мен, ме стисна за рамото и ме дръпна да стана. Не можах да разчета израза ѝ. В шепата ѝ лежеше малък син кристал. Взех го и усетих, че в него леко пулсира топлина. Потръпнах.

Тя проговори чак сега.

— Дрънкулка за жена ти. Кажи ѝ как си го получил, ако искаш. Тя все едно няма да ти повярва.

Огледах се. Помещението беше празно. Това не беше изненадващо. Никой с капка мозък няма да се натиска да отърка рамо с неконтролирана маса суров хаос.

— Как... как го направи това? — попитах.

Тя поклати глава.

— Изкарай петдесет или сто години в изучаването му. После влез във Великото море на Хаоса и се сприятели с него... след като се увериш, че носиш гени на е'Кийрон. След като направиш всичко това, може би, стига да си абсолютно сигурен, че е наложително, би могъл да рискуваш да направиш това, което направи ти.

Замълча за миг и добави:

— Знаеш ли, това наистина беше невероятно тъпло.

Свих рамене. Точно в този момент не знаех какво да кажа. Започнал бях обаче да се окопитвам. Разкърших рамене и казах:

— Я да се разкарвам оттук, преди да е дошла Имперската стража.

Алийра сви рамене, махна пренебрежително и понечи да ми отвърне нещо, но Лойош изведнъж се намеси: „Стражата, шефе!“ и чух тропането на ботуши. Точно по реда си.

Бяха трима, с мрачни физиономии и големи мечове. Очите им се спряха върху мен, сякаш изобщо не забелязваха Алийра. Не можех да ги виня, разбира се. Чуват, че е станала някаква патаклама в притежаван от джерегите бар, влизат и виждат източник в цветовете на дома Джерег. Какво да си помислят?

Точно в този момент към мен бяха насочени три остириета. Не помръднах. Гледах ги и пресмятах шансовете си да се измъкна с бой при положение, че Лойош беше тук и че тези глупаци по принцип нищо не разбираха от отрови и метателни оръжия. Не предприех нищо, естествено. Дори да се чувствах във върхова форма и срещу мен да беше само един от тях, нямаше да му посегна. Човек не убива имперски стражи. Никога. Можеш да ги подкупиш, да се опиташ да ги разубедиш, да се разбереш с тях; но никога не се биеш с тях. Направиши ли го, има само два възможни изхода: или губиш, в който случай си мъртъв; или печелиш, в който случай си мъртъв.

Но този път се оказа, че нямам основание за тревога. Чух над рамото си гласа на Алийра.

— Оставете ни.

Единият страж, старшият им, насочи вниманието си към нея, сякаш я виждаше за пръв път. Повдигна вежди, разбраł, че е

Господарка на дракони, и леко разколебан как да приеме всичко това. Изпитах огромно съчувствие към нещастника.

— Коя сте вие? — попита я той и пристъпи напред, но училиво снишил меча си.

Алийра отметна леко наметалото си и ръката ѝ се залепи на дръжката на Пътедир. Изглежда, го усетиха моментално, защото забелязах как се стегнаха. И те, също като мен, знаеха много добре, че има огромна разлика между имперски страж, убит от джерег, и убит при бой с дракон.

— Аз — заяви тя — съм Алийра е'Кийрон. Този джерег е мой. Можете да си вървите.

Той я изгледа боязливо за миг, облиза устни и се обърна към другите. Доколкото можех да преценя, те не изразиха никакво мнение. Той отново се обърна към Алийра и я изгледа. После се поклони мълчаливо, обърна се и си тръгна, последван от другите двама. Реших, че ще е много интересно да разбере човек какво ще напишат в рапорта си.

Алийра се обърна към мен и ме попита:

— Какво те порази?

— Пълно външно обвързване, доколкото мога да преценя. Не стигна до ушите или до сърцето и дробовете, но засегна почти всичко останало.

Тя кимна. Изведнъж си спомних защо бяхме дошли тук.

— Магьосничката! Хвана ли я?

Тя се усмихна, кимна и потупа дръжката на Пътедир.

Потръпнах отново.

— Трябваше ли да я унищожиш?

Тя поклати глава.

— Забравяш, Влад — това е Велико оръжие. Тялото ѝ е в Черен замък, а душата ѝ е тук, откъдето можем да я извадим, когато си поискаме. — Изкикоти се.

Потръпнах за кой ли път. Съжалявам, но някои неща много ме притесняват.

— А Мороулан?

— Той също е в Черен замък. Некромантката се грижи за него: опитва се да измисли някакъв начин да разбие заклинанието. Изглежда

безнадеждно, освен ако не успеем да убедим приятелката ни да помогне.

Кимнах.

— Добре, давай да тръгваме тогава.

И в този момент си спомних, че когато имперските стражи влязоха, разполагах с високоефективно моргантско оръжие. Ако си го бях спомнил тогава, не знам какво щях да направя, но със сигурност щях да съм много по-притеснен. За първи път за малко щяха да ме заловят с такова и изведнъж изпитах голямо облекчение, че Алийра е до мен.

Когато се върнахме в Черен замък, стомахът ми вече не ставаше за нищо. Ако бях ял нещо наскоро, със сигурност щях да го избълвам. Реших, че поне до вечерта ще се държа изключително добре с вътрешностите си.

Мороулан си имаше една кула, в най-високата част на замъка. Казвали са ми, че тя била центърът на повечето му сила. Освен него малцина други имат право да влизат там. Например аз. Алийра — също. И Некромантката. Кулата е средоточието на култа на Мороулан към Вийра, богинята-демон, на която той служи. И като казвам „служи“, го казвам най-сериозно. Известен е с това, че ѝ принася в жертва цели села.

Кулата винаги е тъмна, осветена е само от няколко черни свещи. В нея има само един прозорец, който всъщност не гледа към двора долу. Ако имаш късмет, изобщо не гледа към нищо. Ако нямаш, ще гледа към неща, които могат да те побъркат.

Положихме тялото на Мороулан на пода под прозореца. На олтара в центъра на стаята беше магьосничката. Главата ѝ беше подпряна нагоре, за да може да вижда прозореца. Това беше по мое предложение. Всъщност нямах намерение да използвам прозореца, но това, че го виждаше, щеше да помогне за това, което се опитвахме да постигнем.

Некромантката помогна на Алийра в пресъживяването на магьосничката. Като помислиш, можеше и да е обратното. Малцина знаеха за прехвърлянето на души и за загадките на смъртта повече от

Некромантката. Но тук беше и Великото оръжие на Алийра, тъй че тя направи нужните заклинания.

Очите на магьосничката се отвориха и тя премина през същите фази като Фентор преди малко, само че при нея завършиха със страх.

Останалото беше по моята част. Нямах никакво желание да ѝ оставя време да огледа добре обстановката и да се ориентира. Фактът, че беше избрана от онзи, който беше убил Мороулан, гарантираше, че е добра, което гарантираше, че е корава. Изобщо не хранех илюзии, че ще ми е лесно.

Тъй че първото нещо, което тя видя, след като отвори очи, беше прозорецът. В момента той беше учтиво празен, но все пак — ефективен. А преди да е успяла да се приспособи към това, тя видя лицето ми. Стоях над нея и полагах всички усилия да изглеждам враждебно.

— Е — казах ѝ, — хареса ли ти преживянето?

Тя не отговори. Зачудих се какво ли е да ти изядат душата и затова я попитах. Пак не отговори.

До този момент трябваше вече да е осъзнала няколко неща — включително веригите, които я бяха приковали към олтара, и заклинанията в стаята, които ѝ пречеха да използва магьосничество.

Изчаках малко, за да се уверя, че ме е разбрала.

— Знаеш ли — заговорих небрежно, — на Алийра ѝ харесва да те убива по този начин. Искаше да го направи отново.

Страх. Сдържан.

— Не ѝ позволих. Исках да го направя аз.

Никаква реакция.

„Добре ли си, шефе?“

„По дяволите! Толкова ли ми личи?“

„Само за мен“.

„Добре. Не, не съм добре, но нищо не мога да направя“.

— Може би — продължих — е слабост в характера ми, но наистина обичам да използвам моргантско оръжие с кучки като теб.

Пак нищо.

— Ето защо те върнахме тук. — Докато го казвах, извадих камата, която ми беше изпратил Крейгар, и я вдигнах пред очите ѝ. Позна я. Поклати упорито глава.

Никога не ми се беше налагало да правя нещо такова и никак не ми харесваше. Не че беше направила нещо лошо — просто бе приела един стандартен договор, както бих постъпил и аз. За съжаление, се беше забъркала с неподходящи хора. И за съжаление, имахме нужда от съдействието ѝ, защото си беше свършила работата добре. Това, което най не ми харесваше, бе, че не можех да не се оприлича с нея.

Докоснах гърлото ѝ с опакото на остието, над назъбената част. Усетих, че ми се съпротивлява — мъчеше се да се извърне, да проникне в кожата, да захапе, да пие.

Тя също го усети.

Удържах го.

— Но понеже държа и на честта, поне донякъде, съм длъжен да те уведомя, че ако ни сътрудничиш, няма да ми позволят да го използвам върху теб. Жалко, ако стане така.

Лицето ѝ издаде проблясъка на надежда, който изпита, и омразата към себе си заради това. Е, в края на краишата и аз не се чувствах никак добре, но играта си е такава.

Сграбчих я за косата и вдигнах главата ѝ още малко нагоре. Очите ѝ се спряха на фигурата на Мороулан, лежаща под прозореца, в който все още се виждаше само чернота.

— Знаеш какво искаме от теб — казах. — Аз лично не давам и един писък на текла дали ще го направиш, или не. Но някои дават. Стигнахме до компромис. Аз трябва да ти поискам само веднъж да премахнеш заклинанието, което си сложила. Ако не се съгласиш, си моя. Приемеш ли го, Мороулан ще реши какво да правим с теб.

Този път се разтрепера явно.

За един професионален джерег договорът е почти като свято обвързване. Повечето от нас по-скоро са готови за загубят душите си, отколкото да нарушаат договор — на теория. Но когато се стигне точно до този момент, ами... скоро щяхме да видим. Никога не бях изпадал в нейното положение и се молех на Вийра никога да не се окажа в него. Чувствах се до голяма степен лицемер. В такъв момент аз самият щях да се прекърша. Е, може би не. Много трудно е да се каже.

— Е, какво правим? — изхриптя гласът ми. Видях, че лицето ѝ се разкъсва от нерешителност. Понякога наистина се отвращавам от нещата, които правя. Може би трябваше да си стана обикновен крадец, в края на краишата.

Сграбчих края на роклята ѝ и го повдигнах, оголвайки краката ѝ. Дръпнах над едното коляно. Лойош изсъска, тъкмо навреме, а аз казах високо:

— Не! Не преди да съм свършил с нея!

Близнах показалеца на лявата си ръка и намазах влажно петно от вътрешната страна на бедрото ѝ. Вече беше готова да се разплач, което означаваше, че е също така близо до прекършването. Какво пък: сега или никога.

— Твърде късно — провлякох с наслада и сниших, бавно и преднамерено, моргантския нож към бедрото ѝ. Върхът опря в кожата.

— Не! Ще го направя!

Пуснах ножа на пода, отново сграбчих главата ѝ и я подпрах под раменете.

Лицето ѝ беше извърнато към тялото на Мороулан; цялата се тресеше от хлипове. Кимнах на Алийра, която пусна защитните заклинания, прекъсващи магьосничеството ѝ. Ако се преструваше, точно сега беше най-подходящият момент да ни окаже съпротива. Но разбираше адски добре, че няма да може да спечели срещу мен и Алийра, да не говорим за Некромантката.

— Тогава го направи веднага! Преди да съм си променил решението.

Тя кимна вяло, без да спира да хлипа. Видях, че се съсредоточи за миг.

Чак сега Некромантката проговори:

— Свърши се.

Пуснах магьосничката на пода. Отново ми прилоша.

Некромантката пристъпи към тялото на Мороулан и заработи над него. Не гледах. Единствените звуци, които се чуваха в тъмната стая, бяха хлиповете на магьосничката и дъхът ни.

След няколко минути Некромантката се изправи. Мътните ѝ призрачни очи за миг ми се сториха почти щастливи. Погледнах към Мороулан, който вече дишаше — спокойно и дълбоко. Очите му се отвориха.

Първата му реакция беше гняв. Видях как се намръщи, после на лицето му се изписа объркване. Огледа се и попита:

— Какво стана?

— Бяха те подредили — отвърнах.

Той ме погледна озадачено и поклати глава. Вдигна ръка и му помогна да стане. Огледа ни един по един и очите му се спряха на младата магьосничка, която продължаваше тихо да хлипа. После попита:

— Коя е тази?

— От Лявата ръка — обясних. — Била е наета, предполагам, от онзи, който е свършил работата с теб. Трябвало е да се погрижи да не бъдеш пресъживен. И го направи. Но, разбира се, който е направил магията, може и да я развали, и ние я убедихме да я махне.

Той я изгледа замислено.

— Значи е доста добра, а?

— Бива я — каза Алийра.

— В такъв случай — каза Мороулан, — подозирам, че е направила повече от това. Някой ме порази веднага щом влязох... щом влязох...

— В склада — казах.

— Да, в склада. Някой успя да ме лиши от всички защитни магии. Дали случайно не бяхте вие, милейди?

Тя го погледна вяло, но не отговори.

— Така трябва да е било — казах аз. — Защо да се наемат две магьоснички, щом ти трябва само една?

Той кимна.

Прибрах си камата от пода, пъхнах я в канията и я подадох на Мороулан. Той си колекционира моргантски оръжия, а пък аз тази не исках да я виждам повече. Погледна я, кимна и я скри под наметалото си.

— Да се махаме оттук — предложих.

Тръгнахме към вратата. Алийра улови погледа ми и не можа да скрие напълно отвращението си. Извърнах очи и попитах Мороулан:

— А какво ще правим с нея? Гарантирахме ѝ душата, ако ни помогне, но други обещания не сме давали.

Той кимна, обърна се и извади от колана си кама от обикновена стомана.

Останалите си излязохме. Никой не изпитваше особено желание да види развръзката.

13.

„УХАПВАНЕТО ОТ ЙЕНДИ НИКОГА НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗЦЕРИ НАПЪЛНО“.

Когато стигнахме до библиотеката, Мороулан ни беше догонил. Камата му беше прибрана. Опитах се да разкарам от ума си неприятния случай. Не успях, разбира се.

Всъщност — и това беше смешното, стига да си в настроение за смях — до този момент бях извършил четиридесет и едно убийства и нито едно не беше ме притеснило. Ни най-малко. Но този път, когато дори не бях наранил тая кучка, ме притесни толкова, че години наред щях да се събуджам, виждайки лицето й. Възможно бе да ми е сложила някакво проклятие, но се съмнявах. Просто нещата стояха така. О, по дяволите, не искам да говоря повече за това!

Фентор беше в библиотеката. Щом видя Мороулан, се прекърши съвсем. Скочи и падна на колене, свел глава. Почувствах, че ми прилошава отново, но Мороулан прояви повече разбиране.

— Стани — каза той грубо. — А сега седни и ни разкажи всичко.

Фентор кимна и стана. Мороулан го отведе до един стол и му наля вино. Той го изпи жадно, без да похвали реколтата, докато ние още сядахме и си наливахме по чаша. След малко вече беше в състояние да говори.

— Тази сутрин, милорд, получих послание и...

— Как? — прекъсна го Мороулан.

— Псионично.

— Добре. Продължавай.

— Представи се като джерег и каза, че имал сведения, които иска да ми продаде.

— Нима? Какви „сведения“?

— Име, милорд. Каза, че ще има опит за покушение срещу Мелар, който е наш гост, и че на убиеца му е все едно, че е тук. — Фентор сви рамене съжалително, сякаш искаше да се оправдае за

неразумния си контакт. — Каза, че убиецът е достатъчно добър, за да преодолее системата ни за сигурност.

Мороулан ме погледна и вдигна вежда. По този красноречив начин искаше да каже, че за сигурността отговарям аз. Можеше ли да се преодолее?

— Всеки може да бъде убит — казах сухо.

Устните му се свиха в лека усмивка, той ми кимна и отново се обърна към Фентор.

— Наистина ли мислиш, че са готови да започнат война дракон — джерег?

Отворих уста да заговоря, но веднага премислих. Нека си довършеше разказа.

— Уплаших се, че би могъл — каза Фентор. — Във всеки случай реших, че ще е по-добре да получа името, просто за всеки случай.

— Искал е да ти даде името на убиеца? — намесих се неволно.

Той кимна.

— Каза, че ужасно му трябвали пари, натъкнал се на това и решил, че Мороулан ще се заинтересува.

— Предполагам — каза Мороулан, — че не ти е хрумнало да ми донесеш тази информация преди да се опиташ да предприемеш нещо сам?

Фентор помълча малко, след което попита:

— А вие щяхте ли да го направите, милорд?

— Със сигурност не — отвърна Мороулан. — Едва ли бих се поддал на нечие изнудване. — Вдигна леко брадичка.

(*O, престани, мой досаден стомахо!*)

Фентор кимна.

— Предположих, че точно това щеше да е реакцията ви, милорд. От друга страна, моята работа е да се грижа нищо лошо да не се случи на гостите ви и реших, че ще ми е от полза всяко предимство, което можех да получа, ако наистина се появи убиец, който ще се опита да премахне Мелар.

— Колко ти поиска за това? — попитах аз.

— Три хиляди златни империала.

— Доста евтино — отбелязах. — Предвид рисковете, които е поел.

— А златото откъде е? — попита Мороулан.

Фентор сви рамене.

— Всъщност не съм чак толкова беден. И след като го реших на своя глава...

— Предположих го — каза Мороулан. — Ще те овъзмездя.

Фентор поклати глава.

— А, златото си е у мен. Те така и не го взеха.

Това вече го знаех. Имахме си работа с професионалисти, в края на краищата.

Фентор продължи:

— Пристигнах на координатите за телепортиране, които ми дадоха, и веднага щом се озовах там, ме удариха. Бях заслепен и след това — убит. Представа нямах нито какво стана, нито защо, докато не се събудих, пресъживен от Алийра, и не видях... — преглътна и извърна лице — не видях вашия труп, милорд. Тогава уредих да ни телепортират обратно.

Изпитах лека нотка на съчувствие към него. Може би трябваше все пак да го уведимом за трупа на Мороулан само на няколко стъпки от него, но пък точно в този момент нямах настроение да си бъбрим за дреболии, а и не разполагах с време.

— Временно съм го освободил от служба — вметнах.

Мороулан стана, отиде до него, изгледа го отгоре и каза:

— Е, добре. Одобрявам мотивите, стоящи зад тези твои действия. Разбирам основанията ти и ти съчувствам. Но никакви подобни действия в бъдеще. Ясно ли е?

— Да, милорд. И ви благодаря.

Мороулан го потупа свойски по рамото.

— Много добре. Върнат си на служба. Тръгвай.

Фентор се поклони и напусна. След като се увери, че е излязъл, Мороулан тръшна вратата след него, седна и отпи от виното.

— Несъмнено — каза той, — всички се надявате да чуете какво се случи с мен.

— Как позна? — обадих се.

Той сви рамене.

— Получих послание. От същия индивид, който се е свързал с Фентор, най-вероятно. Фентор, както твърди той, са го подвели. Аз получих указание — произнесе думата с особена неприязън — да оттегля закрилата си над лорд Мелар и да го изгоня от дома си. Казаха

ми, че ако не го направя, ще убият Фентор. Заплашиха ме, че ще използват моргантско оръжие, ако се опитам да го спася.

— И ти естествено — казах аз — отпраши право натам.

— Естествено — съгласи се той, без да обръща внимание на сарказма ми. — Продължих да си говоря с него достатъчно дълго, за да го проследя къде е, поставих си стандартните предпазни магии и се телепортирах.

— Фентор жив ли беше тогава?

Той кимна.

— Да. Докато се мъчех да ги проследя, ги накарах да ме свържат с него, за да се уверя, че е жив. Беше в безсъзнание, но жив.

— Така или иначе — продължи той, — пристигнах. Онази, ъъъ, дама, която оставихме преди малко, ми хвърли някакво заклинание. Предполагам, че е било подготвено предварително. Чак сега разбрах, че е била тя, разбира се, но магията ме лиши от всички защити срещу физическо нападение. — Поклати глава. — Дължен съм да призная, че съм възхитен от добрия им разчет. И ти би се възхитил, Влад. Още докато усетя какво става, нещо ме удари по тила и видях ножа, идващ към мен. Крайно неприятно. Не ми остана време за никаква контраатака. Точно както го бяха замислили, разбира се.

Кимнах.

— Знаели са си работата. Трябваше да се сетя по-рано.

— Как изобщо би могъл да го предвидиш? — попита Алийра.

— Някои среди бяха споменали, че са измислили начин как да убият Мелар, без целият дом на Дракона да им скочи. Трябваше ми доста време, но накрая се сетих, че единственият начин това да стане, без Мелар да е напуснал Черен замък, ще е ако Мороулан им направи услугата да умре чинно. След което, разбира се, няма да има проблем, тъй като той вече няма да е гост на Мороулан.

Мороулан поклати тъжно глава.

Продължих:

— Веднага щом разбрах, че Фентор и Улирон са си разменили дежурствата, схванах, че става нещо. Досетих се какво може да е, свързах се с Алийра и... е, останалото го знаеш.

Не го знаеше, разбира се, но нямах настроение да му обяснявам как за малко щях да разтворя и себе си, и половината Адриланка в сувор хаос.

Мороулан ме изгледа твърдо.

— И коя — попита той — е особата, която ни е излязла с тази великолепна схема?

Издържах погледа му и поклатих глава.

— Не. Тази информация не мога да я дам дори на теб.

Той ме изгледа малко по-продължително, след което сви рамене.

— Добре. Всеки случай, благодаря ти.

— Знаеш ли в кое е най-голямата ирония? — попитах.

— В кое?

— Тъкмо се мъчех да намеря никакъв начин сам да предотвратя поредната война дракон — джерег, и тъкмо когато ми падна в скута, взех, че го изтървах.

Мороулан се усмихна бегло.

— Не допускаш, че могат да стигнат чак дотам, нали?

Понечих да кимна, но се спрях. По дяволите, като нищо можеха да стигнат дотам! Демона хич нямаше да се поколебае!

— Какво има, Влад? — попита Алийра.

Поклатих глава и се свързах с Фентор.

„Да, милорд?“

„Върна ли се на дежурство?“

„Да, милорд“.

„Направи пълна проверка на всички зони за сигурност. Веднага. Погрижи се да няма никакъв пробив. Искам да си готов преди час! Действай!“

Задържах контакта, докато той раздаваше нужните заповеди. Ако аз трябваше да ликвидирам Мелар, как щях да преодолея системата за сигурност на Мороулан? Превъртях всичко в ума си. Но нали сам бях организирал цялата проклета система, разбира се, аз нямаше да мога да видя слабости в нея. Да попитам Кийра? По-късно, ако ми останеше време. Стига да не се окажеше прекалено късно.

„Всичко се проверява, милорд“.

„Добре. Задръж така“.

Мороулан и Алийра ме гледаха озадачено. Не им обърнах внимание. Значи... прозорците ги забрави — никой не влиза така. Тунели? Ха! От една миля във въздуха? И то след като Мороулан може да засече всяка магия, направена около замъка? Няма начин. Дупка в стената? Ако не използваха магьосничество, което нямаше да могат,

щеше да им отнеме много време. Врати? Главната порта беше подсилена с вещерство, чародейство и лейди Тилдра. Забрави. Задни врати? Слугински входове? Не, имахме си пазачи.

Пазачи. Възможно ли беше пазачите да са подкупени? Щяха да са нужни, колко? Проклятие! Само двама. Колко време трябваше, за да се уреди това? Не повече от два дни. Не, не би могъл да намери двама стражи само за два дни, без да намери най-напред един, когото да уговори. Избива всички, които са отказали?

„Фентор, имаме ли смъртни случаи на стражи през последните два дни?“

„Не, милорд“.

Така. Добре. Значи никой не е подкупен. Какво друго? Подмяна на страж? О, мамка му. Точно това щях да направя аз.

„Фентор, имаме ли днес на служба някакви нови пазачи? Хора, които са наети преди по-малко от три дни? Ако не, провери за слуги. Но първо провери стражите“.

Точно това щях да направя, разбира се. Наемам се като страж или като слуга и изчаквам идеалния момент. Трябваше само да уредя подходящият страж в този момент да е зает, да е болен или да му потрябват няколко дни отпуск, може би да подкупя някого, а може би щеше да мине и без това, стига да успея да се добера до регистъра и да вмъкна името си.

„Между другото, да. Имаме един нов, пред банкетната зала. Стражът, който обикновено е на пост там...“

Прекъснах връзката. Докато изхвърчах през вратата, чух виковете на Мороулан и Алийра зад себе си. Некромантката, която през цялото време не беше обелила и дума, остана. В края на краищата какво значеше за нея една смърт повече или по-малко?

Понесох се към банкетната зала като фурия. Лойош обаче беше по-бърз. Плющеше с крилете си на десетина крачки пред мен. Веднага видях двамата стражи пред вратата. Забелязах, че ме познаха. Кимнаха леко и застанаха мирно, когато започнах да се приближавам. Забелязах, от петдесет стъпки, че единият крие кама под униформата си — нещо, което съвсем не беше в стила на драконите. Слава на Барън, не бяхме закъснели.

Мороулан бе по петите ми. Пазачът със скритата кама кръстоса за миг погледа си с моя; после се обърна и влетя в помещението,

Лойош го следваше плътно. Двамата с Мороулан зatичахме след него. Извадих един от ножовете за мятане; Мороулан извади Чернопрът. Присвих се за миг от онова, което причиняваше на ума ми оголеното му оръжие, но не позволих това да ме забави.

Отвътре се разнесоха викове, несъмнено в отговор на психоничните заповеди на Мороулан. Профучах през вратата. В първия миг не можах да го зърна, скрит сред тълпата. После видях атаката на Лойош. Чу се писък и видях как блесна меч.

Двамата се заковахме на място. Мелар вече се открояваше ясно, без изобщо да изглежда притеснен. Само удостои Мороулан с питащ поглед. Въпросният „страж“ лежеше точно в краката му и главата му се търкаляше на няколко стъпки встрани. Над трупа стоеше истински страж, с оголен дълъг меч, от който капеше кръв. Вдигна очи към Мороулан и той му кимна.

Двамата с Мороулан се приближихме до тялото и извадихме камата от изпънатата му ръка. Той я взе и я огледа грижливо. После каза на пазача:

— Добра работа.

Стражът поклати глава.

— Добре, че беше джерегът. — И погледна Лойош малко удивено. — Ако не го беше забавил, изобщо нямаше да се справя навреме.

„Най-после някой да ме похвали“.

„Най-после и ти да свършиш нещо днес“.

„Две умрели текли на възглавницата ти“.

Зарязахме Мелар и напуснахме залата.

— Е, добре — подвикна Мороулан на излизане. — Почистете всичко.

Алийра дойде и тримата тръгнахме обратно към библиотеката. Мороулан mi подаде камата. Само я пипнах и веднага разбрах, че е моргантска. Потръпнах и му я върнах. Адски много от тия неща хвърчаха наоколо напоследък.

— Разбираш какво означава това, нали? — попита той.

Кимнах.

— И знаеше, че ще се случи?

— Предположих го. След като опитът да заковат теб се провали, е трябвало да продължат и все едно да го ликвидират.

— Извадихме късмет — добавих. — Много се забавих, докато загрея повечето им номера. Ако Мелар случайно беше излязъл през вратата в последния час, всичко вече щеше да е приключило.

Влязохме в библиотеката. Некромантката ни кимна и ни махна да седнем — с чашата в ръка, със странната си, вечна полуусмивка. Винаги ми е харесвала. Надявам се някой ден да разбера защо. От друга страна, може би е по-добре хич да не се надявам. След като се настанихме, казах на Мороулан:

— Канех се да поговоря с теб, след като разбрах за телохранителите.

— Телохранители? Чии? На Мелар?

— Да. Доколкото мога да преценя, разполага с двама.

„Доколкото кой може да прецени, шефе?“

„Млъкни, Лойош“.

— Това е доста интересно — каза Мороулан. — Той почти със сигурност нямаше охрана, когато пристигна.

Свих рамене.

— Значи не са в списъка на гостите ти. Което ги прави законна плячка, нали?

Той кимна.

— Изглежда, че не е разчитал много на клетвата ми.

— Вероятно. Но по-вероятно е да не е разчитал, че джерегите няма да започнат нова война, само за да го пречукат.

— Е, за това е прав, нали, Влад?

Кимнах и извърнах очи.

— Каквото и да е направил този Мелар на джерегите — каза Мороулан, — сигурно е засегнал някои доста важни хора.

— Много важни.

Мороулан поклати глава.

— Просто не мога да повярвам, че джерегите може да са толкова глупави. Двата дома за малко не се унищожиха първия път, а последния...

— Последния? Било е само веднъж, доколкото знам.

Той като че ли се изненада.

— Ти не знаеше ли? Разбира се, джерегите едва ли биха го обсъждали нашироко. Аз самият нямаше да го знам, ако Алийра не беше ми го казала.

— Какво ти е казала? — Гласът ми прозвуча слабо и кухо в собствените ми уши.

Алийра се намеси.

— Случи се за втори път. Започна също като първия — с един джерег, убит от наемник, докато бил гост в дома на Господар на дракони. Драконите отмъстили, джерегите им го върнали и... — Тя сви рамене.

— Но защо не съм чувал това?

— Защото след това всичко отишло по дяволите и така и не било записано добре в хрониките. Накратко, джерегът, който бил убит, бил приятел на Господаря на дракони и му помагал в нещо. Някой разбрал какво прави и го спрял. Драконите настояли убиецът да им бъде предаден и този път джерегите се съгласили. Предполагам, че домът на Джерег се е надявал, че той ще прояви благоразумие, а може и да е имало някакъв личен спор на някакво ниво. Все едно, убиецът се измъкнал от дома на Господаря на дракони преди да го убият. Докато се измъквал, убил двама дракони, а после убил двама от шефовете на джерег, които го предали. По-късно се самоубил, но вече било твърде късно да спре когото и да било.

— Защо? След като всичко се е свеждало до един индивид...

— Защото било по времето на Феникс в развала, тъй че никой не вярвал на никого. Джерегите смятали, че драконите са убили техните шефове, а драконите мисели, че джерегите са подготвили бягството му.

— И после всичко отишло по дяволите, казваш? Точно тогава?

Тя кимна.

— Джерегите избили доста от по-изтъкнатите Господари на дракони, включително и няколко магьосници, тъй че един от тях, който замислял преврат, се оказал принуден да се задейства преждевременно, разчитайки твърде много на магията си. И след като вече ги нямало най-добрите му магьосници, заклинанието излязло извън контрол, въпреки че Императорът вече бил мъртъв и... — Гласът й загълхна.

Разказът започна да прониква в съзнанието ми. Мога да смяtam достатъчно добре, и след като първата война дракон — джерег беше когато там беше, то тогава втората трябваше да е... Феникс в развала... Драконов преврат... всичко отишло по дяволите... магията излязла от контрол... мъртъв император Феникс...

— Ейдрон — казах.

Тя кимна и каза:

— Да, моят баща. Убиецът си имал лични причини да мрази Императора и да съдейства на баща ми да измислят как да го отровят, когато всичко се разпаднало. Както знаеш, накрая тъкмо Марио уби Императора, след като се опита да използва Глобуса срещу джерег. Другото, което знаеш, е, че си имаме едно море от хаос на мястото на някогашната Драгара, без Император, без Глобус и без Империя. Минаха близо двеста години, преди Зерийка да се върне с Глобуса.

Поклатих глава. Адски много проклети изненади ми се бяха струпали за адски малко дни. Не можех да се справя.

— А сега — казах, — ще се случи отново.

Мороулан кимна. Всички замълчахме. Накрая Мороулан кротко попита:

— И ако се случи, Влад, на коя страна ще бъдеш ти?

Не отговорих.

— Знаеш ли — продължи той, — че аз ще съм една от първите жертви на дома Джерег?

— Знам. И знам освен това, че ще си на първата линия в опита ви да унищожите организацията. Както и Алийра, впрочем. И между другото, аз ще съм един от първите, по които ще ударят драконите.

Той кимна.

— Е, смяташ ли тогава, че можеш да разубедиш джерегите този път да не го правят?

Поклатих глава.

— Не съм исола, Мороулан, и нямам острите им зъби. И да ти кажа честно, изобщо не съм сигурен дали щях да го направя, дори да можех. Изслушах всички основания защо Мелар трябва да напусне — много е трудно да бъдат оборени.

— Разбирам. Навярно би могъл да ги убедиш да изчакат. Както знаеш, той ще остане тук само още няколко дни.

— Не става, Мороулан. Няма начин.

Той кимна. Поседяхме още малко мълчаливо; после казах:

— Предполагам, че няма никакъв начин, поне веднъж, да ни оставиш да го хванем? Нали знаеш, трябва само да го изгониш. Нямах намерение даже да те питам, но...

Алийра ни изгледа напрегнато.

— Съжалявам, Влад. Не.

Алийра въздъхна.

— Добре — казах. — Всъщност не мислех, че би го направил.

Отново помълчахме няколко минути; после Мороулан заговори отново.

— Может би не е нужно да казвам това, но ще ти напомня, че ако нещо, каквото и да е, го сполети в този дом, няма да се примиря, докато не разреша случая. Нищо няма да ме спре, дори да си ти... А ако наистина се окажеш ти или някой друг джерег, лично аз ще обява война на дома и ще ме подкрепи всеки дракон в Империята. Приятели сме от толкова време и си ми спасявал живота неведнъж, но няма да позволя нито на теб, нито на никого да се измъкне с убийството на мой гост. Разбиращ това, нали?

— Мороулан — отвърнах, — ако смятах да направя нещо такова, изобщо нямаше да те питам, нали? Щях вече да съм го направил. Познаваме се от... колко? Четири години? Изненадан съм, ако ме познаваш толкова слабо, че да допуснеш, че ще злоупотребя с приятелството ти.

Той поклати тъжно глава.

— Никога не съм помислял, че би го направил. Просто исках да съм сигурен, че нещата са поставени ясно и открыто.

— Добре. Все едно, мисля, че и аз бях откровен, след като дойдох да те помоля за каквото те помолих. Сега трябва да си тръгвам. Налага се да го премисля.

Той стана с мен. Поклоних му се, а също и на Алийра, и на Некромантката. Алийра ми отвърна с поклон; Некромантката ме погледна с тъмните си очи и ми се усмихна. Обърнах се към вратата. Мороулан ме стисна за рамото.

— Влад, съжалявам.

Кимнах.

— Аз също.

14.

„СТРАШНИЧКО Е ДА ОТКРИЕШ КАКВО НА МРАКА ДЪЛБИНТЕ КРИЯТ“.

Коути ме познаваше по-добре от всяко друго живо същество, може би с изключение на Лойош. Потисна желанието да поведе разговор, което може би изпитваше, и ме остави да размишлявам мълчаливо, докато се хранехме. Сряза предложението ми аз да поема нейния ред за готовене, след като тя беше поела моя, и много грижливо сготви нещо постно и безинтересно, за да не се почувствам задължен да ѝ направя комплимент. Умна жена е съпругата ми.

Апартаментът ни беше малък, на горния етаж, с две предимства: беше добре осветен и имаше голяма кухня. Има един начин да различиш апартамент, собственост на джерег, от който и да е друг апартамент: липсата на заклинания за спиране или засичане на крадец. Защо ли? Много просто. Никой обикновен крадец няма да обере жилището на член на организацията, освен по погрешка. Ако такава грешка се случи, до два дни ще си върна всичко, гарантирано. Крейгар може да уреди да се счупят няколко кокала, за да стане това, но ще стане. Единственият друг вид крадец, който може да съществува, е някой като Кийра; някой специално привлечен, за да влезе в жилището ми и да вземе нещо. Ако това се случи, просто не съществува никаква защита, която да поставя и която би струвала и един писък на текла. Да задържиш Кийра? Ха!

И тъй, седяхме си ние уютно в кухничката и аз казах:

— Знаеш ли какъв е проблемът?

— Какъв?

— Всеки път, когато се опитвам да измисля как да го направя, стигам само до това, което ще се случи, ако не го направя.

Тя кимна.

— Още ми е трудно да повярвам, че Демона съзнателно и преднамерено би започнал война дракон — джерег. — Поклатих глава.

— Но какъв избор има той всъщност?

— Добре де, ако беше на неговото място, щеше ли да го направиш?

— Точно това е въпросът — казах. — Мисля, че бих. Разбира се, те ще ни сдъвчат и изплюят, но ако Мелар се отърве, това значи бавна смърт за цялата организация. Ако всеки джебчия на улицата почне да си въобразява, че може да ужили съвета, един от тях рано или късно ще успее. А след това ще се опитват други и ще става все по-лошо.

Тогава ми светна, че повтарям като папагал всичко, което ми беше казал Демона. Свих рамене. И какво от това? Беше вярно. Само да имаше някакъв начин да се отървем от Мелар без война... но такъв начин, разбира се, имаше. Демона го беше открил.

Разбира се, просто убивам Мороулан, беше си помислил той. Точно затова ми беше оставил онзи шанс, в „Синия пламък“, да му съдействам. Какво пък, благородник си беше донякъде, не можех да му го отрека.

Зачудих се какъв ли ще е следващият му ход. Можеше отново да опита с мен или Мороулан, или да ни зареже и да удари направо по Мелар. Предположих, че ще опита това, тъй като времето се скъсяваше критично и някои вече започваха да говорят. Колко още можехме да го крием под наметалата си? Още ден? Два, с повечко късмет? Осьзнах, че Коути ми говори.

— Прав си — каза ми тя. — Той трябва да бъде премахнат.

— А не мога да го пипна, докато е в Черен замък.

— И джерегите не могат да чакат, докато го напусне.

Да, вече не можеха. Как щеше да дойде този път нападението? Все едно, не можеха да подгответя нищо за един ден, а Мороулан беше затегнал сигурността си. Щеше да почака до утре. Нямаше как. Днес нямаше да има кой знае каква полза от мен.

— Точно както го каза — отвърнах ѝ. — Заклещен между дракон и дзур.

— Почакай. Влад! Какво ще кажеш за някой дзур? Не би ли могъл да изиграеш някой дзурски герой така, че той да го премахне вместо теб? Можем да се опитаме да намерим някой от по-младите, който не знае историята му, някой магьосник, да речем. Знаеш колко лесно е да се манипулират дзурски герои.

Поклатих глава.

— Не става, мила — отвърнах ѝ; мислех за думите на Мороулан по-рано същия ден. — Като оставим настрана възможността Мороулан да се досети какво е станало, просто не искам да му причиня това.

— Но ако изобщо не разбере...

— Не. Аз ще знам, че съм този, заради когото клетвата му е нарушена. Не забравяй, Мелар не е просто в дома на Господар на дракони, което само по себе си е достатъчно неприятно; Мороулан изрично е заявил, че Черен замък е нещо като свято убежище за всеки, когото е поканил. За него това е твърде важно, за да се отнасям пренебрежително.

„Виж ти! Ние ли сме благородниците днес?“

„Млъквай, Лойош. И си очисти чинията“.

„Чинията е твоя“.

— Освен това — продължих гласно към Коути, — ти как ще се чувствуваш, ако си поела работата, а жертвата ти се е скрила при Ноуратар?

Споменаването на старата ѝ приятелка и партньорка я накара да се замисли.

— Хм. Ноуратар щеше да разбере — промълви тя след малко.

— Дали?

— Да... е, предполагам, че не.

— Така. И ти не би я помолила, нали?

Тя помълча още по-дълго.

— Не.

— Така си и мислех.

Коути въздъхна.

— Тогава не виждам изход.

— И аз. „Изходът“, както се изрази, е да бъде убеден Мелар да напусне Черен замък доброволно и след това да бъде закован. Можем да се опитаме да го подлъжем, като му нагласим някакво фалшиво съобщение, но не можем да го нападнем, нито да използваме каквато и да е форма на магия, докато е там.

— Почакай малко, Влад. Мороулан няма да ни позволи да го нападнем или да използваме магия, но ако, да речем, му пратим някакво писъмце, което да го убеди да напусне, в това няма нищо нередно. За Мороулан ще е все едно, нали?

— Да.

По лицето ѝ премина сянка на пълно объркане.

— Но... но това е нелепо! Какво значение има за Мороулан как ще го изкараме, ако го направим? Какво общо има тук правенето на магия?

Поклатих глава.

— Някога да съм твърдял, че разбирам драконите?

— Но...

— О, мисля, че почти го разбирам. Идеята е, че всъщност не можем да му направим нищо.

— Но ако го изльжем, това не означава ли, че му „правим“ нещо?

— Е, да. Донякъде. Но е различно, поне за Мороулан. Първо, това е въпрос на свободен избор. Магията не остава на жертвата избор; хитрината оставя. Също така подозирам, че Мороулан не допуска, че сме способни на такова нещо. И тук е прав. Знаеш, че Мелар ще се пази от нещо такова. Всъщност изобщо не виждам какво бихме могли да направим.

— И аз.

Кимнах.

— Накарах Крейгар да порови в биографията му и се надяваме да намерим някакво слабо място там, или нещо, което да мога да използвам. Трябва да призная, че не съм много обнадежден.

Тя замълча.

— Чудя се — казах след малко, — какво би направил Марио.

— Марио? — Коuti се засмя. — Ще се върти около него, без никой да го види, с години, ако потрябва. И когато Мелар най-после напусне Черен замък, все едно как или кога, ще го премахне.

— Но организацията не може да чака...

— За Марио щяха да чакат.

— Не забравяй, това го поех за срок.

— Да — промълви тя. — Но Марио нямаше да го направи.

Това малко ме жегна, но бях длъжен да призная, че е вярно, особено след като бях стигнал до същия извод още когато Демона ми предложи поръчката.

— Все едно — продължи тя, — Марио е само един.

Кимнах тъжно.

— А какво — попитах я след малко — щяхте да направите двете с Ноуратар, ако го бяха дали на вас?

Тя помисли дълго, преди да ми отговори.

— Не съм много сигурна, но не забравяй, че Мороулан не ни е толкова близък приятел; или поне не беше, докато още работехме. Вероятно щяхме да направим някаква магия на Мелар и щяхме адски да се постараем Мороулан изобщо да не разбере.

И това не вършеше работа.

— Чудя се самият Мелар какво би направил. Доколкото разбирам, по пътя си нагоре той е бил доста приличен убиец. Може би ще трябва да го поканим някой път и да го попитаме.

Коути се изсмя.

— Ще трябва да го попиташ в Черен замък. Доколкото знам, напоследък не излиза много навън.

Загледах разсеяно как Лойош кълве остатъците от яденето ни. После станах и отидох в дневната. Седях, мислех и гледах светлофаявите стени, но нищо не ми идваше наум.

Все още не можех да се отърся от досадното чувство, появило се, докато говорех с Мороулан. Помъчих се да си спомня частта от разговора, която го беше включила. Нещо за телохранители.

— Коути — извиках.

Гласът ѝ стигна до мен от кухнята.

— Да, скъпи?

— Знаеш ли, че Мелар има двама телохранители?

— Не, но не съм изненадана.

— Аз също. Трябва да са доста добри, защото ме наблюдаваха, докато говорих с Мелар, а аз изобщо не ги забелязах.

— Спомена ли за тях на Мороулан?

— Да. Стори ми се леко изненадан.

— Предполагам. Знаеш, че с тях можеш да постъпиш както решиш, нали? След като явно са се промъкнали, те не са му гости.

— Така е. И също така доказва, че са много добри. Промъкването в Черен замък не е работа за аматьори, ако защитите ни са поне наполовина толкова добри, колкото си мислим. Разбира се, не сме увеличили стражата, но все пак...

Тя привърши с чистенето, дойде и седна до мен. Отпуснах глава на рамото ѝ. Коути леко се отдръпна и потупа скута си. Изпънах се и кръстосах крака. Лойош долетя, кацна на рамото ми и зарови глава под мишницата ми.

Все пак около тези телохранители имаше нещо много... Не можех да уловя точно какво и това ме нервираше. Всъщност в цялата тази афера сякаш имаше нещо странно, а не можех да го разбера.

— Мислиш ли — каза след малко Коути, — че би могъл да подкупиш някой от телохранителите му?

— А според теб? Ако разполагаш с цяла организация, от която можеш да избереш, не смяташ ли, че би могла да намериш в нея двама души, които да са напълно благонадеждни? Особено ако разполагаш с девет милиона, за да им платиш?

— Прав си — призна тя. — От друга страна, може да се измислят и други средства за натиск.

— За два дни ли, Коути? Не мисля.

Тя кимна и ме погали по челото.

— А и да можехме, не мисля, че ще помогне с нещо. След като бездруго не можем да го премахнем и да убедим поне един от охранителите му да се отдръпне в подходящия момент, това с нищо няма да помогне.

Щрак! Хванах го! Не много, може би, но изведнъж разбрах какво ме беше беспокоило. Изправих се рязко в дивана, като стреснах Лойош, който изсъска възмутено.

Наведох се и целунах Коути, дълго и силно.

— Това защо беше? — попита тя, останала без дъх. — Не, сериозно, държа да знам.

Стиснах ръката ѝ, затворих очи и се съредоточих, като я оставил да разчете мислите ми. Отначало тя сякаш се стъписа малко, но бързо се потопи. Върнах в ума си спомена как стоя при входа, после как влизам, тичам, и гледката с мъртвия убиец с мортонска кама в ръката. Превъртях всичко отново, припомнайки си изражения, сцени от залата и неща, които би могъл да забележи само един убиец — както и неща, които един убиец би трябвало да забележи, ако са били там.

„Ей, шефе, искаш ли да превъртиш так оная част, дето му налитам втория път?“

„Млъкни, Лойош“.

Докато всичко се превърташе, Коути кимаше и го следеше с мен. Стигнахме до момента, в който Мороулан ми подаде камата, и тук прекъснах.

— Ето тук — казах. — Нещо не ти ли се струва странно?

Тя помисли.

— Ами, Мелар изглеждаше твърде спокоен като за лице, което за малко щяха да убият, и то с моргантска кама. Но освен това...

Махнах пренебрежително.

— Възможно е изобщо да не е разbral, че е моргантска. Да, беше необично, но нямах това предвид.

— Тогава не разбирам накъде биеш.

— Бия към странното поведение на охранителите му при опита за убийство.

— Но те не направиха нищо.

— Точно това е странното поведение.

Тя кимна замислено.

Продължих:

— Ако стражът се беше окказал малко по-бавен, Мелар щеше да бъде пронизан. Не мога да примиря това със заключението ни, че са компетентни. Предполагам, че Мелар може да е разполагал с достатъчно време, за да извади оръжие или нещо подобно, но не мисля, че реагира. Телоохранителите му просто не се видяха. Ако са толкова добри, колкото си мислим, щяха да са скочили на убиеца преди стражът на Мороулан да е извадил меча.

„Хмм“.

— Или Лойош да има време за удар — добавих.

„Не може да са чак толкова бързи“.

Коути ме погледна замислено.

— Възможно ли е просто да ги е нямало? Мелар да ги е пратил по някаква задача?

— Точно това си мисля, скъпа. А ако е така, много бих искал да разбера какво са правили.

Тя кимна.

— Разбира се, възможно е и да са били там, и да са толкова добри, че да са преценили, че стражът на Мороулан ще го спре.

— Това също е възможно — отвърнах. — Но ако са чак толкова добри, това сериозно ме плаши.

— Знаеш ли дали все още са с него?

— Добър въпрос. Сега ще проверя.

Свързах се с един от хората на Мороулан в залата, попитах го и получих отговор. После й казах:

— Още са там.

— Което означава, че не са купени от Демона, нито от убиеца. Каквато и да е причината за „страничното им поведение“, за Мелар то е било съвсем приемливо.

Кимнах.

— И точно това, мила моя, е едно добро място, в което мога да поровя утре. Хайде да си лягаме.

Отвърна ми с ококорена невинност.

— Какво имате предвид, милорд?

— Какво те кара да мислиш, че имам нещо предвид?

— Винаги имаш. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си планирал всичко? — Тръгна към спалнята.

— Нищо — отвърнах — не беше планирано от самото начало на тази проклета поръчка. Просто ще трябва да импровизираме.

Дадох си два дни, за да довърша работата. Бях съвсем наясно, че оптимизъмът ми е прекомерен.

Пристигнах в кантората си рано на следващата заран, надявайки се да прекарам деня в търсене на стабилен план, или поне някаква смътна посока. Поздравих се, че съм изпреварил Крейгар, който обикновено е ранобудник, когато го чух, че леко се покашля. Седеше точно срещу мен с хитрата физиономия „седя си тук вече от десет минути“.

Отвърнах му с „умерено до застрашително“ джерегско озъване и казах:

— Какво откри?

— Ами — провлече той, — дали да не започнем с лошата новина, преди да минем на лошата новина, после на лошата и на още няколко лоши?

— По дяволите. Днес просто си преизпълнен с висок дух, а?

Той сви рамене.

— Добре — казах, — коя е лошата новина?

— Носят се слухове — заяви той.

— О, каква радост! И колко са точни?

— Не много. Никой все още не е съbral слуховете, че с Мелар става нещо странно, и тези, че джерег си имат финансови проблеми.

— Може ли да изчака два дни?

Погледна ме със съмнение.

— Може би. Но да знаеш, скоро някой ще започне да отговаря на въпроси. Утре ще е по-добре, а днес ще е още по-добре.

— Да го кажем така: вдругиден прекалено късно ли ще бъде?

Той се замисли и накрая отвърна:

— Вероятно.

Поклатих глава.

— Е, поне няма аз да отговарям на въпросите.

— Така е. А, има и една добра новинка.

— Нима? Е, отваряй тогава шишето, кълна се в косата на Вийра!

Ще го отпразнуваме, мамка му.

„Аз ще донеса умрялата текла“.

— Не бързай да се напиваш до ступор. Просто хванахме онази магьосничка, дето я искаше.

— Тая дето пускаше слухове ли? Вече? Добре! Дай бонус на убиеца.

— Вече му дадох. Каза, че било повече късмет. Тя случайно се оказала на идеалното място и той я премахнал веднага.

— Добре. Но такъв късмет го *подготвяш*. Запомни човека.

— Ще го запомня.

— Така, сега останалото. Разбра ли нещо за миналото на Мелар?

— Много — отвърна той, извади бележника си и го отвори. — Но доколкото мога да преценя, нищо от това няма да ни помогне особено.

— Това засега го забрави; дай да се опитаме поне да си създадем някаква представа кой по дяволите е той всъщност; после ще видим дали това ще ни даде нещо, по което да поработим.

Крейгар кимна и започна:

— Майка му живяла щастливия и пълноценен живот на мелез между дракон и дзур. Стана курва. Баща му, по всичко личи, се е занимавал с какво ли не, но със сигурност е бил наемен убиец. Сравнително компетентен, при това. Доколкото мога да преценя, баща му е умрял при падането на град Драгара. Приемаме, че същото се е случило и с майка му. Скрил се е по време на Източните нашествия, появил се е отново след като Зерийка взе трона. Опитал се да получи

родствени права в дома на Дракона и бил отхвърлен, разбира се. Същото опитал и в дома Дзур, със същия резултат.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че това е било преди да си извоюва мястото в Дзур?

— Точно. А, между другото, истинското му име е Лерет — или по-точно, с това име се е родил. Използвал го е първия път, когато се е присъединил към джерегите.

— Първи път?

— Да. Адски много ровене ми отне, докато го открия, но го намерихме. Използвал е името Лерет, разбира се, а в хрониките на джерегите такова име не се упоменава.

— Как тогава...

— Хрониките на лиорните. Струва ми почти две хиляди в злато, между другото. И, оказва се, „някой“ е успял да подкупи няколко лиорни. Много записи, които би трябвало да споменават за него или за семейството му, са заличени. Отчасти беше просто късмет, че се натъкнахме на нещо, което е пропуснал или до което не е имал достъп. Останалото беше умно планиране, брилянтно изпълнение...

— Пари — добавих.

— Точно. И намерих една млада лиорнска дама, която не можа да устои на явния ми чар.

— Изненадан съм, че изобщо те е забелязала.

— А! Те никога не го забелязват, преди да е станало късно. Във всеки случай бях впечатлен, както от Крейгар, така и от Мелар. Не е лесно да подкупиш лиорните, за да получиш достъп до хрониките им, а да ги подкупиш, за да ги променят, е почти нечувано. Все едно да подкупиш убиец, за да ти даде името на лицето, което му е дало поръчката.

— Въсъщност — продължи Крейгар — тогава той не се е присъединил официално към дома Джерег и това беше една от причините да се затрудним толкова. Работил е като наемник.

— „Работил“?

— Точно така.

— Не мога да го повярвам, Крейгар! В колко още убийци ще се спъваме? Започвам да живея с чувството, че съм част от цяла орда.

— Мда. Просто не е безопасно да вървиш нощем по улиците, нали? — Той се изхили.

Махнах към шкафа с вино. За мен беше малко рано, но усетих, че имам нужда от нещо, което да ми помогне след толкова изненади.

— Добър ли е бил? — попитах.

— Компетентен — потвърди той, докато ни наливаше по чаша от „Долината на Барит“. — Взимал е само дребни поръчки, но не е издънил нито една. Изглежда, не е поемал нищо, което да струва повече от три хиляди.

— Достатъчно, за да преживява.

— Предполагам. От друга страна, също така не е отделял много време за това. Всъщност не е взимал „работка“ повече от два пъти годишно.

— О?

— Да. Имаме си значи един убиец, ако ме извиниш за израза, който през цялото време, докато работи за джерег, прекарва повечето си свободно време в обучение по фехтовка.

— Наистина?

— Да. И забележи, учили се е при лорд Онар.

Изправих се в стола си толкова рязко, че за малко щях да изтърся Лойош, който се оплака много горчиво от грубото ми отношение.

— О, не! Значи така е станал толкова добър с меча, че да може да надвие седемнайсет дзурски герои!

Той кимна мрачно.

— Имаш ли никакви предположения защо Онар се е съгласил да го вземе за ученик? — попитах.

— Не предположения — знам го точно. Историята наистина е мила. Жената на Онар е прихванала една от чумите по време на Междуцарствието. Мелар, предполагам, че тогава се е наричал Лерет, намерил вещица, която да я изцери. Както знаеш, по това време магьосничеството не действало, а имало адски малко източни вещери, съгласни да работят за драгари, и още по-малко драгари, които познавали вещерството.

— Това го знам — прекъснах го.

Крейгар мълкна и ме изгледа.

— Баща ми умря при една от чумите — обясних. — Много след Междуцарствието, когато до голяма степен са били надвити. Не познаваше магьосничеството. Аз го знаех, но недостатъчно. Можехме да го изцерим с вещерство, било аз, било дядо ми, но той не ни

позволи. Вещерството беше твърде „източно“, нали разбираш. Баща ми искаше да бъде драгар. Затова си купи титла и ме накара да уча драгарска фехтовка и чародейство. И, разбира се, след като изтръсахме всичките си пари през прозореца, не останаха, за да наемем магьосник. Щях да умра от същата чума, ако дядо ми не беше ме изцерил.

— Не знаех това, Влад — промълви Крейгар.

— Все едно, продължавай.

— Та — продължи той, — ако вече не си се досетил, тъкмо Мелар уредил с някаква вещица жената на Онар да хване чумата. После се появява, малко преди тя да умре, спасява я и Онар е много, много благодарен. Всъщност е толкова благодарен, че е готов да учи на майсторство един бездомен мелез. Мила история, нали?

— Интересно. Доста елегантни ходове.

— Интересно, нали? Сигурен съм, че си забелязал синхrona.

— Мда. Това го е започнал преди да се опита да се присъедини към дома Дзур първия път, или дома на Дракона.

— Точно. Което означава, освен ако нещо не греша, че той е знал точно какво ще се случи, когато се е опитал да получи членство.

Кимнах.

— Това поставя нещата в малко по-друга светлина, нали? Така опитът му да се присъедини към драконите и към дзур се оказва не толкова объркващ, колкото направо неразбирам.

Крейгар кимна.

— И още нещо — продължих. — Ще се окаже, че замисълът му е отпреди повече от дванайсетте години, за които мислеме. По-скоро е от двеста.

— От повече — каза Крейгар.

— О, да. Започнал е по време на Междуцарствието, нали? Значи триста? Може би четиристотин?

— Точно така. Впечатляващо, нали?

Съгласих се.

— Е, продължавай.

— Значи той работил при Онар близо сто години, тайно. После си е извоювал с бой място в дома Дзур, след като се почувстввал готов, а оттам знаеш историята.

Мъчех се да подредя всичко в ума си. Беше твърде рано да се опитвам да измъкна нещо, което да ми е от полза, но исках да се опитам да го разбера колкото може по-добре.

— Намери ли някакви податки защо е искал да влезе в дзур, втория път, когато си го е спечелил с бой?

Крейгар поклати глава.

— Добре. Това е нещо, което бих искал да разбера. А магьосничество? Учил ли го е изобщо?

— Доколкото мога да преценя, съвсем малко.

— Вещерство?

— Изключено.

— Е, все пак разполагаме с нещо. Не че ще ни помогне.

Отпих от виното си и оставих информацията да се утаи в съзнанието ми, или по-скоро само това от нея, с което можех да се оправя. Учил се е при Онар, а? И е проникнал в дзур с бой, само за да го напусне и да се присъедини — или по-скоро, отново да се присъедини — към джерег, да се издигне до върха и след това да ужили целия съвет. Защо? Само за да покаже, че може да го направи? Какво пък, това си беше отчасти в стила на дзур, но все пак не можех да го разбера. И онази работа с Онар, всички тези кроежи и замисли. Странно.

— Знаеш ли, Крейгар, ако изобщо се стигне до пряк бой с този тип, мисля, че съм в беда.

Той изсумтя.

— Имаш талант да подценяваш. Не си в беда. Той ще те накълца. Свих рамене.

— От друга страна, не забравяй, че използвам източния стил. Това може да го позатрудни, защото той я кара по вашия — сечеш и мушкаш.

— Но е адски добър!

— Мда.

Помълчахме малко, отивайки от виното си. После Крейгар каза:

— А ти какво намери? Нещо ново?

Кимнах.

— Вчера бях доста зает.

— Тъй ли? Я разкажи.

Тъй че му описах събитията от деня и новата информация, с която се бях сдобил. Лойош се погрижи да не пропусна частта със спасяването. Когато му казах за телохранителите, Крейгар беше впечатлен и объркан.

— Но това е нелогично, Влад — отбеляза той. — Къде може да ги е изпратил?

— Представа нямам. Макар че след това, което ти ми каза току-що, мога да се сетя за друго обяснение. Боя се обаче, че и то няма да ми хареса.

— Какво е то?

— Възможно е телохранителите му да са магьосници и Мелар да смята, че може сам да се справи с всяко физическо нападение.

— Но не създаде впечатление, че предприема каквото и да е, нали?

Поклатих глава.

— Не, трябва да призная, че не. Но може би е смятал да надвие нападателя си само ако се наложи и е разчитал, че стражите на Мороулан ще го спрат. Което, в края на краишата, те направиха. С чужда помощ — побързах да добавя.

Крейгар поклати глава.

— Ти би ли разчитал на някой, че ще е достатъчно бърз?

— Е, не. Но пък аз не съм боец като Мелар; това вече го знаем.

Крейгар ме изгледа. Не беше убеден. Е, аз също не бях много убеден.

— Единственото, което всъщност звути разумно — каза той, — е ако си бил прав отначало: имал е някаква работа за тях и се е случило да ги няма точно когато убиецът е нахълтал.

— Може би. Почакай, нещо май ми се изпълзва. Дали да не го проверя?

— Какво?

— Минутка.

Посегнах за контакт, мислейки за стража, с когото бях говорил в банкетната зала. Бях си го отбелязал наум, само че как се казваше?

„Кой е?“

„Тук е лорд Талтош“, отвърнах. (Да го дадем малко по-претенциозно.)

„Да, милорд. Какво има?“

„Държите ли под око онези двама телохранители на Мелар?“

„Опитвам се, милорд. Много са хълзгави“.

„Ясно. Добре. Бяхте ли на дежурство при опита за покушение снощи?“

„Да, милорд“.

„Телохранителите там ли бяха?“

„Не, милорд... почакайте! Не съм сигурен... Да. Да, там си бяха“.

„Никакви съмнения?“

„Не, милорд. Бях ги забелязал малко преди да се случи, и все още бяха там, когато ги видях няколко секунди по-късно“.

„Ясно, това е всичко. Лека работа“.

Прекъснах връзката и казах на Крейгар какво съм открил. Той поклати тъжно глава.

— Още една хубава теорийка изгърмя през Портата на смъртта.

— Мда.

Просто не можех да си го обясня. Нищо в цялата тази шантава история не изглеждаше смислено. Не можех да разбера защо го е направил, нито защо телохранителите му ще се държат толкова нехайно в цялата работа, нищо не можех да разбера. Но нищо не се случва без причина. Трябваше да има някакво обяснение. Извадих една кама и започнах да си я подхвърлям.

Крейгар изпърхтя.

— Знаеш ли кое е смешното, Влад?

— Кое? Точно в момента с удоволствие бих чул нещо смешно.

— Горкият Мелар, това е смешното.

Изсумтях.

— „Горкият Мелар“! Какво ще кажеш за горките нас? Той е започнал всичко това, а нас ще ни ометат заради него.

— Няма спор — каза Крейгар. — Но той така или иначе е мъртъв. Той започна всичко това и няма как да го преживее. Горкият глупак е измислил тази грандиозна схема да открадне златото на джерегите и да остане жив, работил е над нея, доколкото можем да преценим, цели триста години. И накрая вместо да се получи, ще си умре за нищо и ще повлече със себе си два дома.

— Ами — отвърнах, — сигурен съм, че няма да се разплаче, че ще повлече два дома със себе си... — И мълкнах. „Горкият глупак“,

беше казал Крейгар. Но ние знаехме, че Мелар не е глупак. Как може да замислиш нещо такова, да похарчиш стотици години, хиляди империали, и накрая да се оплетеш само защото не си съобразил, че джерегите ще предприемат действия, нещо, което дори за мен изглеждаше логично и разумно? Това не беше просто глупост, беше си откровена тъпотия. А просто беше невъзможно и да помисля, че Мелар е тъпак. Не, той или знаеше някакъв начин да остане жив, или... или...

Щрак, щрак, щрак. Едно по едно нещата започнаха да си идват на мястото. Щрак, щрак, трясс! Изражението на Мелар. Действията на телохранителите му. Извоюването на мястото му в дома Дзур. Всичко съвпадаше. Усетих, че се изпълвам с благоговение към величието на замисъла на Мелар. Беше грандиозно! Усетих как въпреки волята си се изпълвам с възхищение.

— Какво има, Влад?

„Какво става, шефе?“

Само поклатих глава. Камата ми увисна за миг във въздуха и бях толкова зашеметен, че дори не я хванах. Тя ме удари по крака и само благодарение на слепия късмет се оказа с дръжката надолу. Но мисля, че дори да се беше забила с острието, пак нямаше да забележа. Беше адски красиво! За миг чак се зачудих дали ще имам сърце да го предотвратя, дори да можех да измисля начин. Беше толкова съвършено. Доколкото можех да преценя, през всичките тези стотици години, докато го бе замислял и изпълнявал, той не беше допуснал и една грешка! Беше невероятно. Прилагателните ми се изчерпаха.

— По дяволите, Влад! Говори! Какво става?

— Би трябвало да знаеш — отвърнах.

— Какво?

— Ти пръв го изтъкна, и то на два пъти, онзи ден. Вийра! Нима беше само преди два дни? Сякаш бе преди години...

— Какво съм изтъкнал? Хайде, проклет да си! — каза Крейгар.

— Ти си този, който почна да ми разправя какво е да израснеш като мелез.

— Е, и?

— Е, а ние продължаваме да мислим за него като за джерег.

— Добре, но той е джерег.

Поклатих глава.

— Не. Генетично не е.

— Какво общо има генетиката с това?

— Всичко. Точно тогава трябваше да се сетя — когато Алийра ми обясни какво означава всъщност да си от един дом. Нима не разбиращ, Крейгар? Но не, не би могъл. Ти си джерег, но ти — ние — не гледаме на нещата по този начин. Но е истина. Ти *не можеш* да се отречеш от дома си, ако си драгар. Погледни се, Крейгар. За да спасиш живота ми, трябваше да не се подчиниш на заповедите ми. Такова нещо един джерег изобщо не би могъл да направи — единственият случай, когато един джерег ще откаже да се подчини на заповеди, е когато се кани да убие шефа си. Но един дракон, Крейгар, един дракон понякога ще реши, че единственият начин да изпълни желанията на своя командир е да наруши заповедите му, да направи каквото трябва да се направи и да рискува да бъде съден от военен съд, ако се наложи.

— Тъкмо драконът в теб го направи, въпреки мнението, което имаш за драконите — продължих разпалено. — За един драгар неговият дом контролира всичко. Начинът му на живот, целите му, уменията му, неговите сили и слабости. Не съществува нищо, буквално *нищо*, което да е с по-силно влияние върху един драгар, от неговия дом. От дома, в който той е роден, все едно как е израснал. При хората може би е различно, но... трябваше да се сетя. Проклятие! Трябваше да се сетя. Сто неща сочеха натам.

— В името на Имперската обич, Влад! Какво е то?

— Крейгар — казах, вече кротко, — помисли малко. Този наш приятел не е просто джерег, той също така притежава жаждата за кръв на дракон и геройството на дзур.

— Е, и?

— Ами прегледай записките си, приятелю. Помниш ли баща му? Защо не си намерил повече за него? Продължавай, довърши си проучването. Но още сега мога да ти кажа какво ще откриеш. Баща му е убил някого. Друг джерег, малко преди Междуцарствието. Джерегът, когото е убил, е бил под закрилата на Господар на дракони; за да съм точен, на лорд Ейдрон. Планът на Мелар не е бил съставен, за да свие златото на джерегите и да се измъкне жив — целият му смисъл е в това той самият да бъде убит. Повече от триста години е замислял нещата така, че да бъде убит, навсякъвно с моргантско оръжие; все едно му е. Ще бъде убит, информацията, която е съbral за дзур, ще се разкрие и ще им натика лицата в калта. А в същото време двата дома, които мрази

най-много, драконите и джерегите, ще се унищожат взаимно. Цялата работа е за отмъщение, Крейгар — отмъщение за начина, по който са се отнасяли към него като мелез, и отмъщение за смъртта на баща му. Отмъщение, толкова храбро, колкото е един дзур, толкова жестоко, колкото е един дракон, и толкова коварно, колкото е един джерег. Това е цялата работа, Крейгар.

Крейгар приличаше на криота, току-що открил, че в мрежата му е нагазил дракон. Мина през същата процедура, през която бях минал и аз, като всяка малка подробност идваше на мястото си, и също като мен заклати глава от удивление, а лицето му се вкамени, стъписано.

— Мамка му, шефе!

Кимнах.

15.

„ВЗРЕШ ЛИ СЕ В ЧЕЛЮСТТА НА ДРАКОНА, БЪРЗО ПОМЪДРЯВАШ“.

Банкетната зала на Черен замък си беше същата като предния път. Няколко различни лица, няколко от същите лица, много безлични лица. Застанах за миг на прага, след което пристъпих вътре. Исках да посъбера мислите си, а и да оставя стомаха си да мине през процедурата по съзвездане, преди да съм се захванал с по-сериозна работа.

„Можеш ли да повярваш, шефе, че на Мороулан всъщност му харесва така?“

„Знаеш ги драконите, Лойош“.

Крейгар беше отделил един час и беше потвърдил всичките ми предположения около произхода на Мелар. Изглежда, че баща му наистина беше тъкмо този, чиято работа бе предизвикала втората война дракон — джерег, за която Крейгар също не беше чувал. Сведенията за нея в хрониките на лиорните бяха пръснати, но ясни. Събитието се беше случило и повече или по-малко — точно така, както ми го разказаха.

Всичко се напасваше много добре. А не бях по-близо до измислянето как да се справя, отколкото преди ден. Това наистина беше обезпокоително. Цялата тази информация всъщност трябваше да се окаже храна за нещо повече от чистото удоволствие при решена загадка. О, разбира се, това означаваше, че вече знаем, че определени неща няма да свършат работа, след като Мелар нямаше никакво намерение да напусне жив Черен замък, но и преди това не бях имал никаква идея какво да направя, така че беше все едно. Хрумна ми, че колкото повече научавам, толкова по-труден, вместо по-лесен, се оказва случаят. Може би просто трябваше да се постараю да забравя повечето неща.

И в този момент осъзнах, че трябва да решава още една загадка. Не беше голяма, нито трудна, но изпитвах известно любопитство защо

Мелар изобщо е взел със себе си телохранители, след като не смята да се опитва да спасява живота си. Не беше много важно, навсярно, но засега не можех да си позволя да пропусна нищо. Тъкмо това ме беше върнало в банкетната зала; да ги огледам добре и да видя дали мога да науча нещо, да предположа нещо или поне да елиминирам нещо.

Закрачих безцелно из тълпата — усмихвах се, кимах, отпивах. След петнайсетина минути забелязах Мелар. Събудих спомена за двете лица, които ми бе подал Лойош, и открих двамата телохранители, на няколко стъпки встрани от него.

Приближих се до тях толкова, колкото сметнах за безопасно, и ги огледах. Да, и двамата бяха бойци. Притежаваха онези движения или стойка, които издават физическа сила. И двамата бяха едри мъже, с големи здрави ръце, и двамата бяха доста опитни в наблюдаването на тълпа, без да им проличи.

Защо обаче го правеха? Вече бях убеден, че нямат намерение да спират убиец, така че трябваше да имат друго предназначение. Частица от мен напираше да се оправи с тях тук и веднага, но нямах намерение да го свърша, преди да съм разбрал каква им е задачата. И, разбира се, нямах гаранция, че ще успея.

Много внимавах да не забележат наблюдението ми, но никога не можеш да си сигурен, разбира се. Огледах ги колкото можех повнимателно за скрити оръжия, но странно, не забелязах такива. И двамата бяха с мечове, стандартните драгарски дълги мечове, и двамата носеха и по една кама. Но скрито оръжие не забелязах.

След пет минути се обърнах и тръгнах към изхода, проправяйки си внимателно път през гъстата гмеж. Почти бях стигнал до вратата, когато Лойош прекъсна размишленията ми.

„Шефе, един главорез, зад тебе“.

Обърнах се навреме и видях, че единият от тях ме приближава. Изчаках го. Спря се на около стъпка пред мен — в онова, което наричам „застрашаваща зона“. Не бях застрашен. Е, може би малко. Той пропусна предисловията.

— Предупреждавам те, мустак. Не се опитвай.

— Какво да опитвам? — попитах най-невинно, макар че сърцето ми се съмкна малко надолу. Обидата пренебрегнах; по-скоро бих ги обръснал, отколкото да си позволя да се ядосам. Но намекът, съдържащ се във фразата, беше, да го наречем, не много приятен.

— Каквото и да е — последва отговорът. Той ме изгледа още няколко секунди, след което се обърна и си тръгна.

Проклятие! Значи Мелар знаеше, че го дебна. Но защо ще иска да ме спре? О, не го искаше, разбира се. Действаше по допускането, че съм пуснат подир него и че представа си нямам защо го прави. Изглеждаше логично: ако по някакъв начин се бях издал, което със сигурност беше възможно, нямаше да е в характера му да го пренебрегне. Играеше си играта до дръжката. (Много интересен израз, нали?)

От това ми стана някак по-добре, но не много. Лошото беше, че Мелар знаеше откъде идва заплахата. Въпреки че телохранителите му нямаше да спрат пряко нападение, фактът, че знаят за мен, сериозно отрязваше шансовете ми да му изляза с нещо хитро — а каквото и да измислех тепърва, трябваше да е нещо хитро. Докато напусках залата, усетих как първите проблясъци на по-малкото братче на отчаянието се разбуждат в мен.

Щом излязох през вратата, спрях и се свързах с Алийра. Кой знае, може пък двете със Сетра да бяха измислили нещо. Тъй или иначе чувствах, че трябва да им съобщя какво съм научил.

„Какво има, Влад?“

„Нешо против да намина да се видим? Имам малко информация, която едва ли ще ти хареса“.

„Горя от нетърпение — отвърна тя. — Ще те чакам в покоите си“.

Тръгнах по коридора към стълбите и видях, че Мороулан слизаш по тях. Кимнах му и понечих да го подмина. Той обаче ме привика с пръст. Спрях и продължих след него към библиотеката. Влязох послушно и седнах. Ситуацията неприятно ми напомняше за някой слуга, когото са привикали, за да го скастрят, че не е почистил добре нощните гърнета.

— Влад — заговори той, — може би ще бъдеш така добър да ме осветлиш какво точно става?

— А?

— Някъде се е случило нещо, за което не знам. Чувствам го. Подгответе се за ход срещу Мелар, нали?

Кълна се в пръстите на Вийра! Цялата ли Империя го беше научила вече? Той започна да отмята точките.

— Алийра е доста изнервена покрай цялата тази работа и не знае какво да прави. Ти се държеше по същия начин, поне до вчера. Днес, както ме уведомиха, ако мога да се изразя така, са те забелязали да душиш около Мелар. Виждам Алийра, и тя е също точно толкова доволна от живота, колкото можеш да си представиш. После те виждам да се качваш по стълбите, за да се видиш с братовчедка ми, предполагам, и изведнъж имаш вид на човек, който знае какво прави. Е, ще благоволиш ли все пак да ми обясниш какво точно сте замислили двамата?

Помълчах малко; след което заговорих, бавно и внимателно:

— Ако днешното ми поведение е по-различно от вчера, то е защото разреших загадката — не проблема. Все още нямам никаква представа какво да направя по него. Ще кажа обаче, че нямам никакво намерение да направя нещо, което по някакъв начин би компрометирало теб, твоята клетва или твоя дом. Заявих това вчера и нямам никаква причина да променя решението си. Това достатъчно ли е?

„А така, шефе. Давай!“

„Мълкни, Лойош“.

Мороулан се взря в мен, дълго и проницателно, сякаш се опитваше да ми направи мозъчна сонда. Лаская се обаче, че дори на Деймар ще му е трудно да го направи, без да усетя. Мороулан, смятам, също ме уважава твърде много, за да го направи преди първо да е попитал. Пък ястrebовите очи трябва да си стоят на главите на Господарите на ястrebите, където им е мястото.

Той кимна късо.

— Е, добре. Повече няма да го обсъждаме.

— Честно казано — отвърнах, — не знам какво се върти в ума на Алийра. Както предположи, тръгнал бях да се видя с нея, когато се сблъсках с теб. Но нищо не съм замислял с нея... засега. Надявам се, че и тя не е замислила нещо без мен.

Лицето му помръкна.

— На мен би ми харесало още по-малко.

Свих рамене.

— Така и така съм тук, кажи ми: провери ли за онези телохранители.

— Да, огледах ги. Какво те интересува?

— Магьосници ли са?

Той като че ли влезе за миг във вътрешен спор. После кимна.

— Да. И двамата. При това доста вещи.

Проклятие. Добрите новини направо се трупаха.

— Е, добре. Да искаш нещо друго?

— Не... всъщност да. Ще съм ти благодарен, ако държиш Алийра под око.

— Да шпионирам Алийра?

— Не! — каза той натъртено. — Само ако се опита да направи нещо, което може би не трябва да прави — мисля, че ме разбиращ. Тогава се опитай да го обсъдиш с нея, а?

Кимнах и последното късче от главобълсканицата дойде на мястото си. Разбира се! Точно от това се беше беспокоил Мелар! Беше с телохранители, за да не бъде убит от неджерег. Явно беше чувал за Пътедир.

Решаването на този последен къс от загадката изобщо не ме приближи до отговора ѝ; и нищо чудно. Сбогувах се с Мороулан и се заизкачвах по стълбите към стаите на Алийра. През цялото време усещах погледа му в гърба си.

— Какво те задържа? — попита Алийра.

— Мороулан поискава да си побъбрим.

Забелязах, че днес Алийра наистина е в чудесно настроение. Очите ѝ бяха яркозелени и блестяха. Беше се облегнала на таблата на леглото и галеше разсеяно някаква котка, с която не ме бяха запознавали. Лойош и котката се изгледаха с абстрактна кръвожадност.

— Разбирам — каза тя. — И за какво?

— Изглежда, смята, че си научила нещо. Между другото, аз също. Нещо против да ми го кажеш?

Тя повдигна вежди и се усмихна.

— Може би. Но ти пръв.

Котката се превъртя на гръб, настоявайки някой да се позанимава с коремчето ѝ. Дългата ѝ бяла козина леко щръкна, сякаш реши да отрече присъствието на Лойош. Алийра се подчини.

„Ей, шефе“.

„Да, Лойош?“

„Не е ли отвратително, че някои хора задоволяват прищевките на тъпи животни?“

Не отговорих.

— Първо, Алийра, предишната ни идея няма да свърши работа.

— Защо?

Като че ли не се притесни особено. Аз вече започвах.

— Причините са много — казах. — Но главната е, че Мелар няма намерение да напуска.

Обясних ѝ изводите ни за плановете и мотивите на Мелар. Изненадващо, първата ѝ реакция беше подобна на моята — тя поклати глава с възхищение. После очите ѝ бавно добиха металносив оттенък. Потръпнах.

— Няма да му позволя да се измъкне с тоя номер. Знаеш го, нали?

Е, всъщност не че го знаех, но се опасявах от нещо подобно.

— Какво ще направиш? — попитах я тихо.

Тя не отговори, но опира дръжката на Пътедир.

Запазих гласа си тих, спокоен и сдържан.

— Ако го направиш, Мороулан ще е принуден да те убие, нали знаеш?

— И какво от това?

— Защо не измислим по-добър начин?

— Например?

— По дяволите, не знам! За какво мислиш, че си блъскам главата от няколко дни? Ако можем да измислим някакъв начин да го убедим да напусне, все още можем да се придържаме към първоначалната идея — проследяваме го с Пътедир и го спипваме там, където се появи. Само да имах повече време!

— Колко време имаш?

Много добър въпрос. Ако извадехме много, много голям късмет, новината нямаше да изтече още три дни. Но, за съжаление, не можех да разчитам на късмет. А по-лошото беше, че и Демона не можеше. Какъв щеше да бъде следващият му опит? И какви шансове щях да имам да го спра? Отговорът на последния въпрос никак не ми хареса.

— Днес или утре — отговорих.

— И какво става след това? — попита тя.

— Портата на смъртта се разтваря. Работата излиза от ръцете ми, тялото ми го намират някъде и пропускам една хубава война. *Ти* ще видиш тази война. Блазе ти.

Тя се ухили гадно.

— Може и да ми хареса.

Отвърнах ѝ с усмивка.

— Като нищо.

— Но — призна тя, — това никак няма да е добре за дома.

И тук се съгласих.

— От друга страна — каза тя, — ако го убия, няма проблем. Двата дома не се бият, уязвени са само Дзур, но на кого му пuka за тях? Е, сигурно можем да измислим някакъв начин да прихванем информацията за тях, преди да изтече.

— Те не са проблемът — отвърнах ѝ. — Проблемът е, че ти загиваш, или ще трябва да убиеш Мороулан. Не мога да приема нито една от двете възможности за идеален изход.

— Нямам никакво намерение да убивам братовчед си — заяви Алийра.

— Страхотно. Тогава го оставяш жив, с мъртво реноме.

Тя потръпна.

— Не съм безразлична към честта на братовчед ми. Просто съм по-загрижена за прецедента от Мороулан.

— Има и още нещо — добавих.

— О?

— Честно казано, Алийра, не съм убеден, че можеш да поразиш Мелар. Пазят го двама експерти, и двамата са добри бойци и също толкова добри магьосници. Вече ти казах кой го е обучавал в бойно изкуство и не си забравила, че е бил достатъчно добър, за да си извоюва място в дома Дзур. Той е решен, че ще го убие само джерег, и се боя, че може би е осигурил всичко необходимо, за да стане така. Изобщо не съм сигурен, че ще можеш да го убиеш.

Тя изслуша търпеливо монолога ми, след това се усмихна цинично.

— Все никак ще се оправя.

Реших да сменя темата. Можех да опитам само още едно нещо, а то най-вероятно щеше да ме убие. Никак не ми харесваше, затова попитах:

— Между другото, Сетра къде е?

— Върна се на Дзур планина.

— Така ли? Защо?

Алийра заби поглед в пода, след което отново обърна внимание на котката.

— Подготвя се.

— За какво?

— За война.

Просто чудесно.

— Смята, че ще се стигне до война?

Алийра кимна.

— Не ѝ казах какво се каня да направя, така че тя приема, че ще се стигне.

— И иска да е сигурна, че драконите ще спечелят, а?

Алийра ме погледна.

— Не е в нрава ни да се бием за загуба.

Въздъхнах. Какво пък, сега или никога. Реших се.

„Ей, шефе, недей да го правиш“.

„Прав си. Но нали за това ми плащат. Хайде, мълкни“.

— Едно последно нещо, Алийра.

Очите ѝ се присвиха. Предполагам, че бешеоловила нещо в гласа ми.

— И то е?

— Все още работя за Мороулан. Той ми плаща и следователно му дължа известно количество лоялност. Това, което се каниш да направиш, е в пряко нарушение на неговите желания. Няма да ти го позволя.

И просто ей така, още докато завършвах речта си, Пътедир се озова в ръката ѝ и острието му бе насочено в гърдите ми. Тя ме измери хладно с очи.

— Смяташ ли, че можеш да ме спреш, джерег?

Издържах погледа ѝ.

— Вероятно не — признах. Какво по дяволите? Както я гледах, виждах, че е готова да ме убие на място. — Но ако го направиш, Алийра, Лойош ще убие котката ти.

Никаква реакция. Уф. Понякога си мисля, че Алийра изобщо няма чувство за хумор.

Погледнах надолу към остието. Само две стъпки го деляха от гърдите ми... и от душата ми, някога била на брат й. Спомних си един момент, беше сякаш преди векове, когато се бях озовал в същото положение с Мороулан. Тогава, както и сега, мислите ми се бяха насочили към това кое оръжие ми е най-близо. Отровна стрела щеше да е пълно губене на време. Отровата ми действа бързо, но не чак толкова бързо. Не става. Трябваше да прибегна до убийство — нищо друго не вършеше работа. Шансът ми тогава беше инициран. Сега беше още по-лошо. Мороулан поне не беше извадил оръжието си.

Отново погледнах очите й. Очите на този срещу теб са първото нещо, което ти подсказва дали се кани да се задейства. Усетих дръжката на камата горе в десния ми ръкав — с остието навън. Щеше да е нужно рязко движение надолу, и щеше да е в ръката ми; едно движение нагоре след това щеше да я забие в гърлото й. От това разстояние не можех да пропусна. От това разстояние не можеше и тя. Вероятно щях да съм мъртъв преди нея и нямаше да могат да ме пресъживят.

„Само кажи, шефе. Ще й скоча в очите преди да...“

„Благодаря, но задръж засега“.

Онзи, предишния път, Мороулан се беше отказал да ме убие, защото трябваше да ме използва, а аз се спрях малко преди да нанеса смъртната обида. Този път, сигурен бях, Алийра нямаше да се откаже — решеше ли да действа, беше толкова упорита, колкото съм аз. В края на краищата, помислих с горчивина, по някакъв шантав начин нали бяхме роднини.

Приготвих се за действие — трябваше пръв да нанеса удара, ако изобщо можех да разчитам на някакъв шанс, тъй че нямаше смисъл да изчаквам. Беше странно; осъзнах, че всичко, което бях правил след първата ми среща с Демона, беше насочено към това или да измисля начин как да убия Мелар, или да попреча на някой друг да ми реши проблема.

Изгледах я. Готов... сега... почакай... спрях. Какво правиш, Влад? Ще убиеш Алийра? Тя ще те убие? Какво, в името на великото море на хаоса, щеше да реши това? Да, Влад, да. Мислиш добре. Трябва само да убиеш един гост на Мороулан... и най-неподходящия при това! Да, трябва само Алийра да умре. Това би...

— Чакай малко! — извиках. — Хванах го!

— Какво си хванал? — попита тя студено.

Изобщо не рискуваше срещу мен — знаеше какво хитро копеле съм.

— Всъщност — заговорих с малко по-спокоен тон, — ти си го хванала.

— И какво, ако обичаш, съм хванала?

— Велико оръжие — казах.

— Да, безспорно — съгласи се тя, без да отстъпва и на косъм.

— Оръжие — продължих аз. — Оръжие, което е невъзвратимо свързано с душата ти.

Тя изчака спокойно да продължа. Пътедир все така бе насочен към гърдите ми.

Усмихнах се, въпреки че за първи път от няколко дни бях съвсем сериозен.

— Ти няма да убиеш Мелар, приятелко. *Той ще убие теб.*

16.

„ДОБАВЯНЕТО НА ЕДНА НИШКА ПРОМЕНЯ ЦЯЛАТА ДРЕХА“.

По това не можеше да има никакъв спор: през последните няколко дни прекалявах с телепортиранятия. Задържах се няколко мига в телепортната зона на сградата с кантората ми, след което се втурнах нагоре по стълбите като дзур, тръгнал на лов. Профучах покрай секретаря ми, преди да е успял да ме натовари с досадните служебни дреболии, и казах:

— Доведи Крейгар. Веднага.

Нахълтах в кантората и се тръснах в стола. Време беше да помисля здраво. Докато стомахът ми се успокои, подробнотите на плана започнаха да се избистрят. Разчетът на времето трябваше да е прецизен, но това не беше ново. Оставаха някои неща, които трябваше да проверя, да се уверя, че могат да се извършат, но за тях щях да се погрижа предварително и може би щях да измисля начин да преодолея проблемите, ако такива възникнеха.

Дадох си сметка също така, че ще ми се наложи да завися от много повече хора, отколкото би ми се искало, но какво пък — животът е пълен с рискове.

Започнах да отмяtam точките една по една, когато забелязах, че Крейгар си седи пред мен и чака да го забележа. Въздъхнах.

— Какви са новините днес, Крейгар?

— Мелницата за слухове всеки момент ще избухне... тече от няколко посоки.

— Лошо?

— Лошо. Няма да можем да го задържим това под наметалата си много задълго. Много неща се събраха вече. А и труповете само влошиха работата.

— Трупове ли?

— Мда. Два трупа са намерени тая заран. И двата — на магьоснички, от Лявата ръка.

— А, да. Едната трябва да е оная, дето я обсъдихме вчера.

— Да. Другата не знам коя е. Предположението ми е, че Демона е открил още някой, който прекалява с разпространяването на слухове.

— Би могло. Случайно да е убита с единичен удар с кама в сърцето?

Погледна ме изненадано.

— Да, така е. Откъде знаеш?

— И на нея има магия, пречеща да се пресъживи, нали?

— Да. Коя е тя, Влад?

— Така и не научих името ѝ, но беше точно както ти каза, магьосничка от Лявата ръка. Беше замесена в премахването на Мороулан и той го прие лично. Всъщност не знаех, че ще е точно с единичен удар на кама в сърцето, но точно така го беше убила тя, а той притежава известно чувство за поетична справедливост.

— Разбирам.

— Нещо друго, по-важно?

Той кимна.

— Мда. Днес не бих се показвал навън, ако бях на твоето място.

— О? Какво си чул?

— Изглежда, че Демона не те обича.

— Чудесно. Как го разбра?

— Имаме няколко приятели в организацията му, чули са разни слухове.

— Страхотно. Наел ли е някого?

— Няма как да се разбере със сигурност, но не би ме изненадало.

— Жестоко. Дали да не го поканя за приятелска игра на „Завърти камата“ и така да уредим цялата работа.

Крейгар изсумтя.

— Смяташ ли — казах, — че ще отстъпи, ако му свършим тая работа с Мелар?

— Може би. Всъщност много е вероятно, стига да го направим навреме... тоест, преди мълвата да стигне твърде далече. Според това, което чух, не остава много време. Предполагам, съветниците вече усещат как ще им се бръкне в кесиите. Няма да могат да избегнат дълго даването на обяснение.

— Спокойно. Няма да им се наложи.

Той изведенъж се стегна.

— Имаш ли нещо?

— Мда. Не че ужасно се гордея с него, но ще трябва да стане номерът... поне част.

— Коя част?

— Трудната.

— Какво имаш предвид?

— Почакай малко.

Станах и отидох до прозореца. Погледнах автоматично към улицата долу и го отворих.

„Лойош, виж дали ще можеш да намериш Деймар. Ако го намериш, попитай го дали има нещо против да си пренесе телесата тук“.

Тоя път поне Лойош отлетя без коментарите си.

— Хайде, Влад, какво си измислил?

— Пусни съобщение, че адски искам да се видя с Кийра. После извади хиляда златни от трезора и ги донеси тук.

— Но какво...

— Просто го направи. Ще обясня по-късно, след като всички се съберат тук.

— „Всички?“ Колко души да очаквам?

— Ъъъ, чакай да видя... петима. Не, шестима.

— Шестима? Заседателна зала ли трябва да наема?

— Чупка!

Останах да чакам и запревъртах отново плана в ума си. Най-засуканата част, доколкото разбирах, беше дали Кийра ще може да извърти подмяната. Разбира се, ако някой можеше да се справи, то този някой беше Кийра, но подозирах, че ще е трудно дори за нея.

Имаше, разбира се, и още по-засукана част, но се постарах да не мисля за нея.

Алармите — и психонични, и звукови — се задействаха отведнъж. Превъртях се на пода и в ръката ми се озова готовата за мятане кама. Секретарят ми нахлу вътре със сабя в едната ръка и кама в другата. Чак тогава разбрах какво е станало — видях Деймар, реещ се във въздуха с кръстосани крака, на около три стъпки над пода.

Останах много доволен, че докато изпружи крака и се изправи (или по-скоро стъпи долу, в случая), в кантората ми вече имаше четирима души с извадени оръжия.

Станах, прибрах камата и вдигнах ръка.

— Лъжлива тревога — обясних. — Но поздравления.

Деймар се заозърта с кратко любопитство. Секретарят ми с голяма неохота прибра оръжиета си.

— Той нахълта през всичките ни телепортни прегради, все едно че ги нямаше! Той...

— Знам. Но всичко е наред, спокойно.

Те постояха за миг, после свиха рамене и си излязоха, като хвърляха намръщени погледи към Деймар, който вече изглеждаше искрено учуден.

— Ама вие наистина ли имахте телепортни прегради? Не забелязах.

— Трябваше да се сетя да ги накарам да ги изключат. Все едно. Радвам се, че дойде.

— Няма проблем. Какво ти трябва?

— Още малко помощ, приятелю. Седни, ако обичаш. — Дадох пример, като издърпах стола си и се наместих в него. — Как си с илюзиите?

Той помисли малко.

— С правенето или с развалянето?

— С правенето. Можеш ли да направиш добра, и то бързо?

— Под „бързо“ предполагам имаш предвид толкова бързо, че никой да не види междуинните стадии. Прав ли съм?

— Да, и с малко или никакво време за загрявка. Бива ли те за това?

Той сви рамене.

— Кийра бива ли я в кражбите?

— Странно, че повдигаш точно този въпрос. Тя ще дойде тук... скоро, ако имам късмет.

— О, нима? Би ли имал нещо против да ми обясниш какво става?

— Хм. Би ли имал нещо против да изчакаме с обясненията, докато не се съберат всички?

— Защо не? Тъкмо ще си помедитирам малко. — Вдигна си краката от пода, затвори очи и почна да си медитира.

В този момент Лойош почука на прозореца. Отворих го. Той влетя и кацна на дясното ми рамо. Погледна Деймар, изсъска учудено и извърна глава.

Посегнах за контакт с жена ми и я намерих.

„Миличко, би ли прескочила до кантората ми за малко?“

„Разбира се. Предполагам, че нямаш работа за мен, нали?“

„Не точно, но почти.“

„Влаад! Спипал си нещо!“

„Да.“

„Какво е? Не, предполагам, че искаш да изчакаш, докато дойда. Ей сегичка“.

Повторих процеса с Алийра и тя се съгласи да се телепортира. Този път обаче съобразих да изключя защитните магии, преди да е пристигнала.

Тя се огледа.

— Значи това ти е кантората. Изглежда съвсем функционално.

— Благодаря. Малка е, но отива на скромния ми стил.

— Разбирам.

Едва тогава забеляза Деймар, който продължаваше да се носи на три-четири стъпки над пода, и завъртя очи с досада, почти в стила на Коути. Деймар отвори своите и стъпли долу.

— Здрави, Алийра.

— Здрави Деймар. Да си бъркал в мозъка на някоя текла напоследък?

— Не — отвърна той невъзмутимо. — Да не би да имаш някоя, в чийто мозък искаш да бръкна?

— В момента не. Попитай ме пак другия Цикъл.

— Непременно.

И сигурно щеше да я попита, помислих, стига и двамата да бяха тук дотогава.

В този момент пристигна Коути, тъкмо навреме, за да предотврати по-нататъшните сблъсъци между ястреб и дракон. Тя много топло поздрави Алийра. Алийра ѝ отвърна с лъчезарна усмивка и двете се отделиха в ъгъла да си побърят. През последните няколко месеца бяха станали много близки приятелки, най-вече заради взаимното им приятелство с лейди Ноуратар. Ноуратар беше дракон, минал към джерег, а после минал отново към дракон, и преди време беше партньорка на Коути, ако си спомняте. Алийра бе изиграла съществена роля, за да си върне Ноуратар полагащото ѝ се място като Господарка на дракони. Е, аз също, но все едно. Това е друга история.

Тогава ми хрумна, че Ноуратар щеше да е поредната личност, оказала се в небрано лозе заради цялата тая работа. Двете ѝ най-добри приятелки щяха да се опитват да се убият една друга, а тя имаше причини да е лоялна и към двете страни. Избих го от ума си. Бяхме тук тъкмо за да я предпазим от необходимостта да прави подобен избор.

Скоро влезе Кийра, последвана от Крейгар. Той ми подаде една голяма кесия, която веднага връчих на Кийра.

— Пак ли работа, Влад? Трябва да те науча на занаята. Щеше да си спестиши много време и пари, ако можеше да го правиш сам.

— Кийра — казах, — часовете на деня няма да стигнат да ме научиш на изкуството си. Освен това дядо ми никога не е одобрявал кражбата. Готова ли си да ми помогнеш в това? Каузата е добра.

Тя претегли разсеяно кесията в шепата си — несъмнено пресмятайки колко империала има вътре с точност до два-три.

— Нима? Е, добре. Предполагам, че без друго щях да ти помогна.

— Усмихна ми се и погледна другите в стаята.

— Ах, да. Кийра, това е Алийра е'Кийрон...

— Познаваме се — прекъсна ме Алийра.

Усмихнаха се една на друга и с изненада забелязах, че усмивките им като че ли са искрени. Бях се поуплашил малко, защото Кийра веднъж беше откраднала нещо от Алийра. Приятелствата понякога изникват точно там, където най-малко ги очакваш.

— Е, добре — казах, — да се хващаме на работа. Смятам, че всички тук се познавате, нали?

Нямаше възражения.

— Така. Да се настаним удобно.

Крейгар, при това без да му споменавам, се беше погрижил да внесат шест стола и беше поръчал хубаво вино и шест чаши. Щом всичко пристигна, той обиколи стаята да се увери, че всеки е седнал и чашата му е пълна, преди да се разположи и той. Деймар се отнесе с презрение към стола си и предпочете да се рее. Лойош зае мястото си на дясното ми рамо.

Започнах да се чувствам малко нервно от цялата работа. В тази стая се бяхме събрали майстор крадец, висш благородник от дома на Ястреба, Господарка на дракони, извеждаща родословната си линия чак от самия Кийрон, и свръхпрофессионален убиец. И Крейгар. Всичко това просто ме притесни малко. Кой бях аз, че да използвам

тези хора все едно, че са някакви си прости джереги, които наемаш и после разкарваш?

Засякох погледа на Алийра. Гледаше ме строго и доверчиво. Коути също — чакаше търпеливо да опиша как ще се измъкнем от цялата каша.

Ами това бях, разбира се. Мъжът на Коути, приятелят на Алийра... и нещо повече — този, който вероятно знаеше как да се справим със създалото се положение.

Окашлях се, отпих от виното и подредих мислите си.

— Приятели — започнах, — бих искал първо да благодаря на всеки от вас затова, че дойде тук и се съгласи да ми помогне в това нещо. За някои от вас, разбира се, е изключително важно този проблем да бъде разрешен благоприятно. И на вас бих искал да добавя, че се чувствам изключително поласкан от доверието, че ще се справя с него. На онези от вас, които нямат пряк интерес, съм дълбоко благодарен, че изобщо са готови да ми помогнат. Давам ви искрените си уверения, че няма да го забравя.

„Шефе, карай по същество“.

„Мълкни, Лойош“.

— Колкото до проблема, ами, повечето от вас го знаят, в една или друга степен. Казано простишко, един висш благородник на джерег е под закрилата на лорд Мороулан, а се налага да бъде убит, при това не по-късно от утре. — Направих пауза, за да отпия, както и за ефект. — В противен случай ще последват събития, които ще са в сериозен ущърб за някои от нас.

Алийра изсумтя на сдържаността ми. Кийра се изкиска.

— Най-важното, което трябва да запомним, е ограничението във времето. По причини, в които бих предпочел да не навлизам, разполагаме само с днес и утре. Днес би било много по-добре, но се опасявам, че днес ще трябва да изгладим трудностите и да упражним ролите си.

— И така, за някои от нас е важно — хвърлих поглед към Алийра, но лицето й не издаваше никаква емоция, — че няма да бъде направено нищо, което би компрометирало реномето на Мороулан като домакин. Тоест, не можем да направим нищо на това лице, Мелар, докато той е гост на Черен замък, нито можем да го принудим да напусне чрез някакви заплахи или магия, например контрол над ума.

Огледах ги. Все още ме слушаха внимателно.

— Мисля, че открих метод. Позволете ми първо да демонстрирам какво имам предвид, за да се оправим с трудната част, преди да продължа с останалото. Крейгар, стани за малко, ако обичаш.

Той се подчини. Измъкнах се от бюрото и извадих ралирата си. Той повдигна вежди, но не каза нищо.

— Да допуснем за малко — казах, — че имаш скрити по тялото си оръжия, на всички въобразими места.

Крейгар се подсмехна. „Да допуснем за малко“, как не!

— Извади си меча — продължих аз — и застани в гард.

Той го направи, като се извърна напред и мечът му се насочи точно в очите ми. Оръжието му беше много по-тежко и по-дълго от моето и образуваше права линия от неговите очи до моите. Дланта му беше извърната надолу, лакътят — навън. Доловяше се известно изящество, въпреки че все пак смятах източната позиция „ан гард“ за по-елегантна.

Постоях за миг, след което атакувах, симулирайки драгарското движение за посичане в главата. Стигнах до главата, малко под линията на меча му, под остьр ъгъл нагоре.

Той отвърна с очакваното париране, като смъкна лакътя си така, че мечът му също се изви под ъгъл, още по-остър от моя. В същото време силата на оръжието му се изпреди на слабостта на моето. Това му осигури много добра позиция за посичащ удар към главата ми; но преди да го нанесе, аз се задвижих и...

... усетих, че нещо леко се опира в корема ми. Погледнах надолу и видях лявата му ръка. Ако битката беше истинска, тази ръка щеше да е стисната кама. Ако бяхме сами, сигурно щеше да използва истинска кама, без да ме порази с нея, но беше предпочел да не показва на всички тези хора къде крие допълнителните си оръжия. Заех нормална стойка, поздравих го и прибрах ралирата.

— Откъде — попитах го — извади тази кама?

— От канията под левия лакът — отвърна той без колебание.

— Добре. Има ли друго място, откъдето можеш да я извадиш също толкова ефикасно?

Той помисли малко, след което каза:

— Разполагам с лява подлакътна кания с пружинен механизъм, пригодена за употреба с лявата ръка. Ако се бях приготвил за

изваждане с дясна ръка, което е също така обичайно, тогава бих се спрят на обикновена кания на кръста. И в двата случая е бързо. Мога да използвам факта, че цялата лява страна на тялото ти е незашитена, и да атакувам със същото движение, с което я изваждам. Кания на бедрото ще означава, че трябва да смъкна ръката си повече, отколкото е допустимо, да се прави кръстоска пред тялото не е нужно, а всичко друго ще е по-лошо.

Кимнах.

— Много добре. Коути, имаш ли да добавиш нещо, или си съгласна?

Тя помисли малко, след което поклати глава.

— Не, той е прав. Ще е едно от тези двете.

— Така. Крейгар, искам да ми осигуриш две моргантски ками.

Той ме погледна изненадано, след което сви рамене.

— Става. Колко силни да са?

— Достатъчно силни, за да разбере всеки, че са моргантски, но не толкова силни, че да си личи, когато са в каниите.

— Ясно. Мога да намеря две такива. И, чакай да отгатна, сигурно искаш едната да е с подходящия размер за кания на кръста, а другата — за подлакътна.

— Схвана. Чакай да помисля малко... — Бях огледал много внимателно за оръжията, които носеше Мелар, но ме беше интересувала не толкова големината им, колкото къде са. Помъчих се да си спомня... Къде беше онази малка издутина? Ах, да. А когато се обърна след разговора с Господаря на ястреби, колко от дръжката бях видял от канията на кръста? Така. Приличаше на стандартна костена дръжка. Колко дълго трябваше да е острието, за да е балансирана добре? И колко широко? Чувствах, че съм много близо.

— Канията на кръста — казах. — Обща дължина трийсет и пет сантиметра, от които половината е острие. Малко над два и половина сантиметра ширина в най-широката част. Подлакътна кания: да речем двайсет и три обща дължина, четиринайсет острие и два и половина ширина при предпазителя. — Мъкнах. — Някакъв проблем?

Той ме погледна с неудобство.

— Не знам, Влад. Би трявало да мога ги намеря, но не мога да съм сигурен. Ще говоря със снабдителя си и ще видим какво има той, но си адски прецизен.

— Знам. Но се постарай. А, да не забравиш — този път не трябва да са непроследими.

— Това ще ме улесни.

— Добре.

Обърнах се към Кийра.

— А сега — големият въпрос. Можеш ли да облекчиш Мелар от две ками, без той да забележи? И още по-големият проблем — без телохранителят му да забележи? Говоря, разбира се, за камите под лакътя и на кръста.

Вместо отговор тя само се усмихна.

— Хубаво. А сега: можеш ли да ги върнеш след това? Да ги поставиш на мястото им, без да забележи?

Тя свърси вежди.

— Да ги върна? Не знам... Мисля, че да... защо не? Доколкото схващам, искаш да ги сменя с други, нали?

Кимнах.

— И — добавих — не забравяй, че ще бъдат мортански ками, така че трябва да останат незабелязани при подмяната.

Тя махна пренебрежително.

— Ако изобщо мога да го направя, това, че ще са мортански, е без значение. — За миг погледът ѝ стана блуждаещ и забелязах как ръката ѝ леко потрепера, докато превърташе наум нужните движения.

— Камата на кръста — заяви накрая — може да стане. Колкото до другата... Замисли се отново. — Влад, сигурен ли си, че има пружинен механизъм за лява ръка, или просто е обърната за вадене с дясната?

Замислих се. Върнах отново спомена как го видях и онази издутина, която трябваше да е от камата, но не можах да го изчистя съвсем.

— Не знам. Сигурен съм, че нещо има, едното или другото, но просто не мога да кажа кое. Хм, току-що ми хрумна, че ако е с обратно изваждане, няма да може да я използва за това, за което говорим, тъй че всъщност е без значение. Можем да приемем...

— Чакай, Влад — намеси се Крейгар. — Не забравяй, че е обучаван като майстор на меча. Това значи, че ще е подгответ да се бие с меч и кама. Възможно е да разполага с пружинен механизъм, за да може само да извие китката и ножът да падне в дланта му.

Кимнах.

— Ти имаш ли подлакътна кания, Влад? — попита Кийра. Почувствах се неловко да обсъждам този въпрос, но разбрах какво си мисли и въпросът ѝ беше уместен. Кимнах.

— Пружина или за вадене с дясна ръка?

— Вадене с дясна ръка — отвърнах.

Тя стана.

— Тия са по-лесни, но това ще се компенсира с факта, че ще го наблюдаваш. Да видим какво мога да направя... — Мина пред Коути и Крейгар и застана пред бюрото ми. Постави чашата си на педя от моята. Държах я хлабаво и маншетът беше леко отворен, което трябваше да я улесни.

Задържах очи върху ръката си и пръстите ѝ, докато оставяше чашата. Доколкото можех да преценя, ръката ѝ не се приближи на повече от осем сантиметра от моята.

После тя се върна при стола си, седна и ме попита:

— Как беше?

Дръпнах ръкава нагоре и проверих канията. Вътре беше същата кама, която си носех винаги.

— Чудесно — отвърнах, — като изключим малката подробност, че... — И мълкнах. Усмихваше ми се с онази усмивчица, която много добре познавах. Бръкна под наметалото си, извади една кама и я вдигна. Чух ахкане и видях, че Крейгар я е зяпнал ококорен.

Той извъртя бързо лявата си китка и изведнъж в ръката му се появи нож. Погледна го и челюстта му увисна. Държеше го все едно, че е отровна змия. Затвори уста, прогълътна и върна камата на Кийра. Тя му подаде неговата.

— Подвеждане — обясни тя.

— Мен ме убеди — измърмори Крейгар.

— Мен също — казах.

Кийра изглеждаше доволна.

Изведнъж се почувствах доста по-добре. Какво пък, тази шашма май щеше да се получи.

„Всичко видях, шефе“.

„Не се съмнявам, Лойош“.

— Добре. Значи, Алийра, видя ли онзи удар, който направих на Крейгар, със свързване след това?

— Да.

— Можеш ли да направиш абсолютно същата атака?

— Предполагам — сухо отвърна тя.

— Хубаво. Ще я отработим с теб. Ще трябва да е съвършена.

Тя кимна.

Обърнах се към Коути.

— Ти ще трябва да извършиш едно просто измъкване.

— Някакви изисквания?

— Много бързо, много тихо и много незабележимо. Аз ще осигуря отвлечането, което трябва да ти помогне малко, но ще трябва да си абсолютно сигурна, че никой няма да те види, иначе Мелар ще се усети и всичко се издънва.

— Мога ли да го убия?

— Нямаш проблем. Обектът ти е неканен гост, тъй че всичко, което му се случи, си е негов проблем.

— Това улеснява нещата. Не мисля, че ще имам трудности.

— Не забравяй, той е адски добър магьосник и няма да имаш много време да го проверяваш.

— И какво? Магьосниците ги ям за закуска.

— Ще трябва да ми сготвиш един някой път.

Тя се усмихна.

— Има ли някакви защитни магии в момента?

Погледнах Алийра, която беше проверила двамата, след като я оставих.

— Не — каза тя. — И двамата са достатъчно добри, за да вдигнат бързо защитите, ако потрябва, но предполагам, че не искат да привличат внимание, използвайки заклинания в Черен замък, освен ако наистина не се наложи.

— Непрекъснато говорите за „тях“ — каза Кийра. — Аз кого ще трябва да премахна?

— Точно това е проблемът. Не знаем. Ще е този, който се окаже вляво от Мелар, а не знаем кой ще е. Представлява ли проблем?

Отвърна ми със своята усмивка „знам нещо, което не знаеш“ и в дясната ѝ ръка се появи кама. Тя я завъртя във въздуха и я накара да изчезне. Реших, че ми е отговорено.

— Деймар — казах и се обърнах към него, — ти ще трябва да ми хвърлиш илюзия. Трябва да е бърза, пълна и неуловима.

Деймар ме погледна разколебан.

— Неуловима? Колкото и да съм изкусен, Мороулан ще забележи, че правя илюзия в замъка му.

— Мороулан няма да е там, тъй че от него няма защо да се беспокоиш. Трябва обаче да е достатъчно добра, за да не я забележи един майстор магьосник, който ще бъде там. Разбира се, в това време той ще е доста зает.

Деймар помисли малко.

— Колко трябва да се задържи илюзията?

— Около пет секунди.

— Тогава нямаш проблем.

— Добре. В такъв случай, това е всичко. А сега — планът...

— Харесва ми, Влад — каза Крейгар. — До частта с телепорта. Това те оставя в доста окайно положение, нали? Защо от този момент не се върнем на първоначалния план, който съставихте с Алийра?

— Виждаш ли, всъщност ние изиграваме сложно замислена измама. Трябва да стане достатъчно бързо, та Мелар да реагира, докато е объркан. Всъщност трябва да го накараме да се паникьоса. Такъв като Мелар няма да се паникьоса лесно и паниката му няма да продължи дълго. Дадем ли му време да премисли, ще разбере какво е станало и просто ще се телепортира обратно. Което ни връща към самото начало.

— Мислиш ли — попита Крейгар, — че можем да накараме Мороулан да вдигне телепортна преграда около Черен замък, за да не може да се върне там? Или, да речем, би могла да го направи Алийра.

— Ако си забравил, Алийра изобщо няма да е в състояние да вдига телепортна програма, нито да я задържи. А ако трябва да я направи Мороулан, той ще се намеси в по-ранната част от плана и тогава няма да успеем.

— Ами ако Мороулан бъде включен в него от самото начало? — попита Коути.

Алийра отговори вместо мен:

— Той изобщо няма да позволи да направя това, което ще правя, дори да се съгласи с останалото — което няма да направи, между другото.

— Защо не?

— Защото е Мороулан. След като всичко свърши, ако свърши добре, ще се съгласи, че всичко е било чудесно. Но междувременно ще се опита да ни спре, ако може.

— Какво искаш да кажеш — попита я Коути — с това, че няма да ти позволи да направиш това, което ще правиш?

— Просто каквото казах. Дори да не е замесен по никакъв друг начин, най-малкото ще се опита да предотврати тази част.

— Защо? Щом не си застрашена...

— Никога не съм казвала — отвърна спокойно Алийра, — че няма да съм застрашена.

Коути я изгледа рязко.

— Не претендирям, че разбирам от Велики оръжия, но щом не е безопасно...

— Нищо не е „безопасно“. Това е по-добра възможност, отколкото ако направя нещо, което да принуди Мороулан да ме убие.

Коути се притесни.

— Но Алийра, *душата* ти...

— И какво? Мисля, че имаме добър шанс да оцелеем, при което честта на Мороулан остава непокътната и проблемът е решен. Иначе за Мороулан и за мен ще свърши много по-зле, без шансове нещата да се поправят. Това е най-добрата ни възможност.

Коути все пак не изглеждаше много доволна, но не каза нищо повече по темата.

— Какво ще кажете Деймар да хвърли втора илюзия, за да мога да се вмъкна и аз? — попита Крейгар.

— Не става — отвърнах. — Тогава кой ще направи телепортирането? Не забравяй, че ние не можем да го направим, защото е използване на магия срещу гост на Черен замък. Убеден съм, че този, който ще направи телепорта, трябва да е един от двамата телохранители, тъй че да го направи същевременно непроследим.

— Дори ако Мелар те помоли да го направиш ти?

Погледнах Алийра и тя кимна и каза:

— Дори тогава. Ще трябва да бъде оставен на собствената му сила, или да разчита на човека си, иначе Мороулан със сигурност ще се засегне.

— Ммм... сигурно. Но все пак трябва да има някакъв начин да ти се притечеси на помощ.

Свих рамене.

— Да, може преградата им за проследяване да не се вдигне толкова бързо, че да не можете да ме намерите. И предполагам, че Алийра ще може да ме намери с Пътедир — след като се съживи. — Постарах се да не добавя: „ако се съживи“.

— И колко време ще отнеме това? — попита Крейгар.

— Кой знае? — отвърна Алийра. — Такова нещо не е правено никога, доколкото знам.

Коути ни погледна мрачно.

— И няма никакъв начин да те намерим сами?

— Ами — отвърнах, — ще е мило от ваша страна, ако опитате. Но съм сигурен, че някаква преграда ще е вдигната, и че този, който ще я направи, е добър. Без Пътедир ще трябва доста да се потрудите, докато развалите магията.

Коути въздъхна.

— Според това, което чувам, Влад, ти не си от неговата класа като боец.

— Давам си сметка. Но се бия в източния стил, нали? И намерението ми е да го сваля преди изобщо да е разbral, че не съм този, за който се представям.

— Което ме подсети — каза Алийра. — Ако се стигне до бой, ще трябва да го държиш зает през цялото време.

— Предполагам, че сам ще се погрижи за това — отвърнах сухо.
— Но защо?

— Защото ако разбере какво точно е станало — а както ни го описваш, той ще разбере — ще трябва само да се телепортира обратно в Черен замък, ако му оставиш шанс.

Страхотно.

— Права си — признах. — Вероятно ще се сети. Колко време ще му отнеме според теб?

— Да направи телепортирането? Ако не греша в преценката си, само две-три секунди.

— Значи по време на боя не мога да му позволя повече от две секунди пауза. — Свих рамене. — Всичко е наред. Както казах, очаквам, че той няма да ми позволи да си поема дъх, ако се стигне до бой. Но се надявам, че няма.

— Между другото — каза Крейгар, — какво става, ако все пак се обърне към теб и ти каже да го телепортнеш навън?

— Надявам се, че ще помоли другия — което е шанс петдесет на петдесет. Ако все пак се обърне към мен, ще го погледна много тъпло и ще се престоря, че съм в шок. Би трябвало да изглежда правдоподобно.

Деймар щракна с пръсти.

— Некромантката! Тя няма нужда да проследява телепорта; може да приложи своите си начини, за да те намери.

— Не и без психоничен контакт — отвърнах. — А най-вероятно преградите, които ще вдигнат срещу проследяването на телепорта, ще блокират също така и обичайните ни заклинания за издирване — а това значи, че аз няма да мога да се свържа с теб, нито ти с мен.

— О! — каза Деймар.

— Така — обърнах се към всички. — Някой от вас може ли да измисли алтернативи? Нещо, което може да съм пропуснал?

Последва мълчание.

— Така си и мислех. Добре, това е всичко. Да се залавяме за работа.

Крейгар излезе да осигури камите. Другите почнаха да си упражняват ролите. Аз отидох в килера с оръжията и намерих два еднакви ножа. Бяха дълги и тънки стилети, с по педя острие.

Взех единия и го наточих грижливо — отделих за това повече от час. Реших да не го намазвам с неотразяваща черна боя, тъй като този път нямаше да има много дебнене, след като се озовеше в ръката ми.

Не че не съм готов да използвам всяко оръжие, което ми падне подръка, за да си свърша работата, но се чувствам някак по-удобно, когато си имам наум от самото начало точно определено оръжие и го познавам съвсем добре. Тъкмо затова извадих двата еднакви ножа. След като наточих единия, нямаше повече да го пипна, докато не тръгнеш утре към Черен замък. По този начин той щеше да е свързан много малко с мен. След като щеше да има толкова малко от „усещането“ ми за него, можех спокойно да го оставя на място. Това е много по-безопасно, отколкото да го намерят по-късно у мен — тъй като няма как да се заличи връзката между оръжие-убиец и жертвата.

Взех дубликата, премерих тежестта и баланса и го подържах малко. Направих с него няколко замахвания с всяка ръка, след което се съсредоточих повече върху използването му с лявата.

Извадих рапирата и се поупражнявах с нея, като използвах окачената на стената мишена, париране и рипост. Всъщност, ако работата беше стандартна, изобщо нямаше да се каня да мятам нож по някого, но в този случай можеше да се наложи.

След това извадих няколко парчета дърво, подредих ги пред стената и замятах ножа по тях, като сменях замаха и удара. Повторих по няколко пъти всяка форма на атака, която можех да измисля.

Останах доволен. Оръжието беше добро. Не много добро за рязане, но смъртоносният удар едва ли щеше да е рязане. Хвърляше се съвсем добре — макар и не съвършено — и много добре лежеше в ръката ми за всякакви възможни забиващи движения, които можеше да направя.

Взех кания и след като помислих малко, я привързах от външната страна на левия си крак, точно над коляното. Ножът беше малко прекалено дълъг, за да се скрие задоволително, но наметалото ми щеше да го прикрива добре, а беше поставен идеално за максимална скорост при ваденето в случай, че действах с рапирата. Е, не чак идеално; на тила ми щеше да е още по-добре, но пък тогава щеше да е в ръката ми в положение през рамо, което щеше да е толкова добре, колкото хватка отдолу за забиване по средата на свръзка, примерно.

Лойош наблюдаваше известно време приготовленията ми мълчаливо, след което каза:

„Има един проблем с плана ти, шефе“.

„И той е?“

„Частта с «отвличането»“.

„Какво имаш предвид?“

„Щом ще съм зает с отвличането на някои хора, това значи, че няма да съм поддръка, когато убиваш“.

„Знам“.

„Е, това никак не ми харесва!“

„За да бъда съвсем откровен с теб, приятелю, на мен също“.

17.

„КОЛКОТО И ЛОВЪК ДА Е МАГЬОСНИКЪТ, ЕДИН НОЖ МЕЖДУ ПЛЕШКИТЕ ЩЕ МУ СМАЧКА СЕРИОЗНО ФАСОНА“.

Всеки гражданин на Драгарската империя има постоянна връзка с Имперския глобус, който кръжи около главата на Императрицата с цветове, отразяващи настроението на Нейно величество във всеки даден момент.

Тази именно връзка изпълнява много функции едновременно. Може би най-важната от тях, за повечето хора, е, че позволява да се използва силата на Великото море на хаоса (за разлика от по-малкото, сътворено от Ейдрон), което осигурява енергията за магьосничество. За всеки достатъчно опитен тази сила може да се оформя, извайва и да се използва за какво ли не — зависи, разбира се, от умението на потребителя.

Една от по-маловажните ѝ функции, за повечето хора, е, че човек трябва да се съсредоточи, съвсем за малко, по подходящия начин и получава точното време според Имперския часовник.

Трябва и ще призная, че умението ми в магьосничество е доста скромно. Тоест, мога да запаля огън или да се телепортирам, ако се наложи, или да убия някого с него — стига да не е много добър и да извадя късмет. От друга страна, много рядко ми се налага да го прилагам. Но Имперският часовник от години ми е приятел, на когото разчитам.

В осем след пладне всеки пореден ден (а днес беше точно такъв) Мороулан лично извършва оглед на охраната си. Излизаше от Черен замък, телепортираше се от кула на кула, разговаряше със стражите и ги проверяваше. Рядко намираше нещо, което да поправи или критикува, но проверките бяха много ефективни за войсковия морал. И също така бяха едно от сравнително малкото неща, които Мороулан вършеше редовно.

Та в осем вечерта на този ден, деня, след като се събрахме в кантората ми, Мороулан инспектираше постовете на охраната си,

поради което не се намираше в банкетната зала на Черен замък.

Аз бях там.

Деймар също беше там, до мен. Коути беше някъде наоколо, както и Кийра. Алийра беше някъде извън залата и чакаше.

Стараех се да не изглеждам подозрителен. Не пиех нищо, защото не исках някой да забележи, че ръката ми трепери.

Огледах помещението и най-сетне забелязах Мелар. Кийра стоеше на десетина стъпки от него, зад гърба му, и гледаше към мен. Реших, че поне отчасти съм успял да бъда неподозрителен, след като никой от познатите ми не ме беше видял. Добре. Ако можех да разчитам на този късмет само още няколко минути, щеше да е все едно.

Така. Отпускаме китки. Раменни мускули отпуснати. Стомахът — също. Врат — отпусни. Колене, не бъдете толкова схванати — време е. Тръгваме.

Кимнах на Кийра. Тя ми отвърна. Вече не бях нервен.

Видях съвсем ясно как Кийра мина покрай единия от телохранителите на Мелар, пресегна се за чаша вино край него и подмина. Изобщо не видях как направи замяната. Въсъщност се зачудих дали изобщо я е направила, докато тя не улови погледа ми и не кимна. Погледнах към дясната ѝ ръка, която беше на хълбока. Беше изпъната два пръста, другите в юмрук. И двете оръжия бяха подменени. Добре. Благодарих ѝ с очи.

„Да започнем“, казах си.

Огледах залата. Едно от нещата не бях планирал — защото не можех да зная кой ще е тук от единия ден до другия — или от един момент до друг.

На една от близките маси, на около двайсет стъпки от мен, забелязах Господаря на яструби, който приказваше с Мелар предния ден. Идеално! Дължах му едно. Тръгнах право към него, като обмислях играта. Огледах какво има на масата. Пристъпвах бавно, за да ми остане време да дам на Лойош подробни указания.

„Знаеш ли си ролята, Лойош?“

„Ти се грижи за твоите реплики, шефе. Аз правя това, което дойде естествено“.

Наведох се над масата и с цялото си благородническото великодушие рекох:

— Я дай една чаша от онова киретско, четиристотин трийсет и седма, ако обичаш.

За миг се уплаших, че съм се престарал, когато той наистина поsegна да ми я подаде, но после се овладя, извърна се към мен и заяви — с леден глас и очи:

— На джереги не поднасям. И на източници.

Добре. Вече беше мой.

— О, нима? — Отвърнах му с най-сардоничната си усмивка. — Нервни сме, че ще послугуваме на по-горни от нас, а? Е, от мен да мине.

Той естествено кипна и ръката му поsegна към меча. Но бързо се сети кой съм и я пусна.

— Трябва да попитам Мороулан — каза, — защо позволява разни мърши да се мотаят в дома му.

Май трябваше да го окуражда да го направи, просто за да видя колко ще се задържи... но си имах игра.

— Ами давай. Трябва да призная, че и аз съм любопитен. Кажи ми после как обяснява твоето присъствие тук, сред толкова благородници.

Няколко души вече ни наблюдаваха и се чудеха дали ястребът ще ме предизвика, или просто ще ме нападне. Беше ми все едно, между другото.

Той също усети, че тълпата ни гледа.

— Нима си въобразяваш, че можеш да бъдеш равен с един драгар?

— Най-малкото — отвърнах с усмивка.

Той също ми отвърна с усмивка, вече овладял нервите си.

— Доста странен възгled. Един драгар не би и помислил да говори с някого по този начин, без да подкрепи словата си със стомана.

Изсмях се високо.

— О, винаги и по всяко време.

— Много добре. Моите секунданти ще те призоват утре сутринта.

Престорих се на изненадан.

— Нима? Моите секунданти ще те призоват долу на уличката.

Обърнах му гръб и се отдалечих.

— Какво?! — догони ме гневен вик.

Бях направил само три крачки, когато чух съська на извадената стомана. Продължих да крача енергично.

„Хайде, Лойош!“

„Действам, шефе“.

Усетих как джерегът излетя, и продължих да крача плавно и спокойно, по-далече от Господаря на ястреби. Сега, тъкмо в този момент, щяха да ми потрябват всичките умения, на които Кийра ме беше учила преди години.

Чух зад себе си вик и крясъци: „Ухапа ме!“, „Помощ!“, „Доведете захар!“, и „Къде се дяна проклетият джерег?“, и „Вижте, той умира!“

Знаех, че никой нямаше да гледа към мен, докато се приближавах към Мелар. Телохранителите му, забелязах, не изглеждаха особено напрегнати, въпреки че те, от цялата тълпа, трябваше да са разпознали явното отвличане.

Лицето на Мелар беше спокойно. Изведнъж му се възхитих. Това трябваше да го е очаквал. Беше решил да умре тук и сега, и беше готов за това. Телохранителите му знаеха и не правеха никакво усилие да го предотвратят. Възможно ли беше да си стоя така и да чакам например моргантска кама да се забие в гърба ми? Абсурд.

Усмихнах се вътрешно. Чакаше го малка изненада обаче. Продължих към него, подхождайки откъм гърба. Усещах тълпата около себе си — бях смесен с нея, но никой не забелязваше мен. Изкуството на наемния убиец. Нужно беше изключително умение, за да бъда забелязан в този момент — умение, непостижимо дори за двамата телохранители, сигурен бях.

Мелар стоеше неподвижен, в очакване на допира на нечие острие. Беше флиртувал допреди малко с някаква млада цалмотка, която се правеше на тъпа девица текла, докато Мелар се правеше, че ѝ вярва. Сега тя го погледна с любопитство, защото беше престанал да ѝ говори.

И нещо удивително — той дори започна да се усмихва. Устните му се кривнаха в много лека, много тънка усмивка.

„Сега, Алийра!“

„Идвам!“

Вийра дано съ храни душата ти, сестро...

Усмивката на Мелар повяхна, щом в залата прокънтя пронизителен пиянски глас.

— Къде е той? — изрева Алийра. — Покажете ми долния текла, който иска да озлочести името на братовчед ми!

Пред Алийра се отвори пътека. Зърнах за миг Некромантката — на лицето ѝ бе изписано стъписване. Рядкост е да я видиш стъписана. Сигурно щеше да предприеме нещо, но просто се оказа много далече.

Като стана дума за много далече...

„Лойош?“

„Зает съм, мамка му! Не искат да ме пуснат! Опитвам се да дойда, ама...“

„Забрави. Както го обсъдихме. Просто не можем да рискуваме. Остани където си“.

„Но...“

„Не“.

Тръгнах като Алийра — тя отпред, аз — отзад. Естествено.

„Късмет, шефе“.

Пристигах на позиция и забелязах как гърбът на Мелар се стегна. Трябваше да е разбраł, че оголеното острие в ръката на Алийра е моргантско. Сигурен съм, че цялата зала го беше забелязала.

Бях на позиция, тъй че можех да чуя всичко, което каже. Чух го как изруга тихо.

— Не тя, по дяволите! — изсъска той на охранителите си. — Спрете я.

Двамата пристъпиха напред, за да преградят пътя на Алийра, но тя се оказа по-бърза. От вдигнатата ѝ лява ръка блесна зелена светлина. А след това видях нещо, за което бях чувал, но никога досега не бях виждал с очите си. Енергията, която отпрати към тях, се разцепи; раздвои се на две мълнии, които поразиха телохранителите точно в гърдите. Те залитнаха назад и се сгромолясаха на пода. Ако им бяхме оставили време да помислят, със сигурност щяха да съобразят, че Алийра едва ли е толкова пияна, за да направи такава магия. И двамата бяха достатъчно добри, за да блокират ефекта поне отчасти, и полека започнаха да се съзвземат.

И в този момент Коути, жена ми, която преди време носеше прозвището „Камата на джерег“, нанесе удара си. Тихо, ловко и със съвършена точност.

Не допускам, че някой друг в залата е успял да го види, въпреки че не всички се бяха залисали по Алийра, която размахваща пиянски Пътедир над главата си. Но единият от двамата телохранители, докато се надигаше, се опита да изреве, разбра, че вече си няма ларинкс, с който да го направи, и отново рухна.

И тогава усетих лекото пощипване по кожата — задействаше се заклинанието на Деймар. Деймар хвърли втората си магия също толкова бързо и тялото на мъртвия охранител стана невидимо.

Веднага застанах на мястото му. Изравних крачките си със своя „партньор“, ала и двамата разбирахме, че няма да стигнем навреме. Силно подозирам, че другият беше много по-обезпокоен от мен.

Мелар също разбра, че няма да успеем да го спасим. Сега имаше две възможности: можеше или да се остави на Алийра да го убие, загивайки по този начин сред руините на над тристагодишния си замисъл, или да се бие с нея.

Мечът му блесна и той зае позиция „ан гард“, докато Алийра размахваща зелената мълния пред него. В този момент Мелар със сигурност съзнаваше, че ще трябва да я убие, ако може. Знаех, че умът му работи трескаво; той планираше удара си, преценяваше бързината на движенията й и с радост осъзнаваше, че може да я убие без това да е трайно, стига да внимава. Трябващо само да избягва удари по главата.

Отстъпи крачка назад.

— Милейди, вие сте пия... — започна Мелар, но Алийра нападна още преди да е довършил.

Пътедир описа зелена дъга, право към дясната страна на главата му. Ако Мелар се беше окказал малко по-бавен или ако атаката се бе оказала малко по-трудна за отбиване, с него щеше да е свършено там и завинаги. Но той направи очакваното париране.

Беше твърде добър във фехтовката, за да пропусне откриването й, и не го пропусна. С крайчеца на съзнанието си забелязах, че все пак има пружинен механизъм на камата в левия ръкав.

Последва мълниеносно движение на лявата му ръка и камата му я прониза в корема.

Сигурно бе осъзнал, още докато нанасяше удара, че нещо не е наред. Когато я порази, аз самият усетих в ума си онова чувство за разумност, отличаващо мортантското оръжие.

Алийра изпищя. Може би беше неподправено, може би фалшиво, но беше един от най-ужасяващите писъци, които съм чувал. Потръпнах, като го чух и като видях израза ѝ, докато поглъщащото душата острие проникваше в тялото ѝ. Мелар пристъпи напред и напразно се опита да издърпа камата, но собствената ѝ сила я задържа, а Алийра се свлече на пода и писъците ѝ загълхнаха. Едва тогава оръжието се измъкна в ръката на Мелар.

Последва миг тишина и всичко наоколо сякаш замръзна. Мелар зяпна ножа в ръката си. Другият телохранител и аз стояхме от двете му страни, замръзнали като всички останали. Мелар съзнаваше с все по-голяма яснота, че току-що е отхвърлил всякакви претенции за закрила от страна на Мороулан. Сега вече можеше да го убие, без страх от възмездие. Със сигурност усещаше, че целият му план се разпада, и несъмнено можеше да измисли само един изход: да бяга. Да се опита да се измъкне от тази каша и след време да измисли нещо друго.

И точно в този момент на слабост, почти на паника, последва финалният удар, нанесен от Деймар, за да го обърка още повече и да го тласне отвъд ръба.

Мелар усети проникването в мозъка си и изкрештя. Не знаех дали е достатъчно объркан, за да рухне умствената му защита. Мозъчната сонда можеше да е подействала или не, но свърши работа, доколкото това интересуваше мен: Мелар се обърна към мен и изрева:

— Измъквай ни оттук!

Лош късмет, че избра мен, вместо „партньора“ ми, но бях предвидил, че може да се случи.

Не го погледнах; просто бях зяпнал право напред. Той несъмнено забеляза глупавото ми стъписване. Долових вече безпогрешната нотка на паника в гласа му, когато се обърна към другия телохранител. Тълпата се бе окопитила и започваше да реагира. Искрено се надявах, че Сетра Младшата или Некромантката няма да се доберат до него, преди да успеем да се измъкнем.

— Действай — ревна той на „партньора ми“. — Измъкни ни оттук!

В този момент, мисля, нещо трябваше да е прещракало в ума му и той отново се обърна към мен, с още по-широко отворени очи. Или магията на Деймар започваше да изтлява, или беше забелязал

преструвката ми. И докато се отдръпваше от мен, стените около нас изчезнаха...

Доколкото можах, пренебрегнах гаденето, съпътстващо всяко телепортиране, и взех бързо решение.

Ако не беше осъзнал, че нещо не е както трябва, ако се беше обърнал първо към другия телохранител, всичко щеше да е наред. Щях просто да го убия и да довърша телохранителя, както ми падне. Сега обаче бе по-различно.

Имах време да се справя или с Мелар, или с другия телохранител, но не можех да се оправя и с двамата, преди да са ме поsekли. С кого да започна?

Телохранителят щеше да е зает с вдигането на телепортната преграда и с магията, заличаваща следите, а и Мелар вече бе извадил меча си. Освен това беше по-близо.

Трябваше обаче да се погрижа Мелар да бъде убит трайно. Както вече казах, не е лесно да убиеш някого по такъв начин, че да не може да бъде пресъживен. След като вече се беше подготвил и се беше обърнал към мен, щеше да е трудно. Какво щеше да стане, ако успеех да го сваля, без да мога да го направя трайно? Тогава главорезът му щеше да ме довърши. И след това просто да се телепортира с тялото на Мелар, да го възкреси и да си живее сладко? Ако се заемех първо с телохранителя, можех да отделя повечко време и да си свърша работата с Мелар добре, без да се притеснявам, че ще ми се измъкне.

Това, което ме тласна към решението обаче, беше фактът, че телохранителят му беше магьосник. При тази ситуация това му даваше по-голямо предимство, отколкото можеше да ми хареса.

Не се спрях, за да обмислям всичко това — то просто просветна в мозъка ми.

Скочих назад и докато дясната ми ръка посягаше за рапирата, лявата ми ръка намери три отровни стрелички. Метнах ги към телохранителя и изредих наум къса молитва към Вийра.

Първият замах на Мелар, който последва точно в този момент, не улучи — бях успял да изляза от обхвата му. Божове! Силен беше! Паднах на земята, но вече бях извадил рапирата. Превъртях се наляво и скочих...

...тъкмо навреме, за да парирам, едва в последния миг, удара, който щеше да разцепи черепа ми. Ръката ми се разтърси до рамото от удара на по-тежкото острие и в същия миг чух така чакания звук на падащо тяло вляво от мен. Охранителят беше извън играта. Благодаря ти, Вийра.

Чак сега забелязах къде сме — на открито, в джунгла. Това ни поставяше някъде на запад от Адриланка, което означаваше най-малко на триста мили от Черен замък. Значи нямаше да могат да проследят телепорта навреме, за да ми помогнат; не и ако магьосникът-телохранител беше успял да си направи магията. Трябваше да приема, че мога да разчитам само на себе си.

Мелар нападна отново. Отстъпих бързо; надявах се адски да няма никакво препятствие зад гърба ми. И в най-добрата си форма не бих могъл изобщо да се сравнявам с Мелар като боец, а в този момент стомахът ми кипеше и полагах голямо усилие само да държа очите си фокусирани в него. От друга страна, един по-слаб фехтовчик може да задържи по-силния фехтовчик доста време, стига да не спира да отстъпва. Можех само да се надявам, че ще ми даде в някой момент шанс да хвърля камата си по него и че ще мога да го улуча — без в същото време да бъда посечен. В този момент дори бях готов да се оставя да ме посече, стига в замяна на това да мога да си свърша работата. Всъщност само изчаквах да се появи такъв шанс.

Той обаче нямаше никакво намерение да ми предоставя подобна възможност. Дали беше предположил намеренията ми, или не — не знам, но не се спираше нито за миг. Продължаваше да замахва към главата ми и да настъпва. В лявата си ръка стискаше нож.

Усетих ледени тръпки по гръбнака си, щом осъзнах, че това, което стиска, е моргантската кама, с която го бях уредил, едната от онези, които му подмушнахме, за да сме сигурни, че ще използва една от тях срещу Алийра. Тогава той също го забеляза и очите му се разшириха. За първи път се усмихна. Усмивката не беше никак приятна — никоя усмивка не е, ако си откъм лошата й страна. Същото можеше да се каже и за камата. Странно, но в този момент иронията в цялата работа ми убягна.

Продължавах да отстъпвам. Единственото, което до този момент ме пазеше жив, беше фактът, че той не бе свикнал с фехтовчик, който изнася напред само едната страна на тялото си, вместо да е в пълен

фронт в драгарския стил с меч и кама. Той, разбира се, се биеше в пълен фронт, с камата нагоре в положение за удар или париране, или за да направи с нея магия.

Магии не се канеше да прави, а и не му се налагаше да парира, защото все още нямах възможност да атакувам. Дори един прости чък рипост — а той вече имаше две оръжия срещу моето едно. Освен това беше достатъчно добър във фехтовката, за да свикне скоро с моята игра.

Засега се задоволяваше с това да ме държи зает, докато не се бълсна в някое дърво или не се спъна в корен, нещо, което неизбежно щеше да ми се случи в тази джунгла. След което всичко щеше да свърши — щеше да замахне с камата и душата ми щеше да подхрани разума на педя хладна стомана. За пръв път проговори.

— Беше трик от самото начало, нали?

Не му отвърнах — не ми оставаше дъх.

— Вече го разбирам — продължи той. — Можеше и да се получи, ако беше по-добър във фехтовката, или ако ме беше заковал, докато имаше шанс, вместо да се занимаваш с приятеля ми ей там.

„Правси, кучи сине — помислих. — Потривай ръце“.

— Но сега — продължи той — в Черен замък вече трябва да са разбрали истината. Щом аз мога да го разбера оттук, те със сигурност са го разбрали оттам, където могат да видят тялото и оръжието. Какво може да ме спре просто да се върна там?

Опитах се да нападна. Той обаче замахна с камата и трябваше да отскоча. Нямах възможност за атака.

— Колко жалко — продължи той, — че мога да се телепортирам, иначе като нищо можеше да се получи.

„Само че ти трябват две-три секунди да се телепортираш, приятелче, а аз нямам намерение да ти давам две-три секунди. Съжалявам, но не съм си изгубил ума“.

Той, изглежда, също го осъзна, защото мъкна. Успях да докопам с лявата си ръка стилета, който си бях изbral, за да го унищожа, и го измъкнах. Гушнах го в шепата си както женски джерег гушка яйцето си. Помислих, ама съвсем за миг, дали да не го метна по него, но за да го направя, трябваше да се извърна в пълен фронт. Направех ли го, той щеше да ме посече още преди да съм го хвърлил и главата ми щеше да се изтъркаля на земята.

За миг премислих и това. Ако паднеш под меча му, камата му нямаше да ме порази. Оръжието се хранеше с жива душа. Душата ми щеше да си остане цяла-целеничка и може би щях да мога да го отведа със себе си.

Отхвърлих тази идея и отстъпих отново. Не, трябваше да си го направи сам — това поне можех да взема от него. Нямах намерение да го оставя да ме посече и да ме остави тук, да се хранят дивите джереги с жалкия ми труп, за да стане иронията още по-пълна.

Какво?! Джерег? Див джерег? Изведнъж усетих хладен полъх по тила си, напомнящ за допира на острие и за други неща.

Завладя ме един спомен, отпреди години. Това бе същата джунгла, в която... Дали бих могъл...

Мисълта дотолкова ме разсея, че едва не пропуснах едно париране. Отскочих, но мечът му ме перна под ребрата. Усетих, че потече кръв, заболя ме. Слава на Вийра, стомахът ми се беше успокоил.

Вещерството в много отношения прилича на магьосничеството, но използва собствените психонични сили, вместо външен енергиен източник. Ритуалите и заклинанията служат, за да укрепят ума по верния път и да насочат силата. Доколко необходими бяха всъщност?

Умът ми се протегна назад... назад... назад към времето, когато бях призовал джерега, майката на Лойош, в същите тези джунгли. Майка му беше, най-вероятно, отдавна умряла, но не тя ми трябваше. Можех ли да го направя пак?

Едва ли.

„При мен ела, кръв на дома ми. Бъди със мене, с мен ловувай, намери ме“.

За малко да се спъна и за малко щяха да ме убият; но не се спънах и не ме убиха. Как беше, по дяволите? Хайде, мозъче, мисли!

Както ме беше учил дядо ми преди много време, оставил на лявата си ръка и китката, че даже и на пръстите да вършат цялата работа по опазването ми жив. Умът ми трябваше да свърши други неща, а ръката с рапирата просто трябваше да се погрижи за себе си сама.

Нешо... нещо за... криле? Не, ветрове беше, ветрове...

„Нека нощният вятър на джунглата спре...“

Нещо, може би изразът на Мелар, ме предупреди за дървото зад мен. Успях някак да го заобиколя, без да бъда намушкан на шиш.

„твоя устремен полет, ловкиньо“.

Усетих, че силите ми се изцеждат. Загуба на кръв, разбира се. Нямах време за това.

„Лъх вечерен във вещерски ум...“

Зачудих се дали Лойош отново ще говори с мен. Зачудих се дали въобще някой ще говори с мен отново.

„съдбините ни нека сплетете“.

Мелар изведнъж смени тактиката и мечът му полетя към гърдите ми, вместо да изсвисти към главата. Принудих се да отвърна с тромаво париране и върхът му ме достигна. Това пукане на ребро ли беше, или само добра имитация? Надигнах рапирата, преди камата да е забила надолу, и отскочих назад. Той ме последва мигновено.

„Джерег! Помогни ми!“

Докато той замахваше, може би малко прекалено наперено, опитах забивка — драгарската фехтовка не ги знае тия: съмкнах се на едно коляно и замахнах нагоре към ръката му с меча. Беше не по-малко изненадан от мен, че атаката ми успява, а това ми даде време да отстъпя, преди да контрира. Пуснах му малко кръв на десния хълбок. Щеше да е прекалено да се надявам, че ще засегна десницата му, но все пак това ми даде още малко време.

„Душата ти къде е покажи ми“.

Хълбокът ми писна от болка и отстъпих още назад. Всяко париране изкарваше червени петна пред очите ми и усещах, че скоро ще изгубя съзнание. Бях съвсем изцеден. Наистина изцеден. Не мисля, че някога съм влагал толкова в едно заклинание...

Отстъпих пред поредния замах, който за малко не разпра корема ми. Последва удар с камата, толкова бърз, че едва го видях, но в този момент отстъпвах, така че не ме достигна. Нова крачка назад, преди той да се е подготвил...

Какво? Какво е това?! Хайде, мозъче! Ум, отпусни се... бъди възприемчив... слушай...

„Кой?“ — стигна до мозъка ми.

„Един, който се нуждае от теб“, успях да изльча почти замаян.
Задържах се в съзнание с всичко, което все още имах.

„Какво имаш да предложиш?“

О, богиньо-демон! Нямах време за това сега! Дощя ми се да се разрева, да им кажа на всички просто да се разкарят.

Той засече рапирата ми с камата и мечът замахна надолу; извъртях се — успях.

„Дълъг живот, о, джерег. И прясно мясо, без борба или дирене. И понякога — шанс да убиваш драгари“.

Общо взето адски подходящо време за пазарльци.

Мелар направи перване с китката, което трябваше да е невъзможно при толкова тежък меч. Забърса ме по скулата — толкова тежко, колкото можеше, предвид това, което правеше, и толкова леко, колкото можеше, предвид големината на оръжието му.

Но все пак не изгубих съзнание. Рискувах — налагаше се — и замахнах към челото му. Той отстъпи и парира с камата. Дръпнах се, преди мечът отново да замахне надолу. Хрумна ми, че дори джерегът да реши да се отзове, може да е твърде далече, за да ми помогне.

„А какво искаш?“

Мелар се усмихваше. Виждаше, че си отивам и че му остава само да изчака. Продължаваше да усилива атаките.

„За в бъдеще, помош в моите начинания, и твоето приятелство, и твоята мъдрост. Засега — спаси живота ми!“

Мелар отново замахна и ме улучи. Ушите ми писнаха и усетих, че падам. Видях, че се навежда над мен, вдигнал камата и широко ухилен...

...и се обърна стъпisan — нещо крилато го удари в лицето. Той се дръпна, замахна с меча, пропусна...

Пуснах рапирата и се подпрях на дясната си ръка. Надигнах се тежко и се изправих; едва успях. Мелар отново замахна към джерега. Прехвърлих стилета в дясната си ръка и залитнах напред; вървенето в този момент беше никак извън силите ми. Лявата ми ръка сграбчи неговата лява, ръката с камата, и изви.

Той се обърна и видях паника в очите му, а камата му започна да се издига към шията ми. Опитах се да задържа дясната му ръка, докато замахваше с меча, но тя се изпълзна от хватката ми.

Тогава ударих с всичко, което ми беше останало.

Стилетът го порази в лявото око, заби се до дръжката в мозъка. Той изкрещя — дълъг и отчаян вой, и загуби интерес към смъкването

на главата ми. Видях как светлината на живота излезе от дясното му око и сигурно щях да се зарадвам, ако можех.

Тогава писнах и аз, докато се извивахме, претъркаляхме се, падахме... Паднахме един върху друг, аз с лице нагоре, и единственото нещо, останало все още във въздуха, беше безжизнената му ръка, стискаща оживялата кама в юмрук, който не искаше да се отвори. Гледах я, неспособен да направя нищо, как идва... идва... идва... и се заби точно до лявото ми ухо.

Направо усетих безсилието й и в един безумен миг изпитах съчувствие като към всеки ловец, изтървал плячката си на косъм.

И в този момент в ума ми се появи мисъл, и се закрепи.

„Приемам“, отвърнах.

Помня, че веднага след това си помислих: „Само това ми липсваше, още един джерег-всезнайко“.

Не изгубих напълно съзнание, макар че не мисля да съм бил и в пълно съзнание. Помня, че си лежах, чувствах се адски безпомощен и гледах как джерегът ръфа трупа на Мелар. От време на време идваха разни животни и ме душеха. Мисля, че едно от тях беше атира, за другите не съм сигурен. Всеки път джерегът вдигаше глава от храната си и им изсъскваше предупредително.

В един момент, може би след около половин час, изведнъж чух врява. Джерегът вдигна глава, изсъска и аз също погледнах. Беше се появила Алийра с Пътедир. И с Коути, Крейгар и Лойош.

Другият джерег се оказа женска. Изсъска на Лойош. При джерегите самката е доминираща. (При дома Джерег въпросът още не е решен.)

Коути извика, притича до мен и клекна. Положи грижливо главата ми в ската си и ме погали по челото. Алийра почна да оглежда и да цери всевъзможните ми рани. Трудно ми е да кажа кое ми помогна повече, но ми стана много приятно от толкова внимание.

Крейгар помогна на Алийра — след като се увери, че двата трупа наистина са трупове.

Тогава Алийра каза нещо, мисля, че беше за мозъчната сонда на Деймар, че е подействала, но всъщност не я слушах, тъй че не съм сигурен.

Лойош разпери криле и изсъска. Женската разпери своите криле още повече и изсъска по-силно. Двамата помълчаха малко, след което отново си размениха съскания.

Опитах се да се свържа с Лойош, но не намерих нищо. Отпървом реших, че е защото умът ми все още е изтощен от направената магия, но после осъзнах, че е защото Лойош ме е блокирал. Никога не го беше правил. Домъчния ми.

Изведнъж двамата се издигнаха във въздуха. Нямах сила да погледна нагоре и да проследя полета им, но разбрах какво става. Очите ми се насълзиха и отчаянието ми отпусна малък заем срещу бъдещите ми енергийни авоари. Опитах се насила да проникна в ума му и изпратих своя отчаян зов — мъчех се да разкъсам преградите, които беше издигнал срещу мен.

„Не! Върни се!“ — извиках му.

Лицето на Коути над мен започна да се размазва, а тялото и умът ми най-после се отказаха от битката, признаха поражението си и тъмнината, която беше надвиснала над мен и около мен, най-после намери пролука.

И все пак контактът се оказа по-остър и ясен от всякога: промъкна се през портата, която вече се затваряше.

„Виж, шефе. Бачкам за теб нонстоп вече повече от пет години. Не мислиш ли, че мога все пак да получа няколко дни отпуск за медения си месец?“

ЕПИЛОГ

„ПРОВАЛЪТ ВОДИ ДО ЗРЯЛОСТ, ЗРЕЛОСТТА ВОДИ ДО УСПЕХ“.

Този път — по моите условия.

„Синият пламък“ беше тих в този час, с трима келнери, един чистач, един мияч на съдове и трима клиенти.

Всички те бяха хора от организацията и работеха за мен. Всички по едно или друго време бяха вършили „работка“.

Този път седях с лице към вратата и с гръб към стената. Бях извадил и кама — лежеше открито на масата до дясната ми ръка.

Съжалявах, че Лойош още не беше се върнал, но този път не беше нужен. Правилата определях аз и играехме с моите камъчета. Коути и Крейгар наблюдаваха отнякъде.

Само да опита нещо... каквото и да е. Каквото и да е. Магьосничество? Ха! Никаква магия нямаше да мине в това място без одобрението на Алийра. Да се опита да вика убиец? Сигурно, ако речеше да плати на Марио, може би той щеше да измисли нещо, което да ме попритеесни. Но извън това не виждах никаква възможност да бъда изнервен.

На прага се появи лице, след него — още едно.

Демона беше довел двама телохранители. Спряха се на входа и огледаха. Бяха компетентни — веднага загряха как стоят нещата и заговориха кратко на Демона. Видях го, че поклати глава. Добре. Беше умен и му стискаше. Щеше да го направи по моите условия, защото знаеше, че в този момент това е единственият начин да се направи — а беше твърде добър бизнесмен, за да не се сети, че трябва да се направи.

Даде знак на хората си да изчакат на входа и влезе сам.

Станах, щом стигна при мен, и двамата седнахме едновременно.

— Лорд Талтош — каза той.

— Демоне — отвърнах.

Той погледна камата и като че ли понечи да каже нещо, но се отказа. Едва ли можеше да ме вини, в края на краищата.

След като аз бях предложил срещата, аз трябваше да поръчам виното. Избрах рядко десертно, правено от сериалите. Той заговори пръв, още докато чакахме да го донесат.

— Забелязвам, че познайникът ви липсва. Надявам се, че не е пострадал.

— Нищо му няма — отвърнах. — Но благодаря, че попитахте.

Виното дойде. Оставил на Демона да го одобри. Малките жестове правят добрия домакин. Отпих леко от своето и го оставил да потече по гърлото ми. Прохладно и сладко, но нито ледено, нито лепкаво. Точно затова го бях изbral. Стори ми се подходящо.

— Боях се — продължи Демона, — че е ял нещо, което не е било съгласно с него.

Изкисах се. Реших, че този тип може и да започне да ми допада, ако преди това не се убием.

— Разбирам, че тялото е намерено — казах.

Той кимна.

— Намерено е. Малко понахапано от джерег, но всъщност в това няма нищо лошо.

Съгласих се с мнението му.

— Освен това — продължи той — получих съобщението ви.

Кимнах.

— Разбирам. Имам това, което ви заявих.

— Всичкото?

— Всичкото.

Той ме изчака да продължа. Толкова ми беше приятно, че дори не ми пукаше за болежките, останали ми от вчерашните събития. Една от причините да уредя заведението да е пълно с мои хора беше, че не исках да издам какви неприятности бях изтърпял. Работата ми за Демона ми беше струвала доста; скриването на този факт — още повече. Алийра е добра, но все пак отнема време.

— Как го намерихте? — попита той.

— По ума му.

Демона повдигна вежди и призна:

— Много съм изненадан. Нямаше да допусна, че би позволил да му направят сонда.

— Тези, които работят за мен, са доста добри — уверих го. — И, разбира се, хванахме го в подходящ момент.

Той кимна и отпи от виното.

— Трябва да ви споделя, че за мен всичко приключи.

Изчаках да продължи. В края на краищата точно за това беше уговорена тази среща.

Той отново отпи.

— Доколкото аз знам, и съм убеден — заговори той, като подбираще грижливо думите си, — никой в организацията няма нищо против вас, никой не ви мисли нищо лошо и никой не би имал изгода, ако ви сполети нещо неприятно.

Последното не беше истина в буквния смисъл, но и двамата знаехме какво означава — а той залагаше в това цялото си реноме. Не смятах, че би ме изльгал за такова нещо. Останах доволен.

— Добре — отвърнах. — Позволете ми да заявя от своя страна, че и аз не изпитвам никакви лоши чувства заради всичко, което се случи — или за малко да се случи — преди няколко дни. Смятам, че разбирам добре какво ставаше, и няма причина за оплаквания от моя страна.

Той кимна.

— Колкото до другото — продължих, — ако изпратите ескорт до кантората ми, да кажем в четири следобед, ще мога да им предам стоката ви, за да ви я върнат.

Той кимна, доволен от уговорката.

— Има още няколко неща.

— Например?

Той се загледа за миг в пространството, след което отново се обърна към мен.

— Някои мои приятели са изключително доволни от вчерашната ви работа.

— Моля?

Той се усмихна.

— От вчерашната работа на „приятеля“ ви, исках да кажа.

— Аха. Продължете.

Той сви рамене.

— Някои от тях смятат, че може би се полага бонус.

— Разбирам. Е, ще го приема с удоволствие, от името на приятеля ми, разбира се. Но преди да продължим с това, ще ми позволите ли да ви платя обяд?

Той се усмихна.

— О, да, ще е много мило от ваша страна.

Повиках келнера. Беше много муден, но мисля, че Демона разбираше защо.

Чувствах библиотеката в Черен замък като дом повече от жилището ни, повече от кантората си.

Колко пъти в миналото двамата с Мороулан, или пък тримата — с него и Алийра, или с цяло гъмжило други, бяхме седели в тази стая и бяхме мърморили нещо от рода на „Слава на Вийра, свърши се“?

— Слава на Вийра, свърши се — промърмори Алийра.

Бях се изпружил в широкото кресло. Както казах, Алийра беше добра, но трябваше време, за да се изцеря напълно. Хълбоците още ме боляха, а главата не преставаше да ми създава проблеми. Все пак за трите дни, откакто Мелар бе напуснал живия свят, и двата дни след срещата ми с Демона, за да уредим връщането на деветте милиона (и да ми се гарантира, че няма да има повече опити за покушение над живота ми), се бях справил доста прилично с процеса на връщане към човечеството.

Коути седеше до мен и от време на време нежно ме галеше по челото. Лойош се беше върнал — бе кацнал на гърдите ми, толкова близо до рамото, колкото позволяващо позата ми. Самката му беше заела другата страна. Общо взето, чувствах се съвсем доволен от живота.

Мороулан седеше срещу мен и се взираше в чашата си с вино. Беше изпънал напред дългите си крака. По едно време вдигна очи и попита:

— Как я наричаш?

— Казва се Роуца. — Щом чу името си, тя се наведе и ме облиза по ухото.

Коути я почеса по главата. Лойош изсъска ревниво, при което Роуца го погледна, изсъска му в отговор и го облиза под змийската му брадичка. Той се отпусна, умилостивен.

— Виж ти, не сме ли питомни? — каза Мороулан.

Свих рамене.

Той продължи да гледа с любопитство женския джерег.

— Влад, трябва да признаеш, че знам за вещерството толкова, колкото всеки източняк...

— Да, така е.

— ...но така и не разбирам как можеш да имаш втори познайник. Винаги съм знаел, че връзката между вещера и неговия познайник е от такова естество, че не може да възникне с повече от едно животно.

— Впрочем — продължи той, — никога не бях чувал, че е възможно да си направиш познайник от възрастно животно. Не трябва ли първо да придобиеш тварта като яйце, за да се получи добра връзка?

Лойош му изсъска и Мороулан леко се усмихна и килна глава. После каза:

— Тебе нарекох твар, не друг.

Лойош изсъска отново и продължи да ближе брадичката на Роуца.

— Ами, Мороулан — казах, — защо не го провериш сам? Ти си вещер, защо не си вземеш познайник?

— Вече си имам един — сухо отвърна той, погали дръжката на Чернопрът и аз потръпнах.

— Все едно, Роуца всъщност не ми е познайница — обясних. — Тя е самката на Лойош.

— Но все пак тя дойде при теб...

— Повиках я на помощ и тя ме чу. Успяхме да сключим сделка, подобна на тази, която вещерът прави с майката на познайника си за яйцето, но не беше съвсем същата. Използвах същото заклинание, или по-скоро близък вариант — признах. — Но приликата свършва дотук. След като влязохме в контакт, общо взето си поговорихме. Предполагам, че ме хареса.

Роуца вдигна глава и ми изсъска. Останах с чувството, че съскането изразява смях, но не съм сигурен. Тук Лойош се намеси: „Виж, шефе, никой не обича да говорят за него все едно, че го няма, нали?“

„Извинявай, приятел“.

Протегнах крайници; наслаждавах се на кръвообращението и на всички останали хубави неща.

— Не мога обаче да ви кажа колко щастлив бях, когато тия двамата ме уведомиха, че не се канят да се избият — заключих.

— Хм! — каза Алийра. — Тогава не можеше да ни го кажеш, разбира се. Беше твърде зает с третото пропадане.

— Толкова ли близо е било? — попитах.

— Толкова.

Потръпнах. Коути ме погали нежно по челото.

— Предполагам, че е двупосочко. Аз също останах изключително доволен, като разбрах, че в края на краищата си се справила. Не ти казах преди, но бях много притеснен от цялата работа.

— *Tu* си бил притеснен! — възклика Алийра.

— Все още не го разбирам, Алийра — каза Крейгар, който, както разбрах, беше седял до нея през цялото време. — Как успя да оцелееш от моргантската кама?

— Едва-едва.

Той поклати глава.

— Когато го обсъдихме първия път, ти заяви, че ще стане, но така и не обясни как.

— Защо? Искаш да опиташи ли? Всъщност не ти препоръчвам да се оставиш да ти изядат душата като форма на забавление.

— Не бе, просто съм любопитен...

— Добре, общо взето трябва да е свързано с естеството на Великите оръжия. Пътедир е свързан с мен, което всъщност означава, че е свързан с душата ми. Когато камата заплаши да ме унищожи, Пътедир реагира, за да ме съ храни, като засмука душата ми в себе си. След като заплахата отпадна, можех да се върна в тялото си. И, разбира се, Некромантката стоеше наблизо, просто в случай, че възникнат проблеми.

Изгледа ни за миг замислено и отбеляза:

— Знаете ли, оттам, отвътре, перспективата е много интересна.

— Само че оттук, отвън, беше доста страшничка — вметна Мороулан. — Мислех, че ще те загубим.

Алийра му се усмихна.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен, братовчеде.

— Във всеки случай — казах, — всичко свърши добре.

— Мда. — Мороулан кимна. — Допускам, че си се уредил добре от цялата афера.

— В много отношения — отвърнах.

— Предполагам.

Поклатих глава.

— Не е само очевидното. Изглежда, че определени среди са много доволни от връщането на златото, освен всичко друго. Възложиха ми отговорности над един доста по-голям район.

— Да — потвърди Крейгар. — И дори без да ти се наложи да помолиш приятеля си да убие някого за това.

Пропуснах сарказма му покрай ушите си.

— Трябва да изтъкна обаче — каза Крейгар, — че всъщност нямаш повече отговорности отпреди.

— Тъй ли?

— Да. Ти само прибираш парите. Аз съм този с отговорностите. Кой според тебе върши цялата работа, а?

— Лойош — отвърнах.

Крейгар изсумтя. Лойош изсъска един смях.

„Простено ти е всичко, шефе“.

„Какъв късмет!“

Мороулан изглеждаше озадачен.

— Като стана дума за златото, та се сетих за нещо. Как всъщност разбрахте къде е?

— Деймар се погрижи за това — обясних. — Малко преди Мелар да ме телепортира, Деймар му направи мозъчна сонда. Това беше единственият миг, в който имаше някакъв шанс за успех — докато Мелар беше напълно объркан. Спипа го със съмъкнати психични гащи, може да се каже. Деймар разбра къде е скрил златото и също така как е уредил да излезе наяве информацията за дзур. И, разбира се, самата мозъчна сонда в края на краишата прекърши Мелар и го вкара в паника.

— О! — каза Мороулан. — Значи все пак сте намерили информацията, която е имал за дзур.

— Естествено. И я покрихме.

— Как? — попита заинтригуван Мороулан.

Погледнах към Крейгар, който всъщност беше свършил цялата работа. Той се усмихна.

— Не беше трудно. Мелар я беше предал на свой приятел в запечатан плик. Спипахме този приятел, доведохме го на кея, където бяхме топнали трупа на Мелар, и му изтъкнахме, че няма смисъл да го пази това нещо повече. Поговорихме си малко и стигнахме до споразумение.

Реших, че ще е най-добре да не знам повече подробности.

— Това, което не разбирам — продължи Крейгар, — е защо все пак не искаше информацията да излезе наяве, Влад. Какво значение има за нас?

— Причините са две — отвърнах му. — Първо, разясних на няколко Господари на дзур, които познавам, че го правя. Никога не вреди да си имаш няколко дзурски герои, които ти дължат дребни услуги. А другата причина е, че Алийра щеше да ме убие, ако не го бях направил.

Алийра се подсмехна, но не отрече.

— Е, Влад — отрони Мороулан, — няма ли вече да се оттеглиш, след като стана толкова богат? Със сигурност би могъл да си купиш някой замък извън града и да се превърнеш в истински декадент, ако решиш. Би ми било любопитно. Никога не съм имал удоволствието да видя декадент-източник.

Свих рамене.

— Може и да купя някое замъче, ако Коути реши да си вземем, пък мога да си позволя и още някой лукс, например да си купя по-висока титла в джерег, но се съмнявам, че ще се оттегля.

— Защо не?

— Ти си богат. Защо не се оттегляш? — попитах вместо отговор. Той изсумтя.

— От какво да се оттегля? Аз съм си професионален декадент, откакто се помня.

— Е, така си е. Я кажи...

— Да?

— Какво ще кажеш и двамата да се оттеглим! Какво ще кажеш да ми продадеш Черен замък? Мога да ти дам добра цена.

— Зависи от цената.

— О, добре. Само попитах.

— Не, сериозно, Влад: мислил ли си някога да напуснеш джерег? Искам да кажа, те повече не ти трябват, нали?

— Ха! Много пъти съм мислил да напусна джерег, но досега винаги съм успявал само да бъда малко по-бърз от този, който иска да ме разкара оттам.

— Или с повече късмет — подхвърли Крейгар.

Свих рамене.

— Колкото до доброволно напускане, не знам.

Мороулан ме изгледа съсредоточено.

— Но това, което правиш, все пак не ти харесва, нали?

Не отговорих, тъй като наистина не знаех. Тоест, харесваше ли ми? Особено сега, когато най-големият ми мотив — омразата ми към всичко драгарско — се оказа не толкова основателен, колкото си мислех. Или беше?

— Знаеш ли, Алийра — казах, — все още не съм много сигурен за това генетично наследяване през душата. Искам да кажа, да, почувствах нещо, но също така съм преживял, каквото съм преживял, и мисля, че това ме е оформило повече. Аз съм това, което съм, а онова, което съм бил, е добавка. Разбираш ли какво искам да кажа?

Алийра не отговори; само ме гледаше, с неразгадаемо лице. Крейгар заби очи в пода, Коути ме погали по челото, Мороулан като че ли търсеше нова тема.

Най-сетне я намери и наруши тишината с думите:

— Има още едно нещо, което не мога да разбера, свързано с теб и Роуца.

— И какво е то? — попитах.

Той заби очи в пода.

— Как точно смяташ да я научиш да се изхожда навън?

Подуших и се изчервих, а Мороулан се усмихна кисело и повика прислугата да почисти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.